

Hiệp Ước Bán Thân

Contents

Hiệp Ước Bán Thân	1
1. Mở Đầu	2
2. Chương 1: Thần Chết Là Kẻ Không Thể Tin Tưởng	2
3. Chương 2: Hiệp Ước Đã Ký, Con Đường Hầu Nữ Rộng Mở	6
4. Chương 3: Tấn Tinh Sên Chuối Phiên Bản Cổ Đại	10
5. Chương 4: Tuyên Bố Chủ Quyền	14
6. Chương 5: Đêm Thanh Lâu	17
7. Chương 6: Tắm Lưng Người Rộng Lớn, Hương Khiết Tấn Bay Bay	22
8. Chương 7: Nỗi Khổ Ngàn Năm Của Chị Em Phụ Nữ	27
9. Chương 8: Kẻ Cuồng Mèo	31
10. Chương 9: Lâm Mặc Nổi Giận	37
11. Chương 10: Tỉ Vô Giành Người	41
12. Chương 11: Tình Cảm Bị Từ Chối	45
13. Chương 12: Điệp Điệp	49
14. Chương 12.2: Điệp Điệp [2]	51
15. Chương 13: Năm Năm Quên Lãng	55
16. Chương 14: Làm Mèo Thực Ra Cũng Rất Tốt	59
17. Chương 15: Nụ Hôn Đầu	63
18. Chương 16: Huỳnh Ấy Tổ Tình Với Tôi Sao?	65
19. Chuyên Mục Lảm Nhảm Đêm Khuya	69
20. Chương 17: Nha Đầu, Về Nhà Thôi	70
21. Chương 18: Tình Yêu Là Một Loại Cổ Cháp	75
22. Chương 19.1: Thực Ra Ta Đã Yêu Nàng	80
23. Chương 19.2: Thực Ra Ta Đã Yêu Nàng [2]	83
24. Chương 20: Hoa Nở Trong Đông	86
25. Chương 21: Từng Chút, Từng Chút Khiến Nàng Tin	92
26. Chương 22: Sơn Tặc	96
27. Chương 23.1: Dỗ Dành	100
28. Chương 23.2: Dỗ Dành	102
29. Chương 24: Hiểu Nàng, Yêu Nàng	105
30. Chương 25: Trước Ngày Lên Kiệu Hoa	109
31. Chương 26: Khởi Vũ	113
32. Chương Đặc Biệt: Lời Cảm Ơn Và Tạm Biệt	116
33. Chương 27: Hạnh Phúc Trong Tầm Tay - [hoàn]	117
34. Ngoại Truyện: Sẽ Yêu Chàng Như Thế [1]	122

Hiệp Ước Bán Thân

Giới thiệu

Tôi cứ ngỡ người ở xa lắm, vậy mà hóa ra, hạnh phúc đã ở trong tầm tay... "Quen chàng là tình cờ, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiệp-uoc-ban-than>

1. Mở Đầu

Tên: Hiệp ước bán thân (a.k.a Hạnh phúc trong tầm tay)

Tác giả: Shellry

Thể loại: Xuyên không, hài, tình cảm, ...

Tình trạng: On – going

Nội dung:

Tôi là một nữ sinh đại học, vì một lòng tốt nhất thời mà dùng một cái xuyên không về một cái thời đại không có trong lịch sử, đến một quốc gia tên Ngọc Quốc. Không người thân thích, tôi may mắn được một ông chủ tiệm khách trọ kiêm quán thịt bò kiêm bán đồ ăn trong một thôn nọ nhận về. Mà cũng không biết có được nói là may mắn không nữa, bởi vì tôi lại phải ký cái “Hiệp ước bán thân” với hắn, dẫn một bước đến con đường hầu nữ vô cùng vinh quang.

Cơ mà vẫn được nói là may mắn, hiệp ước đó bao ăn ở, mà chủ nhân của tôi lại là một người cực kì đẹp trai, cực kì cuốn hút. Rồi một ngày nọ, tôi chợt nhận ra mình đã phải lòng mỹ nam bán thịt bò đó lúc nào chẳng biết.

Tôi vui khi người ta vui, buồn khi người ta buồn và đau khổ khi người ta yêu thương người khác.

Lúc nhìn hắn ân cần với người con gái đó, tôi đã hiểu...

Lúc thấy hắn chán ghét nhìn mình... tôi cũng đã hiểu...

Nhưng mà Lâm Mặc... tôi lại lỡ cuồng si vì chàng rồi.

“Lâm Mặc, dù cho chàng có là ai, em cũng nguyện giao cả thân thể, cả trái tim cho chàng, chàng có lấy không?”

Tôi cứ ngỡ người ở xa lắm, vậy mà hóa ra, hạnh phúc đã ở trong tầm tay...

Quen chàng là tình cờ, nhưng bên chàng đến rằng long đầu bạc là quyết định cả một đời. Mãi không nuối tiếc, không hối hận, không quay đầu...

2. Chương 1: Thần Chết Là Kẻ Không Thể Tin Tưởng

Chương 1: Thần Chết là kẻ không thể tin tưởng.

Tiếng xe cứu thương khuấy động cả buổi chiều yên tĩnh ở thành phố C. Mặt trời trốn sau rặng mây trắng, he hé mắt nhìn xuống lòng đường, nơi vừa xảy ra một tai nạn kinh hoàng. Người qua đường bàn tán xôn xao, chen chúc chật chội cả lối đi. Mấy bà nội trợ vốn vội vàng mua đồ chuẩn bị cho bữa tối cũng dừng chân lại, tò mò đứng ven đường bình phẩm một hai câu. Trên mặt đường bê tông xám, một khung cảnh đáng sợ đang hiện diện. Một chiếc xe ô tô dừng lại, mà không, phải nói là phanh kít lại, bởi trên con đường dài còn vệt bánh xe kéo lê. Ngay đầu xe, trên đất, một cô gái nằm đó, máu me bết cả khuôn mặt khiến người ta nhìn không ra hình dáng. Mái tóc dài giờ đầy máu, xỏa tung trên đường. Cả bộ đồ xanh dương nhạt trên người cô gái đó cũng được nhuộm một màu đỏ.

- Sao cô gái đó lại chết thế? – Người qua đường A tò mò hỏi.

- Không rõ, nghe nói cô nhóc đó chạy ra đường cứu một con mèo con, thế là bị xe tông. – Người qua đường B trả lời.

- Ô, tội nghiệp quá. Cô bé đó cũng ngốc thật, cứu con mèo đó làm gì để phải bỏ mạng. – Người nào đấy bình luận.

Đúng, mọi người nhìn không sai, cô gái đó chính là tôi. Mấy phút trước, tôi còn là một sinh viên đại học mơn mớn sắc xuân, chỉ vì lòng tốt nhất thời không biết có đáng hay không mà mấy phút sau trở thành một cái xác không hồn nằm chình ịch ngay giữa đường cho người ta ngắm. Nói thật, tôi cũng chẳng tốt bụng gì mà đột nhiên nhảy ra giữa đường cứu một con mèo chẳng quen chẳng biết, có chăng bởi vì nó ngậm ngay con cá tôi vừa mua, phóng vèo ra đường. Nếu như tôi để mặc cho con mèo chết tiệt đó chạy mất thì tôi sẽ phải mất công quay lại chợ, đi thêm năm trăm mét nữa chỉ để mua một con cá theo lời nhờ vả của dì tôi. Không những vậy, còn phải chọn một con cá tươi ngon như thế trong hàng trăm con cá khác. Mà điều quan trọng là, tôi đã lỡ tiêu hết tiền vào cái trò bói bài ở chợ. À, nhắc mới nhớ, ông thầy bói lúc nãy ở trò bói bài đó, sau khi tôi rút ra lá bài, ông ta đột nhiên rú lên giữa chợ, chỉ vào tôi rồi phán: "Cô gái này, đoản mệnh, đoản mệnh. Số mệnh của cô ngày hôm nay sẽ gặp một ngôi sao, trở thành ngã rẽ cho toàn bộ cuộc đời của cô. Ô cha, ly kì, thật ly kì!"

Lúc ấy, tôi chỉ nhìn ông thầy bói đó hươ tay hươ chân một hồi, mặt đần ra. Đoản mệnh cái quái gì? Chẳng qua tôi rút phải một lá bài thôi mà. Rút lại. Đây, tôi đã nướng hết tiền đi chợ vào một cuộc bói hên xui như thế. Và bây giờ, khi tôi trở thành một hồn ma lơ lửng trên trời thế này, con mèo chết đuối được tôi cứu lại tự động chạy đến chỗ một cái xe khác đang lao đến, chấm dứt cuộc đời trong tươi trẻ với cái não trắng ờn đang lòi ra dưới đất. Tôi bức mình chửi thề. Mẹ kiếp, rõ ràng con mèo này có ý định tự sát từ trước mà. Tự sát rồi tại sao còn cướp con cá của tôi rồi lòi tôi chết theo? Mèo với chả mả, tôi hận! Đừng có cười, nghiêm túc đây!

Trên không trung, tôi nhìn cái xác của mình dưới mặt đất, rồi quay sang nhìn cái hồn của con mèo cướp cá vừa bay ra. Khi bay qua chỗ tôi, hồn của nó còn nhe răng cười với tôi một cái, khoe ra hàm răng trắng sáng đủ tiêu chuẩn quảng cáo cho PS, sau đó thì vẫy tay chào tôi, trên đầu nó mọc ra cái vòng tròn sáng chói, lưng nó tung ra đôi cánh trong suốt, ngheoe nguẩy đuôi rồi bay lên trời. Không những vậy, tôi không hiểu có phải mình tưởng tượng quá giỏi hay không mà tôi còn thấy mặt nó vô cùng vui vẻ, như kiểu đang cười nhạo tôi: "Hô hô, ta đây đã đắc đạo, ta đi đây!"

Tôi nghĩ là tôi đang mơ. Ha ha, đúng là tôi đang mơ thôi, sự thật thế quái nào được. Đương lúc tôi định ngửa cô lên trời cười lớn, tự khâm phục trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình thì bỗng nhiên, bên cạnh tôi có tiếng nói:

- Cô còn hai phút nữa, cười nốt đi.

Tôi ngậm miệng lại, quay sang nhìn người bên cạnh. Biến dị! Giữa mùa hè mà mặc đồ đen kín mít, đầu đội mũ sùm sụp, bộ tên điên này không thấy nóng sao? Đã thế cái tóc lại còn dài ngoằng nữa, mặt mày cũng không đến nỗi tệ, không lẽ hán ta có vấn đề về thần kinh? Tôi liếc nhìn hán bằng ánh mắt kì thị, tự động nhích ra xa một chút.

- Cô không hỏi tôi là ai à? – Hán chỉ tay vào mặt mình, hỏi.

- Không, tôi biết anh là ai mà. – Tôi cười khẩy, phẩy tay, tự nhiên đón nhận ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn sùng bái từ hán. – Bệnh nhân bệnh viện tâm thần đúng không? Ấy chà, tôi biết mà.

Tên kia mặt đen lại, nhanh như cắt rút ra một cái thẻ gì đó từ trong túi áo. Hắn vung vẩy tấm thẻ trước mặt tôi:

- Hê hê, biết đây là gì không?

- Giấy. – Tôi khó hiểu. Chẳng lẽ hắn bị thiếu năng đến mức giấy cũng không biết là gì sao? Hầy, đời nhiều số phận cũng trở trêu thật đấy.

Hắn tỏ thái độ bức mình, nhón chân bay đến chỗ tôi, giở thẳng cái thẻ gần sát mặt tôi. À há, ra là muốn tự giới thiệu bản thân à? Trên tấm thẻ ghi: "Thẻ công tác thần Chết, tên, tuổi, địa chỉ,..." Ồ, rồi sao? Có gì ghê gớm à? Tôi đảo mắt nhìn người đen sì trước mặt.

Ồ ầy, khoan đã, thần Chết á? Không-thể-tin-được! Tôi muốn yếu điệu mà thốt lên: "Oh my god" cộng thêm hàng loạt dấu chấm than để thể hiện tâm trạng mình lúc này. Ôi mẹ ơi, đừng có đùa chứ. Mà quên, tôi đang mơ mà, chuyện gì chẳng có thể xảy ra. Tôi cười tươi như hướng dương được mùa, vỗ vai tên thần Chết nọ bồm bộp:

- Đồng chí, chẳng mấy khi anh em mình gặp nhau, đi uống nước mía thôi.

- Cô chậm tiêu à? Giờ cô phải đi đầu thai, chứ không phải đi uống nước mía. Loại con gái loài người ngu ngốc. Không hiểu sao lần nào tôi gặp mấy người chết trẻ kiểu này thì họ đều khiến tôi phải giải thích chứ? Cô chết rồi! Cô chết rồi! Hiểu chưa? Nghe rõ chưa? Tôi nói là cô chết rồi à? – Hắn chỉ vào mặt tôi, hét ầm lên. Điều kì lạ là dù hắn có hét to như vậy thì những người ở dưới đều như không nhìn thấy tôi và hắn đang lơ lửng trên này. Kì lạ nhỉ.

Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, giơ tay túm cổ áo hắn lại, lắc cất lực:

- Mẹ kiếp, có chết thì anh cũng không cần hét to như thế? Tôi sẽ tốn tiền đi khám tai, có hiểu không hả? Thần Chết cái mẹ gì? Tôi nghe rõ rồi. - Ồ, mà chờ đã, hắn nói tôi chết rồi à? Đừng đùa thế chứ. Tôi dựng kẻ đang bị lắc đến rồi rạc đó đây, hỏi – Anh nói tôi chết rồi à? Chắc chắn chứ? Không nhầm người chứ?

- Hạ Mai, sinh viên năm nhất trường đại học Kinh tế Quốc dân, chết do tai nạn xe cộ. Đúng là cô đấy.

Tôi buông hắn ra, nhất thời không tin nổi. Ôi mẹ ơi, tôi chết rồi à? Tôi còn chưa yêu ai, bao nhiêu tiền nợ cũng chưa đòi, làm sao có thể chết dễ dàng như thế được? Mẹ nó, nếu biết tôi sẽ chết sớm thế này có phải sáng nay tôi đã đòi hết nợ nần rồi không? Nhò! Thế mới bảo, sau việc này ai cũng nên rút ra được một chân lý: "Không ai biết giây tiếp theo của cuộc đời mình có chết nhăn răng ra hay không nên cứ nợ là phải đòi." Trở lại cảnh chính, anh bạn thần Chết thấy tôi như thế thì mũi lòng thương, đi đến mở lời an ủi:

- Không sao, đi đầu thai vui lắm. Cô sẽ có bạn mới nè, có cuộc sống mới nè. Cùng lắm uống một viên thuốc Panadol là sẽ quên hết mọi chuyện kiếp này, không day dứt gì đâu. Nào, đi đầu thai thôi. Tôi là thần Chết có kinh nghiệm dày dặn rồi, sẽ không để cô xảy ra sơ xuất gì với linh hồn cô đâu.

Tôi im lặng. Một lúc lâu sau, không hiểu sao mà tôi lại nói:

- Tôi muốn nhìn thấy phản ứng của bố mẹ tôi.

Thần Chết giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó gật đầu.

Tôi đứng trong nhà xác của bệnh viện. Trong đó, hơi lạnh tuôn ra ào ạt. Đang là buổi chiều mà nhà xác cũng vẫn mang một vẻ âm u đến lạnh tóc gáy. Bố mẹ tôi nhận được điện thoại thì phi ngay xe đến đây. Tôi thấy mẹ tôi bàng hoàng không tin được chuyện gì đã xảy ra. Mẹ tôi khóc mãi, cả người như mềm nhũn trong tay bố tôi. Bà gọi tên tôi đến khản cả tiếng. Tôi hối hận. Đáng ra tôi không nên đòi nhìn thấy cảnh này. Đau lòng quá. Bố mẹ tôi một đời tần tảo nuôi tôi khôn lớn, đến tầm tuổi này, chưa báo đáp được gì cho hai người mà đã vội vàng bỏ hai người mà đi mất. Lúc này, những nếp nhăn hằn trên trán mẹ, vết chân chim nơi khóe mắt, vài sợi tóc bạc trên mái tóc mượt mà, khuôn mặt nghiêm nghị in dấu thời gian của bố, đôi mắt nhắm lại nhưng vẫn tỏ vẻ kiên cường, tất cả những điều đó, giờ đây in đậm trong mắt tôi rõ ràng hơn bao giờ hết. Tôi cảm thấy mắt mình ướt ướt, nước mắt không biết trào ra từ lúc nào.

Tên thần Chết đó đứng bên cạnh tôi, thấy tôi khóc như thế thì không lên tiếng, dường như hắn đã quá quen với cảnh này rồi. Tôi đến trước mặt bố mẹ tôi, hạ xuống đất đứng trước mặt họ. Họ không nhìn thấy tôi. Cũng phải, nếu họ nhìn thấy linh hồn một người đã mất như tôi thì họ sẽ hoảng loạn lắm. Tôi quỳ xuống

dưới chân họ, dập đầu ba cái. Bố, mẹ, thứ con có thể báo đáp hai người chỉ là thế này thôi. Hai người phải sống thật hạnh phúc.

- Hết giờ rồi, đi thôi. – Thần Chết kéo tay tôi dậy, mở ra một lỗ đen sâu hoắm trong không trung. Không để tôi phản ứng, hất ta lôi tôi vào đó. Lỗ đen đóng lại.

Mười phút...

Ba mươi phút...

Bốn mươi phút...

Đã một tiếng trôi qua mà tôi vẫn lang thang trong cái lỗ đen đó. Tôi bắt đầu bực mình. Liếc mắt nhìn kẻ tự xưng là “thần Chết dày dặn kinh nghiệm” đang hướng phía mình cười hì hì, tôi chỉ hận không thể rút dép ra mà phi thẳng vào mặt hắn. Đáng tiếc, hiện giờ tôi không có chân, làm sao có dép mà rút. Thần Chết nhìn tôi, mặt như con mèo con bị mắc mưa. Fuck, hiện giờ tôi ghét nhất là mèo, có hiểu không hả? Tôi suýt nữa thì gào lên với hắn, may là kìm lại mình được.

- Làm sao thế?

- Hình như... tôi nhầm người rồi... - Hắn giở giở quyển sổ không hiểu lôi ra từ đâu, ra vẻ tri thức - Ừ, nhầm rồi.

Một đàn chim nhận bay qua đầu kêu quàng quạc...

Tôi nhìn hắn. Hắn nhìn tôi. Hai người cùng nhìn nhau.

Hắn cười ái ngại.

- Vậy đưa tôi trở về đi.

- Không được, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn. Với cả thân xác cô ở đó cũng bị tổn hại nặng nề, cô muốn sống mà tất cả các dây thần kinh hoạt động đều đứt hết rồi sao?

Khóe mắt tôi giật giật. Nói thật nhé, tôi muốn chửi người lắm rồi đấy. Thần Chết kiêu quái gì đây cơ chứ?

- Hay là... tôi cho cô xuyên không nhé. Ở thế giới mới, cô sẽ có thân xác của con người, sẽ sống cuộc sống bình thường. Không phải mấy thiếu nữ như cô thích xuyên không lắm sao? Nhé, nhé! – Hắn dụ dỗ.

Tôi nheo mắt nhìn hắn đầy nguy hiểm. Ai mà biết được hắn có làm tổn hại gì tôi nữa không? Nhưng mà... đời nó cũng thốn, giờ tôi chỉ có thể dựa vào cái tên thần Chết này thôi chứ biết làm sao. Tôi cắn răng, gật đầu, phó mặc cho số phận.

Thế là, từ câu chuyện trên kéo theo đến hoàn cảnh hiện tại này. Tôi đang đứng giữa một khu rừng âm u hẻo lánh. Cây cao chót vót như chạm tới tận trời. Cây rậm rạp che chắn lối đi. Nói chung là, cây “everywhere”. Khác hẳn với hiện đại đầy bụi đường với ô nhiễm không khí, ô nhiễm nguồn nước, ô nhiễm mọi thứ, ở đây, mọi thứ rất trong lành. Tôi nhìn quanh. Vẫn chỉ là cây và bụi cây. Trong đầu tôi chữi thẳm. Shit, ông thần Chết đó quảng tôi đến cái xó xỉnh nào đây? Tôi giơ tay mình lên, lại nhìn xuống chân mình. Choáng. Đây là cơ thể của tôi mà. Sao hắn ta bảo cho tôi xuyên không? Tôi đứng lên, nhảy nhảy vài cái, xác định đây đúng là cái cơ thể khỏe mạnh ngàn năm không ngã bệnh của mình.

Tôi suy nghĩ. Có khi nào hắn ta lừa tôi không? Người ta xuyên không thì vào nhà tiểu thư yểu điệu thực nữ, không thì cũng là thái tử phi, vương phi, hoàng hậu các kiểu, tại sao tôi lại xuyên luôn cả người thế này? Đang dờ dẩn với mớ suy nghĩ của mình, đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng con gái lanh lảnh:

- Mặc ca ca, đợi muội! Huỳnh đi nhanh quá.

Chưa kịp suy nghĩ gì, trước mặt tôi hiện ra một anh chàng đẹp trai như mộng. Mái tóc dài buộc bồng đuôi ngựa, ước chừng nếu thả xòa tóc cũng chạm gót. Mắt phượng sắc lạnh nhưng cong cong lên như còn vương nụ cười, dịu dàng đến mê đắm. Mũi cao thẳng quật cường, môi bạc mỏng quyến rũ. Không những vậy lại thêm dáng người cao đầy cân đối. Trên người hắn ta mặc bộ đồ thường dân nhưng không làm giảm đi khí chất của hắn, ngược lại càng làm hắn giản dị dễ nhìn. Mà trọng tâm là, hắn mặc đồ cổ đại. Vậy thì không nghi ngờ gì nữa, tôi xuyên không rồi.

Tôi còn đang ngây ngô nhìn hấn thì từ phía xa, một cô nương tầm mười sáu, mười bảy tuổi chạy đến, dán mắt lên người ta, soi từ trên xuống dưới.

- Cô là ai? – Cô nương kia chưa kịp hỏi, anh chàng đẹp trai đã lên tiếng.

3. Chương 2: Hiệp Ước Đã Ký, Con Đường Hầu Nữ Rộng Mở

Chương 2: Hiệp ước đã ký, con đường hầu nữ rộng mở

Tôi đang ngồi trong một khách trọ, hai tay lăm lăm hai cái đĩa, mắt sáng bừng bừng, sẵn sàng tư thế để nhào vào bàn khi đồ ăn được đẩy ra. Mọi người đang hỏi tại sao tôi đang từ rừng mà bay ngay đến cái khách trọ này đúng không? Câu trả lời cũng rất đơn giản thôi. Tua lại khoảng chừng nửa tiếng trước, khi mà anh đẹp trai vừa dứt lời hỏi tôi cái câu: “Cô là ai?” ấy ạ, tôi liền ngất xỉu. Tại sao ngất xỉu? Thực ra, đối với tôi mà nói, ngất xỉu có rất nhiều nguyên nhân. Ví dụ như say nắng, cảm, sốt, ho hen các thể loại như kiểu trong tiểu thuyết hay phim Hàn ấy, bất quá, tôi là ai? Hạ Mai tôi sao lại có thể ngất xỉu bởi mấy lý do vớ vẩn đó? Tôi ngất xỉu vì đói.

Được rồi, đúng là tôi không muốn nêu ra cái lý do rất chi là “ba chấm” như thế đâu, chẳng qua sự thật vẫn là sự thật, dù cho bạn có muốn trốn tránh thế nào thì cái sự thật phũ phàng đó vẫn đập vào mặt bạn. Vậy nên, thay vì để nó đập vào mặt mình, bạn nên từ từ mà thừa nhận đi. Chẳng là đêm qua tôi nhịn ăn tối, chơi game thâm đêm, sáng nay ngủ bù đến tận chiều mới dậy thì bị sai đi mua cá. Cứ tưởng rằng mua cá về có thể ăn no nê rồi ngủ tiếp, thế mà lại xảy ra vụ tai nạn đó, mạng cũng mất thì ăn uống được gì nữa. May mắn xuyên không về đây thì lại trở thành thành phần vô gia cư, đang chuẩn bị tâm lý để làm trẻ con cơ nhỡ đi ăn xin kiếm sống thì anh đẹp trai xuất hiện vô cùng hào nhoáng. Trong khoảng khắc ấy, tôi cảm tưởng như mình vừa thấy được ánh sáng trong đêm tối, một vị thần đã cứu rỗi cuộc đời tôi. Lúc ấy, trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ táo bạo: “Kệ xác bố con thằng nào, trước tiên muốn sống thì phải ăn.” Phũ phàng làm sao, khi tôi chưa kịp mở miệng nói câu nào thì “đùng”, tôi lăn ra đất ngất xỉu vì cái lý do mà ai cũng biết là gì đấy.

Trừ đi khoảng thời gian tôi mê man trong cơn đói, tỉnh dậy thì tôi thấy mình đang gục trên bàn, cả người ê ẩm. Tôi thầm rửa tại sao không ai mang tôi lên cái gì đấy bằng phẳng có thể nằm được? Không lẽ cổ đại đến cái giường nằm cũng không có? Mà kể cả cho không có giường đi, thì cho tôi nằm đất còn đỡ đau lưng hơn.

Đúng lúc tôi đang cảm thương cho cái lưng già trước tuổi của mình thì phía sau, một cái mặt đẹp trai được phóng đại ló ra cộng thêm lời thoại đầy chất huyền thoại:

- Cô tỉnh rồi à?

- Tại sao tôi lại ở đây? – Tôi hơi giật mình, hỏi lại một câu cũng huyền thoại không kém.

- ... - Anh đẹp trai ngồi xuống ghé đôi diện tôi, mặt bình thản. Một lúc sau, hấn mới nói. – Nếu cô không muốn ở đây tôi rất vui lòng đem cô trở lại rừng.

Tôi ngậm miệng, ngoan ngoãn im lặng. Hoa hồng thường có gai, nắm đẹp thường có độc!!!! Đồ đẹp rất nguy hiểm.

Thời gian lại vù vù trôi qua.

Thời gian vẫn vù vù trôi qua.

Thời gian vù vù vù vù trôi qua.

Tôi không nhịn được nữa, lên tiếng:

- Này, anh có thể nấu chút gì đó không? Tôi đói.

- Cô có tiền trả tôi không?

- ... - Tôi hiện giờ đang rất muốn túm lấy cái tên đang ngồi đối diện, đánh cho hắn tơi tả rồi quăng xác hắn xuống sông cho cá xơi cho rồi. Đẹp thì nguy hiểm, nhưng có ai nói đẹp sẽ ki bo không? Tại sao tên này lại kệt xỉ đến vậy?

“Bốp!”

Tôi gục xuống bàn. Tên ki bo trở mắt nhìn tôi. Tôi vẫy tay, thều thào:

- Tôi đói... Tôi sẽ chết nếu anh không cho tôi ăn. Tôi mà chết... anh sẽ... bị báo án... Đói... Đói... Đồ keo kiệt, nhà anh... thiếu đồ ăn sao?...

Im lặng.

Mọi thứ trôi qua trong im lặng.

Đến lúc tôi tưởng chừng như hắn sẽ không cho tôi ăn mà bỏ đi thì tôi nghe thấy tiếng cười khẽ. Hắn nói:

- Được rồi, chờ một chút.

Tôi ngẩng mặt dậy, ngây ngốc nhìn hắn. Tên ki... à nhầm, anh đẹp trai đang đẩy ghế đứng dậy, định đi vào bếp. Mắt tôi bừng sáng. Đây chính là người tốt. Sao đột nhiên tôi thấy hắn đẹp trai thế nhỉ?

.....

Tôi cầm đầu, ăn với tốc độ lốc xoáy, cuốn phăng mọi đồ ăn trên bàn vào bụng. Tôi dám chắc tương ăn của mình hiện giờ rất tệ, rất khó coi, bằng chứng là anh đẹp trai ngồi đối diện tôi đang nhú mày khó chịu. Tôi mặc kệ, đồ ăn đến trước mặt, cứ gì lại không ăn? Sau khi thỏa mãn được cái bụng của mình, tôi ngửa người trên ghế, rất không ý tứ mà ợ một hơi dài. Tôi tự nhận, mình là một người thay đổi thái độ rất nhanh. Ai đối xử tốt với tôi thì tôi sẽ tốt lại, đó là điều đương nhiên.

- Người anh em, cảm ơn huynh. Huynh là người tốt, mẹ Maria sẽ phù hộ cho huynh.

- Mẹ Maria là ai? – Hắn nhăn mặt, nhưng thấy tôi không trả lời thì cũng không nói gì nữa. Thay vào đó, hắn hỏi – Cô là ai? Tại sao lại ăn mặc kì dị như thế?

Tôi đảo tròn mắt, suy nghĩ ra một câu chuyện đủ sức thuyết phục nhất.

- Tôi là Hạ Mai. Gia đình tôi là một bộ tộc trên một ngọn núi cao, cách đây rất xa. Mấy ngày trước, bộ tộc của tôi bị tấn công, tôi bị bắt cóc. Bọn bắt cóc bịt miệng, bịt mắt tôi và tống tôi lên xe. Hôm qua, khi bọn bắt cóc hạ trại nghỉ ngơi thì đột nhiên xuất hiện chó sói. Tôi cũng vì thế mà may mắn thoát được. Tôi vừa chạy trốn bọn cướp, vừa chạy trốn chó sói, sáng nay mới có thể cắt đuôi được chúng. May sao gặp được huynh. Huynh là cứu tinh của tôi. Nhưng hiện giờ tôi không biết đi đâu. Bộ tộc của tôi đã mất tích, tôi... hức... tôi không biết làm sao nữa... - Tôi đưa tay lên che mặt, trước khi làm vậy còn nhanh chóng túm vớ lấy một miếng vải thật đau cho bật khóc. Tôi giả vờ nức nở.

- Trong vòng mười dặm quanh đây không có chó sói. – Hắn nhếch môi, thông báo.

Mẹ nó! ==

Tôi ngưng ngưng bỏ tay xuống, cũng lau hết nước mắt đi. Đúng là đồ nguy hiểm. Tôi hối hận, đáng ra tôi phải nói là sét đánh chết hết bọn bắt cóc do bọn chúng quá ác độc khi bắt cóc tôi thì có phải tốt hơn không? Tôi đau lòng. Tôi âm thầm khóc thương cho phận mình. Thế này thì xong rồi. Tôi nhất định phải ăn xin qua ngày trong những ngày tới sao?

- Tôi không biết cô là ai và tại sao cô lại nói dối, nhưng đồng đồ cô vừa ăn trị giá khá nhiều tiền đấy. Tôi không cho không ai bao giờ, bất kể cô là ai thì vẫn phải trả lại tôi số tiền đó.

- Không được! – Tôi ngắt lời hắn. – Huynh xem, tôi đến đồ hắn hỏi còn chẳng có mà mặc, làm sao có thể trả huynh tiền chứ? Hay là huynh giữ tôi lại làm giúp việc đi, có được không? – Tôi năn nỉ.

Từ nãy đến giờ quan sát, tôi có thể nhận ra đây là một khách trọ kiêm quán bán đồ ăn, đã thế cũng không đông khách lắm, công việc chắc cũng chẳng nặng đâu nhỉ. Dù sao tôi cũng chẳng có chỗ nào mà đi nữa, ở lại đây cũng tốt.

- Được thôi. – Hấn đồng ý luôn.

Tôi há mồm ngạc nhiên. Tên này... chẳng lẽ dễ lừa thế? Mẹ ơi, chẳng lẽ người cổ đại rất dễ tin người sao? Hấn còn không có một chút do dự gì kìa.

Thế nhưng, dường như, tôi lại vui mừng quá sớm. Hấn rút từ trong tay áo ra một tờ giấy. Tôi tò mò nhận lấy. Đọc được những gì ghi trên đó, tôi dần mất. Một lần nữa, tôi phải công nhận, đồ càng đẹp thì càng độc!

Mọi người chắc chắn sẽ muốn hỏi trong tờ giấy thần thánh đó đã viết những cái gì. Đại loại nội dung của nó là tôi đồng ý bán thân cho Lâm Mặc, chịu toàn quyền xử lý và sai bảo của hắn. Dĩ nhiên, hắn có nhiệm vụ bao ăn ở cho tôi. Bên cạnh đó, tôi phải tuyệt đối nghe lời và không được chống đối hắn. Mọi quyền hành đều do Lâm Mặc chỉ định, lời hắn nói là mệnh lệnh.

Đây là... hiệp ước bán thân?????

No!!!!!!!!!!!!!!

Chẳng lẽ nhất định tôi phải dấn thân vào con đường hầu nữ sao? Lại còn "lời hắn nói là mệnh lệnh." Thần Chết, tôi muốn giết người!!!!!!!!!!

Nhưng mà, nếu như không làm theo tôi sẽ bị đá ra ngoài đường mà ngủ, dùng cỏ mà ăn qua ngày, dùng nước sông mà uống, ngày ngày không chỗ ở, không chỗ ngủ, tôi sẽ sống sao? Tôi ngồi sụp xuống góc tường vẽ vòng tròn, tự tưởng tượng ra viễn cảnh còn kinh dị hơn cả phim kinh dị mà nước mắt tuôn rơi.

Đứa nhỏ nhất không phải đứa có số đen nhất mà là đứa bị ông trời troll nhiều nhất.

Đến bây giờ tôi mới thấy triết lý đó thật sự rất chính xác.

Tôi đang bị ông trời troll đây!!

- Cô có thể không đồng ý, đi vay nợ hay cái gì đó trả tiền bữa ăn cho tôi rồi đi ra khỏi đây. – Lâm Mặc nói.

- Tôi đồng ý, tôi đồng ý mà. – Tôi nhắm mắt, gật đầu lia lịa. Nhìn hắn thế kia, chắc không đến nỗi quá độc ác mà trù dập tôi đâu nhỉ?

Sự thật đã chứng minh, sau này, tôi sẽ phải khóc òa vì nhận định đầy lạc quan này của mình.

.....

Hai tuần trôi qua trong êm ả. Tôi đã ở cổ đại cũng đã một thời gian, đủ để thích nghi với mọi thứ. Đúng là có thử thì mới biết. Tôi thật lòng khuyên một câu, những bạn nào có ý định xuyên không thì nhất định nên vứt bỏ cái ý định đó đi. Bởi vì, đời không như mơ, đời thật rất phũ phàng. Xuyên không rồi, cổ đại thì không có máy tính, không có mạng internet, không có ti vi, nấu cơm thì phải dùng bếp củi khói um, không có nồi cơm điện mà chỉ cần bầm "tạch" một cái là xong, không có lò vi sóng để hâm nóng thức ăn, quạt không có, điều hòa càng không, trong cái thời tiết nóng như đổ lửa thế này chỉ có dùng quạt nan mà quạt, quần áo thì kín đáo đến phát sợ. Tôi đã hiểu tại sao lúc tôi mới đến cô gái kia lại nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ dị, bởi vì lúc ấy tôi mặc váy, lại là vải ngắn, phô bày nguyên đôi chân trắng ngần. Ở đây, áo thì có cổ, quần thì dài, mùa hè như thiêu như đốt thế này cũng vẫn phải mặc áo dài tay. Đôi khi, tôi ước giá như trước khi xuyên không tôi chuyển giới cho rồi, đến đây có thể cởi trần, mặc quần xắn gấu đến đầu gối. Đã thế cổ đại lại không có tủ lạnh, không có điện. Tối đến thì thấp nền tối lụp xụp, tắm thì không có vòi hoa sen các kiểu đâu nhé, mức nước sông về mà dùng. Tôi đau khổ. Tôi muốn về hiện đại!!!

Nhưng mà, nói gì thì nói, nếu bỏ đi những vấn đề về công nghệ hiện đại, thì cuộc sống cũng rất tuyệt. Sáng sáng bỏ đi việc phải dậy từ tờ mờ sớm để làm bắt đầu làm việc, thì sẽ có không khí trong lành, chim hót véo von, khung cảnh tuyệt đẹp. Người dân ở đây cũng rất mực thân thiện hòa đồng. Tôi ở đây được hai tuần, nhờ tính cách vui vẻ lễ phép mà cũng được dân làng yêu quý, à, trừ mấy cô nàng ghét tôi ra mặt. Tôi nghĩ chắc là do họ ghen với tôi. Thử nghĩ mà xem, Lâm Mặc thuộc hạng đẹp trai phong độ như thế, đột nhiên một ngày bên cạnh hắn ta xuất hiện một cô nàng xinh xắn đẹp đẽ là tôi đây, lúc nào cũng nhảnh nhảnh bám hắn ta không rời, mấy chị mấy nàng đem lòng "thâm thương trộm nhớ" hắn không ghen ăn tức ở mới là lạ. Mà việc bám theo ấy, có phải do tôi đâu, là tại hắn ra lệnh bắt tôi phải làm thế ấy chứ. Trở lại việc chính về cuộc sống ở đây, tối đến, mọi người tụ tập ở sân làng, nhảy múa, ca hát bên đồng lửa, rất vui, rất đầm

âm, hết như một gia đình lớn vậy. Có thể họ hát không hay, nhảy không đẹp, nhưng nó chân chất, thật thà như con người họ. Trong làng cũng tổ chức hội chợ, cứ một tuần hai lần. Những lần như thế, ngôi làng vốn yên tĩnh lại trở nên nhộn nhịp, người ngoài làng cũng vào đây buôn bán, trao đổi hàng hóa. Tôi đã được dự hội chợ ba lần, lần thứ hai do tôi bị đau chân nên không đi được. Theo cảm nhận thì đúng là rất vui.

Hai tuần, đủ để tôi biết được mình đang ở đâu. Thì ra đây là làng Thuận Bình, thuộc địa phận Ngọc Quốc, nằm gần kinh thành nên việc làm ăn cũng khá khấm. Lâm Mặc không phải là người gốc Thuận Bình. Tôi nghe nói khoảng hơn một năm trước, hắn bị thương được một người già trong làng đem về chăm sóc, sau đó, khi người kia qua đời, vì không có người thân nên quán khách của người đó được Lâm Mặc trông coi, hắn trở thành người làng lúc nào không hay. Không chỉ làm chủ tiệm khách trọ, hắn còn dành nguyên một phần trước cửa quán để kinh doanh thịt bò. Mỹ nam bán thịt bò, quả thật là một câu chuyện đầy sức hút.

Mà nhắc đến Lâm Mặc, tôi lại thấy hắn chính là một người kỳ lạ. Hắn bình thường đối với người khác thì vui vẻ hiền hòa, đối với tôi thì nghiêm khắc khó tính như ông cụ non. Hắn lúc nào cũng bảo tôi phải làm thế này, không được làm cái kia. Nhiều lúc, tôi tự hỏi hắn có phải song sinh của mẹ tôi không? Hắn luôn có một khí chất khác những người con trai trong làng, luôn có gì đó rất thanh cao, đôi khi lại lạnh lùng giống như gió thu mà không ai chạm được đến. Với vẻ ngoài đẹp đẽ, tính cách lại dịu dàng lãnh đạm nên rất được lòng các cô gái trong làng. Tôi không biết hắn có biết tình cảm của họ hay không, nhưng tôi thấy hắn đối xử với ai cũng như vậy, có chút khách sáo, không hề muốn thân thiết quá nhiều.

Nhắc đến việc xuyên không của tôi, tôi vẫn luôn ôm mộng mình là nữ chính trong tiểu thuyết. Biết đâu Lâm Mặc lại chính là một vương gia, hay một người nào đó cao quý, siêu phàm thì sao? Tôi đã từng hỏi hắn:

- Lâm Mặc, huynh có phải rất giàu có hay không?

Lúc ấy, hắn đang bán thịt bò ngoài cửa. Hắn nhìn tôi khinh bỉ, tay mài mài con dao trong tay, bảo:

- Cô nghĩ người giàu có sẽ rảnh rỗi đi bán thịt bò sao?

Tôi bĩu môi. Hắn đúng là không có tính hài hước gì cả.

Ước mơ trở thành nữ chính trong một chuyện tình lãng mạn của tôi bị bóp nát trong tiếng mài dao xẻo thịt bò và tiếng bát va lách cách trong chậu khi rửa. Ôi, đời người là một chuỗi những miếng thịt bò bị ế. Trong chuỗi ngày đó, tôi cũng đã bị ám bởi thịt bò và việc kinh doanh của khách trọ.

Lâm Mặc nói: "Người giàu có sẽ không rảnh rỗi đi bán thịt bò."

Đến bây giờ tôi mới thấy hắn phát ngôn ra câu đó đúng là rất mang tính triết lý.

Vậy người rảnh rỗi thì làm gì? Người rảnh rỗi sẽ đi trêu ghẹo người khác. Nhất là những người vừa giàu có vừa rảnh rỗi. Điển hình như cái anh chàng đang nở nụ cười tượng trưng của nghệ thuật trừu tượng kia kia. Đó là Lý Điền, con trai của nhà họ Lý, cái nhà giàu nhất làng này.

Không hiểu tôi xui xẻo thế nào lại gặp trúng hắn. Chuyện là vào một ngày đẹp trời nào đó sau khi tôi vừa mới ký cái "Hiệp ước bán thân" kia, tôi đang đi dạo trên đường làng, chán nản đập đập vài cục đá dưới chân. Cục đá lại không ngoan ngoãn bay thấp mà "vèo" một cái bay lên không trung, đập đúng trán của cái tên Lý Điền đang đi ngược lại.

"Dùng đoàn!!!"

Tiếng sét ái tình bắn bum bum. Từ ngày đó, hắn bám tôi không rời, mở miệng ra là "Tiểu Mai, hãy trở thành thê tử của ta. Ta nguyện yêu thương nàng suốt đời."

Tôi: ==

Lâm Mặc: ==#

Chắc sẽ có người hỏi Lâm Mặc thì liên quan gì, nhưng thật lòng thì hắn rất liên quan đấy.

Tại sao hắn lại liên quan?

Lâm Mặc vì sao lại tỏ thái độ khó chịu như vậy?

À vâng, tác giả lười gõ quá, chờ chương sau nhé.

Lịch post: Chủ nhật mỗi tuần.

4. Chương 3: Tán tỉnh Sến Chuối Phiên Bản Cổ Đại

Chương 3: Tán tỉnh sến chuối phiên bản cổ đại

Tôi luôn nói Lâm Mặc là một người không dễ nổi giận. Lần trước, khi tôi lỡ tay làm vỡ ba cái bát trong lúc rửa hần cũng chỉ hừ lạnh cho qua. Đôi khi, tôi đỡ chứng quá mà làm mấy trò điên loạn như đi qua trên hần một cái, đi vào khích hần một câu, hần chỉ cười nguy hiểm, rồi tối đó cắt cơm tôi, mặc kệ tôi ôm cái bụng đói quắt đói queo mà đi ngủ là cùng. ()

Tôi nghĩ, ai mà làm Lâm Mặc giận được thì quả thật là siêu nhân, là anh hùng cái thế, có đủ khả năng để náo loạn võ lâm. Hiện giờ, cái người siêu phàm thoát tục đó đã xuất hiện, tôi xin rút lại câu nói mình vừa phát biểu. Tôi không phải là kẻ hay nuốt lời, cơ mà tôi chỉ thấy cái tên “làm Lâm Mặc giận dữ” kia, bắt quá chỉ là một tên dở hơi rồi việc mà thôi.

Lý Điền công khai theo đuổi tôi là chuyện cả làng Thuận Bình đều biết. Đám đàn ông con trai thì cười xòa, bảo rằng trước sau gì tôi cũng bị cái gã dở người kia lừa đảo. Này nhé, mấy người nhảm to rồi. Tôi làm sao có thể bị lung lay bởi cái gã đó? Không thể nào!

Bên cạnh đó, những cô nàng thương thầm trộm nhớ Lâm Mặc (theo tôi thấy thế) thì lại không kiêng dè mà tỏ ra mừng rỡ như thể trước sau gì Lâm Mặc cũng sẽ thích mấy nàng. Tôi đối với loại biểu cảm này chỉ khinh khỉnh hừ mũi bỏ qua. Rõ ràng là bọn họ đang hoang tưởng. Lại nhắc đến việc Lâm Mặc không gần gũi nữ sắc, tôi đã từng hỏi hần rằng:

- Lâm Mặc, huynh đoạn tụ đúng không?

Kết quả, tối đó tôi lại bị bỏ đói trong sự bạo động dữ dội của cái dạ dày đang kêu réo giữa đêm. ()

Từ hôm đó, tôi không dám hỏi hần bất kỳ điều gì liên quan đến con gái trước mặt hần nữa. Mọi chuyện tạm thời chìm vào im lặng, Lâm Mặc ngày ngày bày ra bản mặt hiền hòa dịu dàng sát gái, cho đến khi Lý Điền thực hiện công cuộc tán tỉnh tôi.

Ngày đầu tiên:

Lý Điền đến trước cửa khách trọ, tay ôm một đồng hoa không biết lượm lặt ở đâu về, đi vào trong với cái hất tóc tự tin và phong thái “xuất thần”. Khi ấy, Lâm Mặc đã ra ngoài có việc, tôi đang lau dọn quán, ngẩng mặt lên thì thấy ngay đám hoa lù lù to bụi, tạp nham đến mức tôi không hiểu trong cái đám hoa đó có những cái gì. Lý Điền liếc mắt đưa tình với tôi, bảo:

- Tiểu Mai, ta yêu nàng. Hãy...

Không để hần có cơ hội nói hết câu, tôi dúi vào tay hần cái chổi cầm trong tay, mình thì ngồi xuống ghế, chớp mi nhẹ nhàng nói:

- Công tử, ngài dọn nốt hộ ta được không? Ta đau lưng a.

- A ha, dĩ nhiên là được rồi. – Hần gật đầu như búa bổ, đưa đám hoa lèo nhèo trên tay cho tay sai bên cạnh. Đoạn, hần hét lớn, ra lệnh cho nô bộc theo sau dọn dẹp hộ tôi.

Dưới sự đô đốc của hần, cả tiệm sạch bóng không một hạt bụi, tôi cũng chẳng phí giọt mồ hôi nào. Tất nhiên, khi hoàn thành công cuộc dọn dẹp và chuẩn bị tặng hoa thì đám hoa đó đã héo rũ vì thiếu nước, lại phủ một lớp bụi mỏng. Lý Điền chép miệng tiếc nuối. Khi về, hần ngoảnh mặt, nhìn tôi lưu luyến:

- Tiểu Mai, hôm sau ngày nào ta cũng sẽ đến dọn dẹp cho nàng.

Tôi sờn gai ốc. Sến chuối, quá sến! Tên Lý Điền đó bị ám phỉm Hàn Quốc nhiều quá rồi. Chợt nhớ ra thời này đã làm gì có phỉm Hàn Quốc, tôi tặc lưỡi cho qua. Khi Lâm Mặc từ ngoài trở về, thấy cả quán trọ sạch sẽ thơm mát thì rất hài lòng, không keo kiệt tặng tôi nụ cười hại nước hại dân:

- Làm tốt lắm, lần sau phát huy nhé.

Ngày thứ nhất, Lâm Mặc chưa biết chuyện gì. Tôi cũng chẳng buồn nói. Ngày trôi qua.

Ngày thứ hai:

Lý Điền rầm rộ hơn, mang cả đám đào kép đến hát tình ca trước quán. Tôi đen mặt, lòng gào thét: “Chuyện quái gì đang diễn ra đây???”. Người dân trong làng tưởng quán trọ chúng tôi tổ chức hội hè gì đó, kéo nhau đến xem, gây ra tắc nghẽn trầm trọng.

Lâm Mặc thấy thế thì nhú mày:

- Tên tiểu tử nhà họ Lý là bạn cô à? Lần sau bảo hắn ra chỗ khác hát hò tụ tập nhé. Như này phiền phức lắm.

Không chỉ huynh thấy phiền đâu, tôi cũng vậy đấy. ==

Tôi mặc kệ Lý Điền, không thèm nói gì. Lý Điền lại tưởng tôi thích như thế, hát càng ngày càng dữ dội. Cuối cùng, không chịu nổi, tôi hầm hầm ra ngoài. Thấy tôi ra, mắt hắn sáng lên, sai đào kép hát to hơn nữa.

Tôi lại gần, dẫm lên chân hắn, hét lên:

- Công tử, thế này rất ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng tôi. Mong ngài đi chỗ khác.

Mọi người trong làng nhìn tôi.

Lâm Mặc ở trên tầng cao cũng nhìn xuống chỗ tôi, tôi thấy khoe miệng hắn nhếch lên nụ cười nửa miệng như đang chứng kiến trò vui.

Đào kép đang đến hồi cao trào thì biết điều ngưng bật.

Lý Điền mở to mắt cũng... nhìn tôi. Rồi, mấy giây sau, hắn nắm lấy tay tôi, khuôn mặt bày tỏ sự kích động cao độ:

- Tiểu Mai, nàng đang xấu hổ sao? Ta biết mà. Nàng cũng yêu ta mà phải không? A ha ha, ta vui quá đi.

Sau đó, hắn nhảy chân sáo đi mất, mặt vẫn giữ biểu cảm “phê phê”, không quên gửi cho tôi một cái hôn gió tạo ra tiếng trước khi biến mất ở ngã rẽ.

()

Ngày thứ ba và ngày thứ tư:

Lý Điền kiên trì chơi trò gửi thư tình, hết thư tình thì đến thơ tình, và tất cả đều dùng duy nhất một phương thức: gửi giấy. Bất kể thời gian, những câu từ đủ mọi thể loại thể hiện tình cảm đều được gửi tới. Giấy bắn từ cửa sổ, giấy luồn qua khe cửa, giấy ở mọi nơi. Lúc đầu, Lâm Mặc chỉ coi như mấy trò trẻ con, bảo càng tốt, đỡ tốn đồ nhóm bếp, không thèm để mắt, cho đến khi hắn đang tắm mà có kẻ tưởng là tôi, cũng cho chim bồ câu gửi giấy vào. Tối hôm đó chúng tôi có cháo chim bồ câu. Những chuyện con con đó sẽ không làm Lâm Mặc giận, hắn vẫn sẽ làm bộ mặt bình thản không quan tâm, cho đến lúc hắn đang bê bát canh lên uống thì...

“Chiu”

Một mảnh giấy vo viên được bắn vào, bay với tốc độ cực đại, đáp ngay xuống bát canh của hắn làm nước canh bắn lên vài giọt vào má hắn. Mặt hắn tối lại. Tôi run rẩy rụt rè nhìn hắn. Khi ấy, tôi cảm tưởng như xung quanh hắn chính là Bắc Cực vậy, cả người hắn tỏa ra không khí u ám, sẵn sàng giết bất kỳ ai lại gần.

Lý Điền ơi là Lý Điền, anh giẫm phải đuôi sư tử rồi.

Tôi cảnh giác giường mắt nhìn Lâm Mặc, mong hấn hạ hỏa, trong lòng lăm lăm chờ rửa tên Lý Điền gì đó. Tại kẻ đó mà tôi không ăn được bữa cơm ngoan lành. Trời đánh tránh bữa ăn, hấn ta chưa nghe câu đó bao giờ sao???

Lâm Mặc nắm chặt đũa, đập cái rằm lên bàn. Nhưng thật kỳ lạ, hấn chỉ đứng lên, lấy khăn lau hết nước canh dính má, sau đẩy đến bên bàn, ăn uống như bình thường, có điều bát canh kia bị gạt vào cấm địa. R.I.P bát canh. Tôi cảm thán.

.....

Đến ngày thứ bảy, Lâm Mặc mặt càng ngày càng đen, tỷ lệ thuận theo độ “chuối” của mấy chiêu trò gán danh “Lý công tử” kia. Sự giận dữ của hấn lên đến đỉnh điểm khi Lý Điền xông vào quán trọ, chỉ mặt Lâm Mặc mà bảo hấn ức hiếp tôi, hãy trả tôi lại, rồi là bla... bla... Lâm Mặc cười nguy hiểm:

- Cô ta bán thân cho ta rồi, người chuộc được thì chuộc.

Tia lửa xẹt qua như vũ bão, mùi thuốc súng nồng nặc vắt vẻo khắp không trung.

Lâm Mặc diên tiết thật rồi.

Lý Điền đứng thấp hơn Lâm Mặc hơn nửa cái đầu, cổ vênh mặt lên cũng chỉ đến mũi hấn.

- Sao không chuộc được? Tiểu Mai phải là nương tử của ta.

- Tôi chưa từng nói thế. – Tôi yếu ớt xen vào.

Ngay lập tức, Hạ Mai đáng thương là tôi nhận trọn cái lườm sắc lém của Lâm Mặc với ý hỏi: ”Rắc rối là do ai gây ra hả?”

Tôi thừa nhận, đúng là do tôi gây ra, nhưng mà có phải tôi cố ý đâu? Chỉ do lực hấp dẫn của tôi quá lớn, già không tha, trẻ không thương, tên Lý dở người đó mắc phải lưới tình với tôi là bất đắc dĩ, liên quan gì đến tôi mà tôi lại bị lườm? Tôi thề đấy, tôi không có câu dẫn hấn đâu.

Lâm Mặc vẫn giữ nụ cười nhếch mép:

- Vậy người hỏi cô ta xem cô ta có đồng ý đi với cậu không?

- Không, tôi không đi. Người tôi yêu là tiểu Mặc. – Tôi nhanh chóng gào lên.

Lâm Mặc trợn mắt nhìn tôi. Lý Điền mắt long lanh như cú nhìn tôi, như cầu xin tôi rằng tôi chỉ nói đùa thôi. Tôi muốn tự vả vào miệng mình. Tôi đang nói gì vậy chứ? Tên Lâm Mặc kia sẽ giết tôi mất. Làm sao tôi dám to gan mà phun ra câu đó chứ? Tôi khóc.

Cái miệng hại cái thân, mà đã phóng lao là phải theo lao, tôi mặt dày vòng tay qua cánh tay Lâm Mặc, làm vẻ thân thiết, nhân lúc đó ghé vào tai hấn thì thầm:

- Chẳng phải huynh muốn giải quyết rắc rối sao? Vậy thì phối hợp đi. Huynh cũng sẽ không bị mất cô gái trong làng bám theo nữa. Một công đôi việc còn gì.

- Vậy thì cô được lợi quá... - Lâm Mặc kỳ kèo.

- Một tháng đấm bóp không than vãn. –Tôi ra giá.

Lâm Mặc nhướn mày, dường như chưa bằng lòng với giá tôi đưa ra.

- Thêm một tuần? – Tôi lại rằm rì.

Mày hấn nhướn cao hơn.

Tôi rửa, tôi rửa, tôi rửa!!!!

Đồ tham lam, tham lam, tham lam. (Φ Φ)

- Hai tháng. – Tôi cắn răng, lòng khóc lóc, nước mắt tuôn như mưa.

- Chấp nhận. – Lâm Mặc cười tươi. Rồi, hấn ngẩng lên, tay vòng qua eo tôi, kéo tôi sát vào người hấn, nở nụ cười đều đặn. – Mai Mai là của ta. Hai chúng ta đã công khai tình cảm rồi. Tốt nhất là người nên biến nhanh đi, đừng đụng vào người của ta.

- Đúng vậy, chúng ta công khai rồi. – Tôi ôm hấn chặt hơn. Ôi, hai tháng khổ sai của tao, tao yêu mày lắm.

Lý Điền rưng rưng. Chuyện gì đến cũng phải đến, hấn òa khóc nức nở, quay lưng chạy ào ra ngoài, miệng còn vọng lại:

- Nàng đã phụ tình ta. Ta hận nàng.

Hấn vừa ra khỏi, hộ vệ của hấn không biết từ đâu cũng nhảy ra, phóng vèo theo hấn. Tôi chỉ kịp nhìn thấy hai vết đen đen khuất dần và câu nói: ” Công tử hận cô! “ nhỏ dần...

Tôi gãi đầu, ngu ngơ hỏi:

- Ô... chuyện gì vừa xảy ra thế nhỉ?

- Chịu. – Lâm Mặc nhún vai.

Lâm Mặc không biết, tôi cũng chẳng cần biết đâu nhỉ? ()

.....

Chuyện về Lý Điền công tử tạm thời kết thúc tại đó, tôi và Lâm Mặc cho rằng đã kết thúc, bỏ nhau ra, người nào người nấy tiếp tục công việc. Lâm Mặc tiếp tục bán thịt bò ở cửa quán, tôi vào bếp chuẩn bị bữa tối, tiện thể ăn vụng vài thứ.

Đồ ăn được dọn ra, tôi tự giác ngồi vào bàn ăn, Lâm Mặc lau tay, cầm bát, xới cơm. Tôi nâng bát lên, đang định lừa cơm vào miệng thì trên bàn lù lù một vật thể đen sì. Hấn ta cướp lấy bát cơm của tôi, cướp lấy đĩa trong tay Lâm Mặc, như hổ đói mà nhào vào bàn ăn. Vừa ăn, hấn vừa vỗ vỗ vai Lâm Mặc, nhòm nhoàm nói:

- Tiểu Băng Băng, người kiếm được người mới rồi à? Nấu cơm ngon đấy. Ta kết rồi. Ăn đi, ăn đi, đồ ngon lắm. – Mỗi cái “ngon lắm”, hấn giơ đĩa vợ vét hết tài nguyên trên bàn.

Tiểu Băng Băng? Hấn ta nói Lâm Mặc à? Tôi bùm miệng, suýt nữa phì cười. Đối diện, Lâm Mặc dùng ánh mắt sát thủ liếc tôi, ép tôi nuốt tiếng cười vào họng, trở lại vẻ mặt nghiêm túc. Rồi, hấn giăng bát cơm từ tay kẻ lạ mặt ra, đập phịch xuống bàn.

- Triều Vũ, ta nói thêm lần nữa, đừng có gọi ta bằng cái tên... đó, liệu hồn ta sẽ đá đít ngươi đấy. Còn nữa, ngươi ở đâu thì cút về đi, tên họ Ngạn kia đâu sao không bám lấy? Lết theo ta làm cái khỉ gì?

Tôi mở to mắt. Wow, Lâm Mặc mắng người kìa. Tên kia là ai thế nhỉ? Có thể làm Lâm Mặc vứt cái hình tượng nho nhã sang một bên chỉ bằng một câu nói thì quả là nhân tài. Tôi quan sát hấn. Tôi cũng không biết hấn là nam hay nữ nữa. Khuôn mặt thì thanh tú quá mức cần thiết khi tháo khăn bịt mặt, tóc dài buộc bồng, đôi mắt linh hoạt náo động nhưng đầy nét nữ tính, nhưng mà hấn ta không có ngực, giọng nói lại là giọng nam.

Triều Vũ quệt miệng, gác chân lên ghế, miệng cắn nhả:

- Ngươi tiếc ta cả miếng cơm cơ à? Từ bao giờ mà ngươi keo kiệt thế? Băng hữu lâu ngày không gặp, ngươi chào đón thế à?

- Ồ đấy! – Lâm Mặc hất cằm.

Triều Vũ không để Lâm Mặc vào mắt, phẩy tay:

- Xùy xùy, có gì nói sau đi. Giờ ta mệt lắm. Cô tên gì ý nhỉ? – Hấn bỗng quay sang tôi, hỏi. Nhận được câu trả lời rồi, hấn khóc vai tôi, như thể anh em thân mật lắm. – Mai Mai, cô chuẩn bị cho tôi một phòng nhé. Thời gian tới tôi ăn bám ở đây.

Lâm Mặc có vẻ giận, nhưng hấn ta cũng dung túng, không từ chối gì. Tối hôm đó, Triều Vũ ở lại quán trọ.

.....

Sáng, tôi đang ngủ ngon lành, phiêu diêu trong mộng đẹp thì bỗng nhiên cảm thấy hai má bị hai bàn tay nhéo lấy. Tôi mở trừng mắt, sẵn sàng gắt gồng với tên nào dám phá giấc ngủ của tôi. Thường thường, Lâm Mặc có đánh thức tôi thì chỉ phũ phàng vẩy nước vào mặt thôi, sao hôm nay lại đi sử dụng bạo lực thể này?

Mở mắt, tôi đơ mắt mấy giây. Trước mặt, Triều Vũ mặc bộ đồ thường dân cười toe toét. Hắn nhảy xuống giường, tay kéo tôi dậy, hào hứng:

- Lâu lắm không trở lại đây. Cô dậy đi. Chúng ta đi chợ. Đi sớm mới chọn được đồ ngon. Không khí cũng trong lành lắm.

Nể hắn ta là khách của ông chủ quán trọ này, tôi mời nửa tỉnh nửa mê ngồi dậy, chuẩn bị kha khá tươm tất rồi dẫn Triều Vũ ra ngoài đi chợ.

Chợ buổi sáng ở làng Thuận Bình công nhận là rất mới lạ. Bình thường, tôi toàn dậy muộn nên chẳng bao giờ được chiêm ngưỡng cảnh này. Không khí mát mẻ, chưa oi bức lắm khi mặt trời chỉ mới ló dạng. Nắng sớm nhẹ nhàng bao phủ lên ngôi làng nhỏ bé. Tiếng rao bán nhộn nhịp, rộn ràng đầy vẻ ồn ào và dân dã. Triều Vũ đi cạnh, miệng lúc nào cũng thường chực nụ cười sẵn sàng toét miệng. Tôi và hắn đang đi chọn đồ, đột nhiên, lọt vào tai là tiếng nói:

- Nay, nghe gì chưa? Mặc ca ca thổ lộ tình cảm với con nhỏ mới đến đây...

5. Chương 4: Tuyên Bố Chủ Quyền

Chương 4: Tuyên bố chủ quyền

“Rầm!”

Triều Vũ đập bàn, khuôn mặt biểu lộ sự kinh ngạc cao độ. Đôi mắt hắn mở lớn, nhịp thở hoạt động mạnh mẽ. Mấy chén trà đặt trên bàn chịu lực tác động, sóng ra ngoài bàn vài giọt nước.

Trái ngược với Triều Vũ, Lâm Mặc ngồi đối diện hơi nhướn đôi mày, mặt bình thản như thể trời có sập xuống cũng không liên quan đến hắn. Hắn nghiêng đầu, tay chống má, mắt ngược lên nhìn Triều Vũ đang chuẩn bị bùng nổ. Nhắc chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, Lâm Mặc chép miệng:

- Người lại dở chứng gì đây?

- Người còn hỏi ta câu đó được à? Chuyện người với cô nàng này đang có gian tình là thế nào? Khai nhanh còn được khoan hồng! – Triều Vũ gào lớn. Tiếp đó, hắn ngồi thụp xuống ghế, mắt sáng lên – Nào, nào, nói đi!

- Người nghe gì thì nó là như thế.

“Rầm!”

Cái bàn đáng thương...

Tôi ngồi một góc bàn, cố gắng làm sự hiện diện của mình xuống mức thấp nhất có thể. Tôi ngẩng đầu nhìn Triều Vũ dậm chân thật mạnh lên cái bàn gỗ, tay gác lên gối trông, làm mặt ngầu:

- Người đùa thôi đúng không?

- ... - Lâm Mặc hít một hơi thật sâu rồi thở ra, giữ biểu cảm bơ đời hỏi – Nhìn mặt ta giống đùa lắm à?

Thật sự thì nó là đùa mà! (° °)

Tôi nghe tiếng lòng tôi gào thét: “Lâm Mặc, huynh quả nhiên là mặt dày!!!”

Triều Vũ quay phắt sang nhìn tôi. Hả? Hả? Gì thế? Tôi chỉ là một con bé ăn bám ở độ tuổi, không cần chú ý, không cần chú ý a... Hắn nhào đến. Tôi giật mình, giơ tay theo phản xạ thủ thế. Triều Vũ cười tà:

- Vậy hai người đã hưởng đêm xuân chưa?

Tôi nghếch mặt.

Trong lúc chưa kịp hiểu ý hần nói là “đêm xuân” trong nghĩa “đêm xuân” hay là “đêm xuân” thì cái đầu của Triều Vũ bị lòi ra. Lâm Mặc kéo hần ra, ấn hần ngồi xuống ghế:

- Cẩn thận ta đá ngươi ra khỏi đây đây.

- Được rồi, không chọc ngươi nữa. – Triều Vũ tắc lưỡi, có vẻ như vẫn còn tiếc nuối.

Lâm Mặc phẩy tay, đuổi tôi đi nấu đồ ăn trưa. Tôi bĩu môi. Xí, hết chuyện để hóng hớt rồi thì tôi cũng chẳng thêm. Tôi đứng lên, trước khi đi còn ném lại cho hần cái lè lưỡi làm mặt quỷ.

Đi được một đoạn, tôi chợt nhớ ra mình quên nói với Lâm Mặc một chuyện, vừa quay lại được vài bước, chỉ còn một cánh cửa nữa là ra đến sảnh chính ngoài quán trọ chỗ Lâm Mặc đang ngồi nói chuyện với Triều Vũ thì tôi nghe lén được một đoạn của cuộc nói chuyện.

- Vậy... ngươi đã quên được nàng ấy rồi? – Tiếng Triều Vũ khe khẽ.

- Sao? – Lâm Mặc dường như rất lơ đãng, không chú ý đến lời người đối diện vừa nói.

- Bỏ đi, không có gì. – Triều Vũ thở dài. – Ngươi vui là được.

- Ừ.

Tôi còn đứng đó một lúc nữa, tò mò muốn biết “nàng ấy” trong lời Triều Vũ nói là ai nhưng cuộc đối thoại kết thúc. Tôi ghé mặt ra, thấy Lâm Mặc ngồi lặng ở đó, Triều Vũ không biết đã đi đâu. Hần vẫn chống má, ngón tay dài vẽ ra thứ gì đó trên mặt bàn, đôi mắt phượng nhẹ nhàng phảng phất nỗi buồn. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ thấy Lâm Mặc như vậy. Thân ảnh cao lớn ngồi trên bàn trà, lặng lẽ, cô liêu đến xót lòng.

Bất chợt, hần thu lại biểu cảm vừa rồi trên gương mặt anh tuấn, môi nhếch lên như cười như không, trở lại với hình ảnh Lâm Mặc thường ngày. Tôi cảm thấy, khoảng khắc vừa rồi mình nhìn thấy, chắc chỉ là ảo ảnh.

.....

Tối hôm đó, cả làng lại tụ tập nhóm lửa, nhảy múa. Lâm Mặc tỏ ý lười, không muốn đi nhưng lại bị tôi mè nheo, kéo đi cho bằng được. Cuối cùng, trước công phu mồm mép của tôi, hần cũng gật đầu đồng ý. Triều Vũ đã đi đâu từ sáng chưa trở về. Lâm Mặc bảo kẹ, tôi cũng chẳng quan tâm nữa. Tôi cùng hần đi bộ đến sân làng.

Tối ở làng Thuận Bình yên tĩnh và bình yên. Từng cơn gió hè lồng lộng thổi, luồn qua mái tóc, làm rung động lá cây va vào nhau nghe xào xạc. Không như hiện đại xô bồ nhộn nhịp với những tòa nhà cao chọc trời che lấp mặt trăng, trăng ở đây sáng vàng vạc mỗi khi bóng đêm kéo xuống. Bầu trời cùng đêm đen mịt mùng như một tấm vải nhung màu đen, nổi bật trên đó là trăng lưỡi liềm như một viên đá quý dính trên tấm vải nhung đó. Xung quanh mặt trăng, sao sáng lấp lánh, đẹp đơn sơ mà bình dị.

Tôi từ khi sinh ra đến khi lớn lên đều ở thành phố, cái nơi mà nhìn đi nhìn lại cũng là đồ công nghệ cao, chung cư cao cấp, tối tối cũng chỉ biết cắm đầu vào máy tính chơi game, lướt mạng chứ nào có phút nào bỏ ra mà làm một cái việc mà trước giờ tôi luôn cho là cực tốn thời gian – ngắm trăng. Tôi nhớ một người đã từng nói: “Không ngắm trăng thì sao biết nó đẹp đến mức nào.” Tôi nghe chỉ cười khẩy, coi như gió thổi qua tai. Giờ ngắm lại, đúng là mình đã bỏ lỡ. Tôi kéo tay Lâm Mặc, thích thú chỉ lên trời:

- Huynh xem, trăng đêm nay sang hơn bình thường đúng không? Chắc là ít mây. Ôi chao, đẹp thế này cơ mà. Giá như tôi được hái nó xuống làm đồ chơi thì tốt biết mấy.

Lâm Mặc liếc nhìn tôi khinh khỉnh. Hần hừ mũi, rồi nhìn theo tay tôi chỉ. Rồi, hần quay qua tôi, giơ tay lên búng trán tôi đánh “tạch” một cái đau điếng. Nhìn tôi ôm trán nhăn nhó, đôi môi hần hơi nhếch lên. Hần quay người, tay gác lên đầu, mặc kệ tôi mà bước đi. Đêm trăng, tôi nghe hần nói:

- Mặt trăng dù có đẹp nhưng cũng chỉ là thứ không chạm vào được, không sở hữu được, thay vì mãi mộng tưởng về nó thì nên gạt nó đi, tìm một thứ khác thay thế sẽ tốt hơn nhiều... - Hần im lặng một chút rồi mới tiếp câu – Mặt trăng, mãi mãi cũng chỉ thuộc về bầu trời mà thôi.

Tôi bần thần nhìn theo hần, nghĩ sao hần phải nói nhiều thứ triết lý vậy nhỉ? Đẹp thì khen là đẹp, ước muốn kia cũng là vui miệng mà nói ra thôi mà, hần đâu cần quan trọng hóa mọi thứ lên như vậy?

Giây phút đó, có lẽ đến mãi sau này tôi mới nhận ra, đối với Lâm Mặc, người con gái đó mãi mãi là mặt trăng trong lòng hắn, nhìn thấy được, mộng tưởng được nhưng không sở hữu được. Và chắc tôi cũng chẳng thể nào ngờ được một ngày, Lâm Mặc cũng trở thành mặt trăng trong trái tim tôi.

Tôi đi theo Lâm Mặc đến sân làng. Vừa thấy bóng tôi sóng bước cùng Lâm Mặc, đám con gái trong làng đã xôn xao cả lên. Và mọi người còn xôn xao nữa khi Lý Điền xuất hiện. Gã ta lao đến chỗ tôi với tốc độ kinh hồn. Lý Điền giật lấy tay tôi đang bám vào tay Lâm Mặc, dùng ánh mắt ướt nước nhìn tôi:

- Mai Mai, nàng nói đi, chuyện đó nàng chỉ đùa ta thôi phải không? Nàng với tên Lâm thật bò này không có gì phải không? Nàng nói đi!

Bên cạnh tôi, Lâm Mặc đã sớm đen mặt. Ai da, Lý công tử, xem ra người thê thảm rồi. Lâm Mặc ghét nhất là bị người khác chế tên hắn thành vợ vẩn nha.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Lâm Mặc giằng tôi ra khỏi móng vuốt của tên Lý Điền, tay vòng qua cổ tôi ghì tôi vào lòng hắn. Sặc, Mặc ca ca, huynh cũng không cần biểu lộ tâm trạng sâu sắc như vậy, tôi hiểu mà. Tôi khéo léo phối hợp với hắn, nhưng không quên đưa tay nhéo hắn một cái. Lâm Mặc biết ý, tay cũng lơ lửng hơn.

Tôi thở bình thường.

Ôi, đất trời, tạ ơn người đã thương xót sinh mạng nhỏ bé của con.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Một con muỗi gầy còm ốm yếu như tôi tại sao cũng bị lôi vào vòng xoáy tranh đoạt thế này?

Theo mi goai!!!

- Lý công tử, không phải ta đã nói rồi sao? Sao người cứ phải cố chấp thế? Người không thấy mất mặt sao? Tôi gật đầu phụ họa.

- Người xem, Mai Mai cũng xác định với người chúng ta có tình cảm, người cứ bám theo nàng thì được cái gì? Chẳng lẽ Lý công tử thiếu nữ nhân đến nước này sao?

Tôi lại gật đầu.

- Vậy nên, Lâm Mặc ta tuyên bố, Mai Mai là người của ta. Lý công tử nên tìm người khác đi.

Cả đám nữ nhân trong làng ào lên một trận sóng. Xôn xao. Xôn xao. Xôn xao.

Lý Điền mặt tái lại, hết xanh lại trắng.

Một người lớn tuổi trong làng cười gượng, đứng lên giảng hòa. Đến lúc ấy, Lý Điền mới bực tức mà phát tay áo đi về. Ngày hôm đó, trước mặt toàn thể người dân làng Thuận Bình, Lâm Mặc tuyên bố chủ quyền lãnh thổ.

.....

Sau tối hôm ấy, Lý Điền cũng không như cái đuôi suốt ngày lảng vảng quanh tôi nữa. Đi ra đường, mấy người con gái dạo trước “thương thầm nhớ Lâm Mặc” thấy tôi là lườm nguýt, rõ ràng là không ưa tôi được, tôi chỉ nhắm mắt cho qua. Đám thanh niên trong làng gặp tôi cũng không chòng ghẹo lung tung nữa. Các đại thẩm có gia đình trong làng thì luôn miệng hỏi tôi bao giờ chúng tôi tính đại sự, tôi cười đánh trống lảng. Đại sự gì chứ? Chỉ là diễn kịch thôi mà, chẳng lẽ không một ai nhận ra đây là giả sao? Tôi suy nghĩ. Suy nghĩ không ra, tôi liền vút thắc mắc ra sau lưng, an nhàn sống tiếp.

Mọi chuyện cứ vậy mà trôi qua...

Vào một ngày nắng, thích hợp để ngủ nướng, tôi ngồi trông quán, tranh thủ gà gà gật gật. Ngày hè, sáng sớm mặt trời đã lên cao chói vót, không khí oi ả ngọt ngào báo hiệu trước sau gì cũng có một cơn mưa rào trút xuống. Tinh thần tôi uể oải, ngái ngủ. Đúng cái giây tôi chuẩn bị đập “cốp” cái đầu mình xuống bàn mà ngủ thì...

- Này cô gái, tôi muốn thuê một căn phòng.

6. Chương 5: Đêm Thanh Lâu

Chương 5: Đêm thanh lâu

Tôi ngẩng đầu, đập vào mắt là một bà cô chừng hơn bốn mươi tuổi gì đấy đang đứng nhìn mình, nở nụ cười “đôn hậu”. Nói không ngoa, cơ mà thể quái nào tôi nhìn bà ta cứ giả tạo sao ấy, như thể đang cố tỏ vẻ hiền lành, mặc dù đôi mắt thì cứ tỏa ra mùi gian trá.

- Xin chào quan khách. Xin hỏi quý danh của...

- Ta là Phùng Liên, cô nương cứ gọi ta là Phùng đại thẩm là được. – Bà ta vẫn giữ nụ cười, vui vẻ trả lời tôi.

- À vâng, mời quan khách đóng dấu xác minh vào đây. – Tôi viết tên bà ta lên quyển sổ quản lý rồi chuyển cho bà ta. – Nhân hỏi, quan khách muốn thuê phòng trong bao lâu?

- Ta thuê lâu dài, ngày nào trả tiền ngày đó. Đây là tiền ngày hôm nay. – Bà ta đưa cho tôi vài lạng bạc trả tiền thuê phòng, đóng dấu lên giấy rồi không để tôi nói gì, bà ta đi lên phòng.

Tôi nhận lại quyển sổ quản lý, cầm bạc trong tay. Chắc, bạc cũng kha khá nặng, chắc chắn không phải đồ giả rồi. Tôi chép miệng, lắc đầu rồi lại gật gù tiếp.

.....

Phùng đại thẩm ở quán vài ngày. Sáng sáng, bà ta ở lì trong phòng, đến bữa thì bảo tôi mang đồ ăn lên phòng, đến tối lại ra ngoài, không biết đi đâu, chừng gần sáng thì trở lại quán trọ. Tôi cười bảo: “Bà ta quả là sinh vật làm việc về đêm”. Mà điều kỳ lạ là, bà ta luôn trả tiền phòng rất đúng hạn, rất đầy đủ. Tôi đem thắc mắc nhỏ nhoi đến hỏi Lâm Mặc:

- Này, huynh nói xem, có phải bà ta đi ăn cướp không? Không thì tại sao lại có thể có nhiều tiền thế mà ban ngày lại chẳng làm gì cả?

Lâm Mặc lườm tôi:

- Hóng hớt vớ vẩn. Người ta làm gì kệ người ta, có đủ tiền trả tiền phòng là được.

Tôi tặc lưỡi, biết câu trả lời thế này, tôi thà đi nói chuyện với chính mình trong gương còn hào hứng hơn.

Phùng đại thẩm rất lạ. Không phải là vì tôi có ác cảm với bà ta mà tôi nói thế đâu, thật đấy! Bà ta hay nhìn lên Lâm Mặc, rồi sau đó cười một mình, nụ cười rất quái dị. Bà ta thường đi đi lại lại chỗ Lâm Mặc, mắt đảo quanh như đánh giá hắn ta, rồi sau đó vẫn cười quái dị. Bà ta nói với tôi:

- Cô nương nhìn xem, có phải ông chủ quán trọ rất anh tuấn tiêu sái hay không?

Tôi gật đầu. Nhưng sâu đấy, nghĩ lại, tôi lắc đầu:

- Không đâu, nhìn huynh ấy thế thôi, nhưng rất xấu tính, rất nhỏ nhen, rất khó tính, khó chiều, lại lưỡi biếng cao ngạo. Nói chung là đáng ghét của đáng ghét.

Phùng đại thẩm nghe vậy lắc đầu cật lực, mặt nghiêm túc:

- Cô nương nói sai rồi. Theo ta thấy, Lâm công tử rất tuyệt vời! Cả thế gian khó kiếm người như thế lắm.

Tôi rùng mình. Mẹ ơi, đừng nói là bà lão gần năm mươi tuổi này có tình ý với Lâm Mặc nhà tôi đấy nhé! Định bắt hắn ta về làm nam sủng cho bà à? Không được! Hắn bị bắt rồi thì còn ai nuôi tôi đây? Cơm ai nấu cho tôi gặm? Liệu còn có thể là ai ngoài hắn? Âm mưu này, tôi nhất định phải ngăn chặn! Vì bữa cơm manh áo, cổ lên!

Khẩu hiệu hô vang, ấy vậy mà khi chưa kịp thực hiện, tôi đã bị quảng đòn đánh phủ đầu không thương tiếc.

- Mai cô nương, cô nghĩ sao... nếu bán ông chủ Lâm cho ta?

Cờ lơ gờ tờ????

Tôi đang lau bàn thì ngẩng phắt dậy, cục kẹo đang ngậm trong miệng thiếu điều muốn phun ra đáp trúng mặt thím già đang đứng trước mặt tôi giả bộ hiền thực, dịu dàng nói một nói hai.

- Bà... bà nói cái gì cơ?

- Ta nói cô nghĩ sao nếu bán ông chủ Lâm cho ta? – Bà ta nhắc lại một lần nữa. – Nha, thanh phong quán chỗ ta mà có Lâm công tử thì phải gọi là hoa vương trong thành Dương Khiết, ha ha!

“Bép!”

Tôi ném cái khăn còn sũng nước xuống dưới bàn gỗ, làm bộ dạng như anh hùng ra trận, tay để ngang chữ “X”, kiên quyết:

- Không bao giờ. Bà nghĩ tôi là ai? Tôi sẽ không bán rẻ huynh ấy đâu.

- Năm vạn lượng thì sao? – Bà ta dụ dỗ, tay giơ ra năm ngón.

Tiền bay vòng vòng trong đầu, vậy gọi tôi bằng bàn tay quyền rũ.

Xua! Xua! Xua!

Tôi xua đi hình ảnh đang tồn tại trong não bộ, nhất quyết lắc đầu.

- Không! Nhất định không!

- Vậy giờ cô có đồng ý không? – Phùng đại thẩm rút từ trong túi ra một con dao găm sắc nhỏ, dí vào cổ tôi.

Cái này... đây chính là cưỡng ép mà! Bà ta nhân lúc Lâm Mặc ra ngoài mà uy hiếp tôi. Hu hu, tôi chỉ là ăn bám người ta thôi mà, bà có muốn uy hiếp thì tìm Lâm Mặc mà uy hiếp. Hu hu hu! Tôi khóc. Cái mạng nhỏ của tôi, tôi phải làm sao?

- Nhanh! – Bà ta gần.

- Được rồi, được rồi! Tôi làm! – Tôi rống lên đau khổ.

Lâm Mặc, hãy thông cảm cho tôi. Tôi chỉ là bị số phận đưa đẩy mà thôi!!!!!!

.....

Tối đó, tôi ngồi trên bàn ăn mà thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc về phía đối diện, nơi cái kẻ đã đẩy tôi vào con đường tà đạo đang ngồi nhìn chăm chăm Lâm Mặc. Lâm Mặc không để tâm, chăm chú ăn tối. Không khí trên bàn ăn lúc này cực kỳ kì dị.

Ban chiều, Phùng ác quỷ bắt tôi bỏ thuốc mê vào món cá kho, để Lâm Mặc hôn mê bất tỉnh rồi sẽ khiêng ra ngoài. Dưới sự uy hiếp cùng con dao trong tay bà ta, tôi muốn khóc mà không khóc nổi, nuốt nước bọt đưa chân nhảy vức.

Không biết là may mắn hay Lâm Mặc tốt số hôm nay khó tiêu mà cả bữa hăn không động vào món cá. Cách ăn vẫn bình thản, chậm rãi như không có chuyện gì. Phùng ác quỷ sốt ruột như kiến bò trên chảo, cứ thì thoảng lại lườm tôi cháy da mặt. Tôi cúi đầu, cầm cúi ăn. À, đương nhiên là sẽ không động đến cá.

- Hôm nay đại thẩm lại nhả hững ăn cơm với chúng ta sao? Vậy đâu thể ăn rau mãi thế? Đại thẩm ăn đi. – Lâm Mặc cười mỉm, gấp cho Phùng ác quỷ một miếng cá kho.

Phùng Liên cười khan, gật gật đầu.

Lâm Mặc, huynh tốt không đứng chỗ rồi!

Tôi cảm thán, tự hỏi có phải nếu bắt cóc huynh ấy thì huynh ấy cũng sẽ vui vẻ ngồi đếm tiền cho người ta hay không nhỉ? Lâm Mặc ơi là Lâm Mặc, bình thường huynh anh tuần tài hoa lắm mà, sao tự nhiên lại thiếu nhạy cảm thế này??? Không phải huynh vừa mới va đầu vào đâu đó chứ?

Tôi rụt rè nhìn Lâm Mặc. Nhìn mãi, nhìn hoài...

Lâm Mặc quay sang lườm tôi một cái, ý bảo: “Nhìn cái gì mà nhìn? Nhà sắp hết gạo rồi à?”

Tôi khóc. Tôi phải tự công nhận bản thân mình dịch ý nghĩa ánh mắt quá siêu phàm, hay là khả năng tự biến tự diễn của tôi quá tốt đây?

- Tôi no rồi. Hai người cứ ăn từ từ. – Lâm Mặc trước khi đứng dậy còn cười nhẹ.

Lâm Mặc vừa đứng lên, Phùng ác quỷ đã huých huých tay tôi, thăm thì:

- Người làm sao thì làm, vụ này nhất định phải thành công.

Tôi sợ hãi gật gật đầu, nuốt nước bọt nhìn về phía Lâm Mặc.

- Lâm Mặc. – Tôi đứng dậy, gọi với theo.

- Hửm? – Lâm Mặc quay lại nhìn tôi, chân vẫn đi về phía trước.

Ngay lúc ấy, Phùng Liên giả vờ làm rơi đĩa, cúi xuống gầm bàn nhặt đĩa, nhân lúc đó mà nèm về phía chân Lâm Mặc một cái vỏ chuối chín. Lương tâm tôi bừng tỉnh. Đang định hét lên bảo hắn cẩn thận thì...

“Rầm! Bịch!”

Tất cả đã quá muộn. Lâm Mặc trượt vỏ cuối ngã đập đầu xuống sàn nhà, lăn ra hôn mê bất tỉnh. Phùng Liên nhồm đầu dậy, giơ ngón cái với tôi, cười toét miệng khen:

- Cô làm tốt lắm!

Tôi muốn khóc mà không khóc nổi. Miệng mở ra với ý định thương lượng lại với Phùng Liên bỏ qua Lâm Mặc thì một tiếng “Bốp!” vang lên chói chói. Tôi thấy từ sau đầu mình bị đập mạnh, trước mắt phút chốc tối sầm lại. Trước khi mất ý thức, tôi nghe thấy tiếng cười của Phùng Liên, bà ta nói trong niềm sung sướng vô tận khi vừa bắt được một viên kim cương quý giá:

- Ha ha, Lâm Mặc, cậu ta sẽ là cái máy kiểm tiền của Thanh Mạn Lâu chúng ta.

Tôi thấy vài bóng người mặc đồ đen đi qua, mang Lâm Mặc đi.

Sau đó... không còn sau đó nữa, vì tôi đã ngất đi.

.....

Khi tôi tỉnh lại thì trời đã tối, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy chính là khuôn mặt lo lắng của Triều Vũ. Hắn vừa vỗ vào mặt tôi, vừa lay tôi dậy. Đôi lông mày của hắn nhíu chặt. Tôi từ từ mở mắt, thấy mình vẫn còn nằm trên đất, đầu ong ong đau nhức. Xoa xoa đầu, tôi hoảng hốt nhìn quanh.

- Lâm Mặc đâu rồi? – Triều Vũ sốt ruột hỏi.

- Huynh ấy... huynh ấy bị bắt đi rồi.

Nét kinh ngạc hiện hữu rõ ràng trong con mắt Triều Vũ.

- Ai bắt?

Đầu choáng váng, tôi cố nhớ ra cái tên mà Phùng Liên nói trước lúc rời khỏi.

- Thanh Mạn Lâu.

.....

Thanh Mạn Lâu nằm ở khu vực thành bên cạnh, nổi tiếng là một thanh phong quán, kỹ viện nổi tiếng trong vùng này. Thanh Mạn Lâu tuy không lớn lắm nhưng nhìn vào đã thấy được sự xa hoa trong cách bài trí. Trước cửa, có vài tên đô con đứng làm bảo vệ. Mất chúng lơ dờ như một mối, ngáp dài một cái. Triều Vũ hóa trang cho tôi thành người hầu đi theo. Hắn ra vẻ tiêu sái, cả người khoác một bộ đồ màu lam nhạt, trong tay cầm cây quạt khẽ phe phẩy. Khuôn mặt hắn thanh tú, cả người lại toát ra điệu bộ của một kẻ vương giả đầy cao quý, vừa bước vào cửa đã được một đàn kỹ nữ chạy ra vây lấy. Mùi son phấn bao trùm, nồng đậm.

- Công tử, công tử mới đến lần đầu sao?

- Công tử, có cần thiếp phục vụ chàng đêm nay không?

- Công tử, chàng thực đẹp nha...

Triều Vũ không lên tiếng, chỉ cười nhẹ nhàng hút hồn họ. Tôi giật giật áo hần, nhẩn mặt. Mùi nước hoa họ dùng đậm quá. Tôi ghét cái mùi này, đứng chưa được mấy phút đã thấy buồn nôn rồi.

Vừa lúc ấy, Phùng Liên chạy ra, nhìn là biết ngay bà ta là tú bà của kĩ viện này. Bà ta đon đả:

- Công tử, Thanh Mạn Lâu của chúng ta rất nhiều các cô nương xinh đẹp nha. Công tử muốn chọn ai?

- Có nam nhân không? – Triều Vũ hỏi.

Đám kỹ nữ nghe Triều Vũ hỏi vậy thì nguýt dài, nguẩy mông bỏ đi. Phùng Liên cười cười, gật đầu:

- Có có. Chẳng hay công tử muốn chọn ai?

- Người tốt nhất. – Nói rồi, hần lấy từ trong túi ra một túi bạc, lắc lắc. Tiếng bạc trong túi va chạm tạo nên những tiếng vui tai. Mắt Phùng Liên sáng lên. – Túi này có đủ không?

- Đủ, đủ.

Bà ta vươn người lên định giật lấy túi bạc nhưng lại chậm hơn Triều Vũ một bước. Hần giơ cao tay lên, đưa túi bạc lên quá đầu, cười mê hoặc.

- Ta phải kiểm hàng đã. Nếu như ta hài lòng, số bạc này sẽ là của bà. Toàn bộ.

Phùng Liên lập tức cười tươi rói, đầu gật như muốn rụng xuống đến nơi. Bà ta vẫy tay gọi một tên hầu bàn gần đó, nói:

- Dẫn công tử đây lên phòng của Lâm Mặc. – Đoạn, bà ta quay sang Triều Vũ, cười nói. – Đó là người mới, chắc chắn công tử sẽ có một đêm không thể quên. Nhưng đó là nếu như công tử thuận phục được cái người cao ngạo trên đó.

Triều Vũ “ừ ừ” một tiếng hồ hững, rồi theo hầu bàn lên tầng hai. Tên hầu bàn dẫn tôi và Triều Vũ đến một căn phòng lớn rồi cúi đầu cáo lui. Lúc rời đi, hần còn ném cho tôi ánh nhìn kỳ lạ. Chẹp, chắc gã ghen ăn tức ở với tôi. Hờ hờ, có chủ nhân nào đi kĩ viện còn để cho người hầu vào tận phòng cùng mình không? Hớ hớ...

Cửa phòng vừa đóng, tôi lao ngay vào muốn tìm Lâm Mặc, cứu hần ta ra. Ôi, mong là cái chỗ này nó chưa chà đạp hần ta đến mức thân tàn ma dại. Lâm Mặc mà trở thành như thế chắc tôi sẽ bị người đời ném cà chua thối đến chết mất. Cho dù có không bị vậy, lương tâm tôi, dạ dày tôi cũng sẽ cào cấu tôi đến không sống nổi. Lâm Mặc, hần ta là ngôi sao hy vọng của tôi trong cuộc đời ăn uống của tôi đây...

Phía sau, tôi không để ý đến Triều Vũ đang lặng trước bàn lớn, tay mân mê tờ giấy trắng đã có chữ. Hần cúi đầu, đôi mắt sụp xuống, nhìn nét chữ như rồng bay phượng múa trên giấy.

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần, thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ, thì trái tim mới thôi không tan vỡ?

Khóe mắt ta xanh xao tiêu tụy

Nhưng không một ai thấu hiểu.

Lời thề năm xưa thật hoàn mỹ

Như vùng trời đầy cánh hoa rơi.

Hần cẩn thận gấp lại tờ giấy, nhét vào túi áo, đôi mắt lại trở lại vẻ linh động như thường...

Tôi tìm thấy Lâm Mặc khi hần đang nhào mình trên thành cửa sổ, chăm chăm nhìn xuống dưới. Phía dưới là một khán đài lớn, nơi đó, có một kỹ nữ vừa gảy đàn vừa hát. Tôi lại gần, thấy đôi mắt hần nhắm hờ lại. Tiếng nhạc ở dưới vọng lên tận đây, thanh thoát đầy dịu dàng. Đôi mắt phượng đẹp đẽ của hần nhắm lại, hàng mi dài phủ lên đôi mắt. Mái tóc dài túm hờ sau gáy chứ không buộc gọn như thường. Vài sợi tóc đen nhánh xòa xuống mặt hần, như ẩn như hiện nét đẹp đến kiêu mị. Sống mũi cao thẳng quật cường, đôi

môi mỏng mím lại. Bên cạnh hắn là rượu đã uống hết. Chén ngọc không nằm chỏng chơ trên bàn. Tôi khẽ chạm vào người hắn, vừa muốn đánh thức hắn dậy, lại vừa sợ sẽ làm hắn kinh động.

Bàn tay tôi chưa chạm đến hắn, Lâm Mặc đã bừng tỉnh, đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn tôi. Tôi giật mình, theo phản xạ lùi lại. Cái tia nhìn lạnh lùng này, tôi chưa từng nhìn thấy. Thứ tôi thấy, chưa từng là ánh mắt này. Nhận ra tôi, Lâm Mặc liền khôi phục lại vẻ lười biếng của mình. Mọi thứ chỉ là trong khoảng khắc, như hư không, như ảo giác lướt qua rồi tan biến. Hắn ngáp một hơi, hỏi:

- Hạ Mai à?

- Mai Mai, mau đưa hắn đi thôi, nhanh kẻo bị phát hiện đó. – Triều Vũ ngó đầu vào, trong giọng nói có chút khẩn trương.

- Được. – Tôi gật đầu. – Nhưng hình như huynh ấy say rồi.

Triều Vũ chép miệng. Nhìn quanh một hồi, hắn nói:

- Ta đưa hắn xuống trước rồi trở lại đưa cô ra sau nhé. Ta có thuộc hạ chờ ở dưới rồi.

Tôi đồng ý. Vác Lâm Mặc lên một cách khó khăn, Triều Vũ hùng ra ngoài bằng đường cửa sổ. Không lâu sau, hắn trở lại, mang theo tôi ra ngoài. Dùng khinh công đạp cành cây lao đi trong gió, hắn nói với tôi rằng Lâm Mặc đã được đưa về khách trọ trước rồi. Tôi chép miệng, không nói, nghĩ xem bà Phùng Liên kia mà biết được chắc tức lộn ruột ấy nhỉ.

Mà... dùng khinh công nó như thế này à? Cứ như bay ấy. Tôi thích thú quấy chân nghịch ngợm. Triều Vũ liếc tôi khinh bỉ, bảo:

- Cô còn quấy nữa, rồi ta không chịu trách nhiệm đâu đó.

Tôi lặng im, ngoan ngoãn co chân...

.....

Về đến khách điểm, Triều Vũ bảo tôi chuẩn bị canh giải rượu, hắn lên trước xem Lâm Mặc thế nào. Tôi vào bếp, lục lọi một chút, nấu canh giả rượu bằng tốc độ nhanh nhất rồi đổ ra bát, bê lên phòng. Thế nhưng, tôi lại được chứng kiến một cảnh tượng chẳng hay ho chút nào. Lâm Mặc và Triều Vũ cãi nhau. Không, đúng hơn là khi tôi nhìn thấy là đúng lúc Lâm Mặc ấn người Triều Vũ vào tường, hôn. Tôi bùm miệng, nép sau cửa, he hé mắt nhìn vào.

Lâm Mặc bất chấp Triều Vũ giãy dụa kịch liệt, điên cuồng hôn. Hắn ép Triều Vũ lại, một tay tóm tay Triều Vũ, một tay giữ đầu. Tôi nghe tiếng Triều Vũ có xen lẫn âm thanh nức nở. Tiếng con gái. Triều Vũ là con gái!

- Bỏ ta ra! Ta nói, bỏ ta ra! Ta không phải nàng ấy, ta không phải Điệp Điệp! Ta là Triều Đan! Lành... Lâm Mặc, người điên rồi!

Lâm Mặc hoàn toàn không để tâm. Đường như, hắn đang bị một con mãnh thú khổng lồ chế ngự chứ không còn là Lâm Mặc ôn nhu, lãnh đạm nữa.

“Bốp!”

Lâm Mặc nhận trọn một cú tát, loạng choạng nói lỏng Triều Vũ... à không, giờ phải gọi là Triều Đan mới phải... Tóc nàng ấy xòa tung, dung nhan nữ tử mê hoặc kiều diễm hiện ra. Triều Đan một tay giữ áo bị xốc xệch, quệt đi khuôn mặt đầy nước mắt, nàng nhìn Lâm Mặc đang ngồi dưới đất:

- Người thực sự điên quá rồi! Tỉnh lại đi, nàng ấy không phải của người, mãi mãi không phải! Người ôm mộng làm gì chứ? Tất cả cũng chỉ một mình người đau khổ thôi. Lâm Mặc, Triều Đan ta coi như tối nay chưa gặp người, cũng chưa có chuyện gì. Đừng để ta phải tát người thêm một lần nào nữa! – Nói rồi, Triều Đan chạy một mạch ra ngoài. Thậm chí còn không nhìn tôi mà rời khỏi khách trọ.

Tôi nhìn theo bóng Triều Đan vừa đi, trong lòng ngổn ngang bao thắc mắc. Điệp Điệp là ai? Tại sao có thể khiến cho một con người hòa nhã như Lâm Mặc thành như vậy? Tôi bê canh vào phòng, đến chỗ Lâm Mặc đang ngồi, quỳ gối xuống, đặt canh lên mặt đất:

- Có muốn uống chút canh giải rượu không?

- Tôi... vừa làm tổn thương một người có phải không?

Lâm Mặc chống tay lên trán, cúi đầu. Mái tóc đen trải dài trên mặt đất. Trong phòng không thấp đèn, hoàn toàn nhờ ánh trăng mà quan sát. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, phủ lên người con trai ngồi đó, dát bạc cả mái tóc dài, vô thức tạo nên một bầu không khí bi ai không thể diễn tả thành lời.

- Không sao, chắc Triều... Đan sẽ không chấp nhặt gì huynh đâu.

- ... - Lâm Mặc im lặng. Một lúc sau, hắn ngẩng đầu nhìn tôi, cười dài. – Tôi vẫn biết... nàng ấy sẽ không thuộc về tôi. Vậy mà tại sao... không thể quên được... không thể gạt bỏ nàng ấy ra khỏi tâm trí. Nàng ấy cứ như vậy, luôn ám lấy tâm tư của người khác mà khiến người ta không thể gạt bỏ, cứ từ từ, dần dần lấp đầy trái tim người khác...

Tôi bặm môi nhìn Lâm Mặc, đột nhiên, trái tim đau nhói. Tôi không thích hắn ta cười như vậy, tôi muốn thấy một Lâm Mặc khó tính, hay cằn nhằn, dịu dàng, hòa nhã. Hắn ta như này, tôi không muốn thấy một chút nào.

- Lần đầu tiên tôi gặp nàng ấy cũng là nơi thanh lâu. Giữa cái chốn đầy thị phi như vậy mà nàng ấy vẫn như một bông sen không vấy bùn, thanh cao đẹp đẽ... Từ bao giờ... lại yêu thương một người nhiều thế này?

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần, thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ, thì trái tim mới thôi không tan vỡ?

Khóe mắt ta xanh xao tiều tụy

Nhưng không một ai thấu hiểu.

Lời thề năm xưa thật hoàn mỹ

Như vùng trời đầy cánh hoa rơi.

Bỗng nhiên, hắn cất tiếng hát. Giọng ca trầm ấm xuyên vào đêm trăng, xuyên suốt cả tầng không gian... Ngoài trời, gió thổi, làm lá cây cũng lao xao. Mái tóc hắn nhẹ bay. Đẹp quyến rũ, bí ẩn mà buồn thương. Tôi không biết mình nên làm gì trong lúc này, chỉ còn biết thẩn người nhìn hắn. Bài hát dứt rồi, Lâm Mặc cười hai tiếng như đang tự giễu cợt chính mình:

- Nhưng tưởng có thể... mà thật ra là không thể... Ha ha...

Tôi tiến lại, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng nói:

- Không, huynh có thể. Chỉ là... huynh cần thời gian. Tình cảm không thể cưỡng ép.

Lâm Mặc sững người. Rồi, hắn đưa tay vuốt tóc tôi, cất giọng khàn khàn:

- Được rồi... không cần phải lo. Tôi không sao cả.

Tôi cũng muốn huynh không sao cả. Ngày mai, huynh sẽ trở lại là Lâm Mặc như bình thường phải không? Không nhìn mặt nhau, tôi không biết sắc mặt hắn thế nào, nhưng tôi thấy vai mình chợt ớn lạnh. Tôi khẽ nhắm mắt, để mặc thời gian trôi qua như vậy.

Tôi không nhận ra, mà có lẽ cũng là không chú ý. Khoảng khắc ấy, một chút gì đó trong lòng tôi đã thay đổi...

.....

7. Chương 6: Tầm Lưng Người Rộng Lớn, Hương Khiết Tán Bay Bay

Chương 6: Tầm lưng người rộng lớn, hương khiết tán bay bay

Thời tiết gần đây đã dễ chịu hơn rất nhiều kể từ khi tôi đến đây. Hoa trái phát triển rất nhiều, có khi đi dọc bờ sông ven làng cũng có thể hái được rất nhiều hoa quả, dĩ nhiên là hái trộm. Khách vắng, công việc của

tôi cũng rất rảnh rỗi. Lâm Mặc vẫn như thường lệ, một tuần vài ngày ra ngoài không rõ lý do. Hấn không nói, tôi cũng chẳng có gan dám hỏi. Có điều, sau việc lần trước, Triều Đan không thấy xuất hiện nữa, Lâm Mặc thì không biết do tôi hay do hấn mà tôi thấy hấn dường như khó gần hơn trước. Hấn không trêu đùa tôi, không mắng tôi, không bắt nạt tôi, không cần nhần tôi,... Có khi nào, hấn tâm trạng thoải mái lắm mới cười cợt dăm ba câu rồi dứt đoạn. Cuộc sống của tôi vì thế cũng nhàm chán đi trông thấy.

Lúc trước, mỗi khi hấn cần nhần, bắt nạt tôi, tôi sẽ như con mèo xù lông mà cãi nhau với hấn, cả hai như chó với mèo. Có lẽ như vậy sẽ vui hơn bây giờ nhiều, nhỉ?

Cũng gần đây, tôi có biểu hiện rất kỳ lạ. Ví dụ, khi Lâm Mặc hơi gần mình sẽ tim đập nhanh như con thỏ đang nhảy nhót trong lồng ngực. Ví dụ, hấn bất chợt nói ra câu gì đó liên quan đến hấn, đến tôi, hay đến một người con gái nào khác, tôi cũng không thể tự chủ mà để tâm rất nhiều. Tôi không phải con ngốc, đương nhiên cũng đã có lúc nghĩ hay là mình thích Lâm Mặc rồi? Tôi hay nhìn hấn, tha thẩn suy nghĩ, rồi lại tự gạt bỏ đi cái suy nghĩ đó của mình. Lâm Mặc là thế, bình thường hòa nhã dịu dàng, nhưng đôi lúc lại khó hiểu, khó đoán, khó dò, lạnh lùng, bí ẩn, giống như một người mang mặt nạ mà tôi có kéo thế nào cũng không thể tháo bỏ cái mặt nạ đó. Tôi không dám thích hấn...

.....

Tôi ngồi trên quầy thu tiền, tay vân vê cục giấy trong tay. Gần đó, Lâm Mặc ngồi ở một cái bàn cạnh cửa sổ. Hấn đọc sách. Mái tóc dài buộc gọn lên xoắn xuống vài sợi. Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, phác họa khuôn mặt đẹp đẽ như tạc của hấn.

Tôi nghĩ nghĩ, xuống ghế, đi nhanh đến cạnh Lâm Mặc, đôi môi đã sẵn sàng nở một nụ cười. Tôi ngồi xuống ghế đối diện hấn:

- Lâm Mặc, sắp có hội làng đó. Huynh có đi không?

Lâm Mặc gập sách lại, ngẩng đầu nhìn tôi:

- Hôm đó cô có thể đi.

- Huynh có đi không? – Tôi gắng hỏi lại.

- Không. – Nói rồi, hấn lại cắm đầu vào quyển sách trên tay.

Tôi nhăn mặt. Đồ kiếm lời!

Thế nhưng, tôi vẫn muốn hấn đi cùng. Không phải vì tôi không thể đi được một mình, cũng không phải sợ lạc hay gì đó, đơn giản chỉ vì muốn. Tôi dùng hai tay áp lấy mặt hấn, để hấn ngẩng lên nhìn tôi. Lâm Mặc nhú mày, trong đôi mắt có nét không hài lòng.

- Huynh đi cùng tôi đi, nhé! Hôm đó huynh rảnh mà. Nhé, nhé! Nếu huynh bận thì để tôi đi cũng được mà. – Tôi mè nheo.

- Nhất thiết phải tôi đi? – Đôi mày Lâm Mặc nhíu chặt hơn.

Tôi gật đầu. Hấn im lặng một lúc, mặc tôi nhìn hấn chăm chăm. Từng giây, từng phút trôi qua, tôi mím môi, chờ câu trả lời của hấn.

- Ủ. – Lâm Mặc gạt tay tôi ra, đứng dậy đi lên tầng.

Tôi thẫn người nhìn theo hấn. Trong lòng, vừa có một chút hụt hẫng, vừa có chút bồn khoăn. Câu trả lời của hấn... là có hay không?

.....

Thời gian trôi qua, tôi vẫn bứt rứt về yêu cầu hôm đó. Ngày ngày gặp mặt hấn, thực sự tôi chỉ muốn túm hấn lại mà hỏi có hay không thôi. Nhưng, tôi đã không làm vậy. Tâm trạng đó cứ duy trì suốt, cho đến khi lễ hội diễn ra.

Sáng hôm đó, khi mặt trời lên cao, tôi vẫn còn vùi mình trong chăn mà ngủ. Đêm qua, tôi trần trọc cả đêm mà không tài nào ngủ nổi. Đến sáng nay thì không muốn dậy chút nào. Trong cơn ngái ngủ, tôi nghe thấy tiếng Lâm Mặc đánh thức tôi dậy. Hấn nói:

- Nếu cô không dậy thì tôi đi hội một mình đó.

Tôi ngáp dài, chồm gối lên đầu.

.

.

.

À, mà khoan, tôi vừa nghe thấy cái gì ấy nhỉ?

Tôi mở trừng mắt. Lâm Mặc, câu hửn vừa nói có nghĩa là hửn sẽ đi cùng tôi à?

Tôi bật dậy khỏi giường, tay thuận chiều mà quăng cái gối đang cầm, tay cào cào mái tóc cho nó bớt rối. Bên giường, Lâm Mặc đang đứng, đôi môi hơi nhếch lên.

- Tôi dậy rồi!

.....

Chừng nửa canh giờ sau, tôi hoàn thành việc chuẩn bị quần áo, tóc tai, ăn sáng cũng đã ăn xong, hào hứng đứng trước cửa quán trọ chờ Lâm Mặc. Tâm tư vui vẻ lạ thường, tôi đứng tựa tường, dùng mũi bàn chân gầy gầy viên sỏi dưới chân, miệng ngâm nga một khúc ca mà đám trẻ trong làng hay hát. Trời hôm nay rất đẹp. Có nắng nhưng không nóng, nắng cũng chỉ là nắng nhẹ, lại có thêm gió nữa.

Làng Thuận Bình cũng rộn ràng hơn hửn. Người qua kẻ lại tấp nập trên đường, cười cười nói nói đầy ồm ả. Một nhóm con gái đi ngang qua chỗ tôi, tôi cười toe gơ tay chào họ. Họ cũng cười cười gật đầu rồi đi. Không lâu sau, Lâm Mặc từ trong quán trọ bước ra. Nhìn thấy tôi đang có cái biểu cảm rất là phởn đời như vậy, hửn hỏi:

- Vui lắm à?

- Huynh đồng ý đi cùng tôi mà. – Tôi vẫn cười.

Lâm Mặc không đáp lời. Hửn hừ nhạt, thản nhiên nhìn tôi rồi đi trước:

- Nhanh lên, tôi không chờ cô đâu đó.

Tôi nhanh chân chạy theo hửn.

Nắng trải dài trên đường làng, vàng ươm dịu nhẹ.

...

Hội làng được tổ chức ở phía Nam làng Thuận bình, dưới chân núi Hoành Thánh. Núi Hoành Thánh là một nơi uy nghiêm của làng, thờ Thần Rừng, cũng chính là nơi bắt nguồn của hàng loạt những truyền thuyết, những lời đồn thổi thần bí. Chân núi có một ngôi đình cổ. Cuối hè, đó được chọn làm nơi tổ chức hội làng. Xung quanh đình cổ trồng rất nhiều cây hoa lớn, hoa đỏ thắm trên nền lá xanh um, nở thành từng chùm. Mỗi bông hoa nhỏ như hạt đậu, kết thành từng chùm hoa đẹp rực rỡ. Nghe người dân trong làng nói đó là hoa khiết tán, không ai biết nó có ở đây từ lúc nào, cũng chẳng hai hay nguồn gốc ra sao, chỉ biết rằng mỗi mùa khiết tán nở, ở phía Bắc làng cũng có thể ngửi thấy mùi hoa vương vấn. Người ta nói, hoa khiết tán là sự vương vấn của thiếu nữ.

Tôi cùng Lâm Mặc bước vào đình. Cả sân đình lớn đã đông người. Tiếng ồn ào vang lên không ngớt. Trên cành khiết tán, những cái lồng đèn, chuông gió, ... được treo đầy. Bên trên, những lá cờ sắc sỡ luôn qua dây mảnh, kéo từ đầu bên này qua đầu bên kia. Ở rìa sân đình, vài người mở quầy buôn bán. Có kệ hồ lô, có dây lụa đỏ, có đồ nữ trang, có lồng đèn cầm tay,... Những món đồ đẹp để bày bán trên sạp hàng bắt mắt đến mức tôi chỉ hận mình không có đủ tiền để vác hết đồ này về.

Tôi nhìn quanh, thấy cạnh đó có một người bán kẹo bông. Tôi hơi ngạc nhiên, tự hỏi thời cổ đại mà cũng có kẹo bông sao? Thấy ánh mắt tôi chăm chăm nhìn về một phía, Lâm Mặc cũng tò mò mà nhìn theo. Nhận ra thứ tôi đang nhìn, Lâm Mặc nhếch môi:

- Muốn ăn không?

- Huỳnh mua cho tôi à? – Tôi mắt sáng rỡ, thiếu điều mọc đuôi mà vẫy.

- Cô có tiền để tự mua à? – Lâm Mặc nhướn mày.

Tôi biết điều mà im lặng.

Quả nhiên, không độc mồm không phải là Lâm Mặc. Hắn ta đang khiêu khích cái túi tiền nhỏ nhoi của tôi sao???

Tôi bĩu môi. Xí, tôi không chấp. Coi như hắn rảnh rồi mà sinh điều ngứa mồm ngứa miệng mà thôi!

- Này. – Lâm Mặc đưa cho tôi một cây kẹo bông lớn.

Tôi nhận lấy. Kẹo bông xù xù, bự bự, màu trắng bạch như những đám mây đang trôi trên nền trời được cắm trên một cái que nhỏ. Tôi thích thú nhón lấy một nhúm kẹo, kéo ra khỏi cây, bỏ vào miệng. Vị ngọt lịm chạm đến đầu lưỡi, tan chảy như kem trôi vào cuống họng. Nó không hẳn là kẹo bông, tôi nghĩ vậy, bởi kẹo này còn có chút mát lịm, thanh thanh chứ không ngọt sất như kẹo bông hiện đại.

Tôi ngược mắt nhìn Lâm Mặc:

- Huỳnh không ăn à?

- Tôi không thích đồ ngọt.

Đến tận mãi sau này, tôi mới biết, mỗi sở thích, thói quen của hắn, dù chỉ là vô tình mà nói ra, trí não tôi cũng sẽ tự động mà lưu trữ lại, không thể quên, chẳng thể gạt bỏ... Lúc ấy mới biết được, thực ra... mình đã dành tình cảm cho người ta nhiều lắm...

Hiện giờ, tôi đang cầm kẹo, miệng nhai kẹo, mắt nhìn Lâm Mặc. Tôi kéo ra một ít kẹo, đưa cho hắn:

- Ăn đi, ngon lắm. Huỳnh không ăn là sẽ hối hận đó.

- Không ăn. – Lâm Mặc kiên quyết, ánh mắt không biểu cảm nhìn về cây kẹo trên tay tôi.

- Không ăn thì thôi. – Tôi bỏ luôn kẹo vào miệng, liếc hắn – Đợi đến khi tôi đi mất thì huỳnh cũng không có kẹo mà ăn đâu!

Tôi nói xong, hất tóc đi trước.

Trước cửa điện chính, có một đám người rất đông đang đứng đó. Tôi liền hào hứng gạt đám người xung quanh mà chen vào giữa, cố kiễng chân cao để xem trong đó có gì. Ở giữa đám đông, có một nhà sư ngồi trên sàn, phía trước mặt là bao nhiêu những cái bao nhỏ, trên bao là hình bông khiết tán màu xanh dương nở bung trên nền túi trắng thanh nhã. Tôi khều khều cô gái đứng cạnh mình:

- Cho hỏi đó là gì thế?

- Đó là bùa may mắn. Mỗi mùa hội làng chỉ có một trăm cái thôi. Bông khiết tán trên đó là khiết tán xanh, biểu tượng may mắn đó. Truyền thuyết bảo rằng khiết tán xanh là loài hoa quý hiếm, xưa nay chưa ai tìm được cả. Chắc, dù sao nó cũng là truyền thuyết thôi. – Cô gái đó le lưỡi lắc đầu.

- Khiết tán xanh thì chỉ mang đến may mắn thôi hả? – Tôi tò mò hỏi.

- Khiết tán xanh còn xua đuổi ma quỷ, mang lại niềm vui, tài lộc, đường tình duyên thuận buồm xuôi gió cho chủ nhân nữa. Có người còn nói rằng nếu có trong tay năm bông khiết tán xanh có thể ước một điều ước đó!

Tôi nghe vậy, gật gật đầu.

Khi đó, trong đầu tôi bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng điên rồ: tìm khiết tán xanh. Nếu như Lâm Mặc có khiết tán xanh, hắn có vui không nhỉ?

.....

Chiều hôm đó, tôi vào núi Hoành Thánh. Lâm Mặc thấy tôi nằng nặc đòi về thì ra vẻ khó hiểu nhưng cũng chiều ý, đi về. Về rồi, thấy tôi mũ nón đầy rủ rồi vội vàng vàng ra ngoài với nét mặt háo hức thì càng khó hiểu hơn. Tôi ngoài mặt làm vẻ bí hiểm nhưng trong lòng thì nôn nóng muốn chết. Nét mặt của Lâm

Mặc khi thấy tôi tìm được khiết tán xanh sẽ ra sao nhỉ? Nghĩ đến đó, tôi lại không nhìn được mà cười hai tiếng.

Núi Hoành Thánh cây cối um tùm rậm rạp, may mắn là không có thú dữ. Những cây cổ thụ cao lớn như muốn chạm đến trời. Tán cây vươn rộng, che chắn ánh nắng rọi xuống. Tôi đi sâu vào trong núi.

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Ba canh giờ...

Tôi đi mãi, chân cũng đã mỏi, mồ hôi nhễ nhại. Ngồi sụp xuống một gốc cây ven đường, tôi lấy chai nước từ trong túi ra uống. Nước cũng dần cạn, mặt trời cũng lặn dần. Giờ, tôi lại phát hiện ra, mình lạc đường rồi...

Bốn phương tám hướng đều là cây cối, tôi lại sơ xuất mà không mang theo đèn đuốc, chẳng mấy chốc mà trời đã tối. Tôi nhìn trời, thấy toàn trắng với sao. Trời đêm đẹp thật đấy, nhưng trong lúc này, bóng tối lại trở thành thứ đáng sợ hơn bao giờ hết. Trong không gian, tiếng cú ăn đêm, tiếng chim lợn bắt đầu kêu. Nhưng nhìn ảnh đáng sợ về những sinh vật không bóng lại vất vưởng trong đầu tôi. Tôi rùng mình, đứng dậy.

Nghĩ lại, tôi thấy mình thật ngu ngốc. Khiết tán xanh là hoa hiếm, đâu đến lượt tôi tìm thấy chứ? Tự nhiên lại đẩy mình vào cái hoàn cảnh này, đúng là ngu không tả được. Tự cớ đầu mình, tôi cố gắng mò mẫm trong bóng tối tìm đường ra.

Một người đã từng nói: “Khi bạn bị lạc, điều nên làm nhất là đừng chạy lung tung.”

Thực tế đã chứng minh, câu nói trên là hoàn toàn chính xác.

Như tôi bây giờ chẳng hạn, chạy đi chạy lại, chỉ tốn sức mà vẫn chẳng đâu vào đâu, cảnh sắc càng ngày càng lạ. Việc xác định phương hướng trong đêm càng trở nên khó khăn, tôi chống tay vào một thân cây thở dốc. Cổ họng khát khô vì mất nước khi hoạt động nhiều, bụng đói còn cào cào nghe được cả tiếng bụng réo, mắt bắt đầu hoa lên. Tôi bước thêm một bước, thế nào lại vấp chân vào cục đá, ngã soài ra đất.

Cổ chân đau nhói, tôi đau khổ phát hiện ra... chân mình đã bị trẹo. Không có gì xui xẻo hơn, tôi nghĩ hôm nay mình ra ngoài quên xem giờ rồi...

Ôm cái chân đau, tôi cắn răng, hoàn toàn bỏ cuộc với cái ý định tìm đường ra.

Tiếng quạ, tiếng cú vẫn vắng vắng.

Một cảm giác ào lên đến cổ họng, tôi như muốn khóc òa lên đến nơi rồi. Bộ dạng tôi hiện giờ, hẳn là thảm thương lắm. Tôi hét lớn kêu cứu, nhưng đáp lại chỉ có tiếng vọng lại của núi rừng. Một mình giữa đêm hoang dã, sợ hãi, bất lực, khó chịu mấy ngày nay vốn đã tích tụ vào dịp này bùng nổ hơn bao giờ hết. Tôi khóc.

Nước mắt rơi xuống, ướt hết cả má, cứ thế nức nở giữa rừng đêm.

“Soạt”

Một loạt tiếng động vang lên. Có tiếng bước chân ngày một gần. Vội vã. Nhanh chóng. Tôi lùi lại, sự hoảng hốt như muốn xâm chiếm lấy đầu óc.

Lá cây bị rẽ ra, Lâm Mặc xuất hiện cùng với bó đuốc sáng trưng trên tay.

Tôi nheo mắt, không phản ứng kịp với cái ánh sáng bất ngờ. Đồng thời, sợi dây căng như dây đàn trong lòng cũng được hạ xuống. Tôi ngẩng mặt nhìn Lâm Mặc. Hẳn thở hồng hộc, rõ ràng là vừa mới chạy. Trán đầy mồ hôi, quần áo cũng lấm lem bụi đất. Hình ảnh một Lâm Mặc lạnh đậm ôn hòa biến mất, hẳn hiện giờ vừa như vội vã, vừa như có nét... hoảng sợ.

Thấy tôi vẫn bình thường, đôi mắt hắn cũng dịu lại. Lâm Mặc đến gần tôi, ngồi sụp xuống. Đôi mày hắn nhíu lại:

- Cô tự nhiên chạy vào núi làm gì?

- Tôi...

- Đồ ngốc nhà cô! Rõ ràng không biết đường lối, thế mà dám chạy vào núi một mình? Cô cũng gan quá mà!

- Tôi... chỉ muốn tìm khiết tán xanh cho huynh thôi... - Tôi mím môi, lý nhí nói.

- ... - Lâm Mặc có chút kinh ngạc, nhất thời chờ người ra. Lát sau, hần xoa đầu tôi – Khờ...

Tôi biết, tôi biết tôi khờ chứ. Nhưng vì huynh, có khờ một lần cũng chẳng sao. Ít nhất huynh vẫn tìm thấy tôi...

Tôi đã muốn nói như thế, nhưng lại nén lại. Tôi cười:

- Tôi bị trẹo chân rồi. Huynh công tôi nhé.

Lâm Mặc không nói, nhưng ngầm đồng ý. Tôi leo lên lưng hần, tay cầm đuốc hộ hần, để hần công xuống núi.

Thật kỳ lạ, bóng đêm bây giờ, cũng không quá đáng sợ như tôi nghĩ. Áp mặt mình vào tấm lưng rộng của người con trai đang công mình, tôi có cảm giác... Thực ra, cứ như này cũng rất tốt. Trong không gian rộng lớn, mùi hương khiết tán nồng đượm.

Tôi lấy ra một chiếc bao có hình khiết tán xanh, giơ trước mặt Lâm Mặc:

- Cho huynh này. Tuy tôi không tìm được khiết tán xanh, chỉ có bao hình khiết tán xanh thôi. Lấy khiết tán đỏ thay vào có được không nhỉ? Khiết tán rất thơm mà.

- Ừm...

- Huynh nói xem, khiết tán xanh trong bao khiết tán xanh có phải sẽ là may mắn của may mắn hay không?

- Ừm...

Tôi cứ lảm nhảm như vậy suốt dọc đường trở về, Lâm Mặc cũng chỉ ậm ừ trả lời. Tôi tựa đầu vào lưng hần, nhắm mắt hỏi:

- Nếu như... tôi thích huynh thì sao?

- Đừng thích tôi. Bởi vì như vậy, chỉ có cô đau lòng mà thôi. – Lâm Mặc không dừng bước chân, trầm giọng đáp lại. Giọng nói của hần như nhạt nhòa, như hư vô, khiến tôi trong giây lát không thể xác định được về sau câu nói của hần.

Tôi khẽ kéo khóe môi thành nụ cười khó khăn. Thật tệ, vì hình như tôi thích huynh mất rồi...

.....

8. Chương 7: Nỗi Khổ Ngàn Năm Của Chị Em Phụ Nữ

Chương 7: Nỗi khổ ngàn năm của chị em phụ nữ

Ngày lại ngày, tôi sống an bình thanh thản trong cuộc đời đầy tạp nham hỗn độn này. Rồi một buổi sáng nào đó, vào cái lúc mà mặt trời đã phát ra cái ánh sáng chói lòa như chiếu đèn pin vào một cái đầu trọc bóng loáng thì tôi nhận ra một sự thật. Đó là một sự thật hết sức bàng hoàng, bàng hoàng đến mức tôi không thể tin đó là sự thật. Ấy thế mà trong cái lúc tôi đang bàng hoàng như thế, chim ngoài cửa vẫn hót riu rít như đang cười trên sự bàng hoàng của tôi, gió vẫn thổi như đang chế giễu tâm tình bàng hoàng của tôi, nắng vẫn rực rỡ như méo có chuyện gì diễn ra... ()

Lảm nhảm một hồi như vậy, cũng chỉ là muốn trốn tránh sự thật mà thôi.

Tôi đau khổ nhìn xuống cái bụng đã bắt đầu lèo nhèo mỡ của mình, nhận ra: “Phắc đời, tôi tăng cân rồi!”

Mọi chuyện cũng chỉ tại cái chế độ ăn của Lâm Mặc, do cái tay nghề nấu ăn quá mức “siêu nhiên” của hắn mà tôi mới thế này. Từ trước đến giờ, Hạ Mai tôi chưa từng đau khổ vì việc tăng cân, đơn giản chỉ tại cuộc sống xung quanh tác động và do nhiều nhân tố khách quan mà thành.

Tôi đã từng tự hỏi: “Có phải xuyên không rồi thì khẩu vị của tôi cũng biến tấu một cách dữ dội hay không?” Và hỏi mãi, hỏi hoài, tôi cũng chỉ biết được một lý do: “Đồ ăn Lâm Mặc làm quá ngon.” Đúng vậy, lý do đơn giản thế thôi. (_ ’)

Và, từ nguyên do trên đã kéo theo một câu chuyện trên bàn ăn thế này...

Tôi cắn dưa, nhìn Lâm Mặc đang ăn rất thanh nhã. Hắn liếc tôi:

- Sao? Hôm nay lợn chẻ cám à?

- Không phải... Tôi muốn hỏi... Nhỡ như tôi béo lên... nhà huynh có đủ tiền nuôi tôi không?

Lâm Mặc im lặng. lát sau, hắn buông dưa xuống, nghiêm túc:

- Cô nghĩ tôi có khả năng nuôi thêm một con heo trong nhà không?

Tôi cúi đầu, trầm ngâm:

- Huynh bán thịt bò mà.

- Cô có tiền mua thịt bò của tôi không?

Tôi khóc không ra nước mắt, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Thế là, ngày hôm sau, chiến dịch giảm cân bắt đầu một cách vô cùng huy hoàng. Sáng, khi mặt trời vẫn còn lười biếng mà rúc mình sau đám mây, tôi vẫn trong cơn ngái ngủ không thể dứt thì một bàn tay lớn nắm lấy vai tôi... lắc.

Tôi bị lắc qua lắc lại, cuối cùng không chịu nổi mà mở choàng mắt, lèm nhèm nói:

- Oáp... Cái gì thế?

- Dậy chạy bộ đi. – Tôi nghe thấy tiếng Lâm Mặc.

Đến khi tôi định thần được, tôi đã bị đẩy ra khỏi nhà. Lâm Mặc vẻ mặt không có gì là đùa cợt. Tôi ngáp dài, đầu óc cũng đã có chút tỉnh táo khi tưởng tượng ra một viễn cảnh tươi đẹp: Lâm Mặc cùng tôi chạy bộ trên đồng quê tươi mát, chim bay, bướm lượn, gió thổi hiu hiu, nắng sớm nhẹ nhàng. Quả là một bức tranh đầy sức sống...

Tôi nói, mắt sáng lấp lánh:

- Huynh đi cùng tôi à?

- Không.

- Vậy huynh ra đây làm gì?

- Dặn cô khóa cửa. – Lâm Mặc đưa tôi chùm chìa khóa. – Thế nhé, tôi vào ngủ tiếp đây. Chạy bộ vui vẻ.

Nói rồi, hắn ta không để tâm xem sắc mặt tôi lúc đó thế nào, đóng cửa khách trọ rồi quay lưng đi mất.

Ngoài cửa, tôi thẫn thờ nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, lòng thăm nguyên rửa cái kẻ kia ngàn vạn lần. Chết dầm! Chết dầm! Chết dầm!

Một chiếc lá vàng heo hút theo gió bay qua, lượn một vòng rồi đi mất. Cuộc đời thật lắm đau thương...

Tôi âm thầm gào thét trong niềm vô vọng tột cùng. Tại sao một đứa con gái chân yếu tay mềm như tôi lại bị quăng ra khỏi nhà trong khi mặt trời mới nhú đầu thế kia? Lâm Mặc, huynh có biết trong khi tôi bị huynh hất hủi thế này thì có biết bao người đang say giấc nồng hay không???

Thế nhưng, dù có hét thế chứ hét nữa thì mọi chuyện cũng vậy. Tôi đành ngoan ngoãn mà lê bước trong “đêm”.

Bỏ qua những từ miêu tả buổi sáng trong lành, yên bình, vân vân và mây mây gì đó thì sáng mùa hè ở Thuận Bình chẳng còn gì nổi bật hơn thế...

Tôi lang thang một hồi, rồi lại lượn qua chợ xem dọn hàng, nhân thể mua vài thứ đồ ăn cho buổi sáng, sau đó cấp môn trở về khách trọ. Một buổi sáng trôi qua như thế.

.....

Trưa.

Tôi lại ngồi cắn đũa nhìn Lâm Mặc. Tôi không muốn thế đâu, nhưng mà có sao hấn cứ phải giành hết mấy đĩa thịt mà đùn đẩy cho tôi một đĩa rau to bự thế kia? Tôi phẫn uất!

- Nhìn cái gì? – Lâm Mặc hỏi với giọng rất không-quan-tâm.

- Tôi không muốn là động vật ăn cỏ!!!

- ... - Hấn nhướn mày – Thì sao?

- Tôi... ui da...

Đang định phản bác lại cái kẻ đẹp trai nhưng keo kiệt kia thì bỗng nhiên, một cơn đau dữ dội truyền đến từ bụng dưới. Tôi buông đũa, nhăn nhó ôm bụng. Phút chốc, trên trán tôi đã đầy mồ hôi lạnh. Lâm Mặc nhíu mày, vội vàng lại gần:

- Này, đừng có đùa! Cô làm sao thế?

Một dòng dịch nóng nóng quen thuộc chạy ra. Tôi đen mặt, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh trong cái nhìn khó hiểu của Lâm Mặc.

.

.

.

Tôi ngồi trong nhà vệ sinh, bỗng dưng muốn chết. A a a, mẹ ơi, bố ơi, cụ ơi, giết con đi cho rồi!!!! Bụng vẫn đau như chưa bao giờ được đau, tôi mặt cắt không còn giọt máu, tay ôm bụng ngồi sụp xuống. Mồ hôi vẫn chảy, bết cả bên tóc mai. Tôi cắn răng, vẫn muốn chết...

Hu hu, cái tình cảnh đầy đau thương oan trái này, tại sao một người luôn ăn ở tốt như tôi lại dính phải chứ? Tác giả đáng chết, bà là mẹ kế, mẹ kế, mẹ kế!!!!!!!!!! Tôi nguyên rửa, ham muốn khóc òa lên vẫn lớn mạnh hơn bao giờ hết.

Ở cái thời này, cướp đâu ra đồ dùng cho phụ nữ bây giờ???????

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tôi sần nảo đứng dậy, cố gắng mở cửa, hé đầu nhìn ra.

Lâm Mặc đứng ngoài cửa, tay vẫn giữ tư thế gõ cửa. Thấy tôi lộ đầu ra, hấn ta trầm ngâm vài phút, nhìn tôi từ trên xuống dưới, bảo:

- Mới không ăn thịt có một ngày mà bụng dạ đã khó chịu rồi à?

=_=_

Không chấp! Người lớn không thèm chấp trẻ con!

Tôi cúi đầu như cún, lí nhí:

- Tôi... đến ngày rồi...

Lâm Mặc sững người. Lát sau, hấn nheo mắt hỏi lại:

- Cô vừa nói gì cơ? Tôi không nghe rõ.

Shệt, thế mà làm vẻ nguy hiểm như đúng rồi ==#

Tôi nắm cổ áo hắn, kéo giật lại. Ghé miệng mình vào tai hắn, tôi thầm thì, mặt lại đỏ lựng lên. Nói gì thì nói, tôi vẫn là con gái, nói ra cái loại chuyện này, đúng là quá sức mất mặt mà!

.
. .
. .
. .

Tôi (vẫn) ngồi trong nhà vệ sinh, ê a hát vài câu chờ thời gian trôi. Vài phút sau đó nữa, tiếng gõ cửa lại vang lên. Tôi mở cửa, thấy cái kẻ được coi là độc mồm mặt dày đang đứng ở ngoài, đưa cho tôi một xấp toàn bông là bông và một cái quần mới. Hắn (cũng) lí nhí:

- Cái này... cái đó... dùng để... À... cô... cứ tự nhiên.

Mẹ ơi, con thà chết quách đi cho xong.

Mặt tôi cũng không khác gì con tôm luộc, rụt rè cầm lấy “đồ dùng”, đóng sập cửa lại. Trước khi cửa đóng, tôi còn nhìn thoáng qua hai vệt hồng hồng mờ ám hiện diện trên má Lâm Mặc. Tôi thầm nghĩ, hóa ra Lâm Mặc cũng biết xấu hổ. Gật gù vì phát hiện mới của mình, tôi bắt đầu xử lý mấy thứ đồ trong tay.

.....

Những ngày “đặc biệt” này, tôi hận nhất là không khiến mình chuyển giới thành con trai. Cơ đau bụng cứ kéo đến không ngớt, thỉnh thoảng nó dịu xuống được một chút thì lại nhanh chóng giật lên, đau muốn chết đi sống lại. Tôi ôm bụng nằm trên giường, mồ hôi lạnh cứ tuôn như suối.

Nằm bẹp trên giường như cá chết, tôi không thiết làm gì nữa, nhấc ngón tay lên cũng thấy bải hoải.

Cửa phòng mở ra. Lâm Mặc bước vào. Hắn đến chỗ giường tôi, ngồi xuống. Đưa tay vén lên chút tóc dính bết vào má tôi, hắn hỏi:

- Tháng nào cô cũng thế này à?

- ... - Tôi ngẫm nghĩ, khó khăn trả lời. – Không hẳn... bình thường mẹ tôi hay nấu canh gừng mật ong cho tôi.

- ...Vậy xuống giường đi, tôi nấu canh gừng cho cô.

Tôi mở to mắt ngạc nhiên. Lâm Mặc... hắn ta nấu canh gừng cho tôi á?

Hắn dựng tôi dậy, định công tôi thì bị tôi ngăn lại. Mấy ngày này, làm sao có thể để hắn công? Mặc dù tôi rất muốn đấy, nhưng không thể vẫn là không thể. Tôi bảo hắn chỉ cần dìu tôi là được rồi. Hắn gạt đầu, để tay tôi khoác lên vai hắn, nặng nhọc lết từng bước xuống bếp. Vì hắn nói hắn không biết nấu nên nói có nhiệm vụ ngồi bên cạnh hướng dẫn hắn nấu.

Lâm Mặc kê một cái ghế cạnh bếp, để tôi ngồi xuống rồi xắn tay áo nấu canh gừng.

Hóa ra, Lâm Mặc lóng ngóng hơn tôi tưởng. Hắn cứ như đứa trẻ mới lần đầu vào bếp. Tôi cứ vừa ôm bụng, vừa há mồm gào thét:

- Lâm Mặc, huynh đập gừng thế làm sao mà được?

- Lâm Mặc, để lửa vừa thôi!

- Lâm Mặc, cái đó huynh làm sai rồi!

- Chết tiệt, cái thứ canh này lần đầu tôi nấu, cô trật tự đi! – Hắn không chịu nổi, gất lên.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một lúc sau, món canh gừng mật ong sau bao nhiêu gian nan khổ khó cũng đã hoàn thành. Tôi mãn nguyện bưng bát canh màu vàng thơm mùi mật ong vẫn còn bốc hơi nghi ngút, thổi thổi vài cái rồi uống

một hơi hết sạch. Bụng cũng dịu đi đôi chút, tôi cười mỉm nhìn Lâm Mặc mặt mày còn vương vài vệt nhọ. Một cảm giác ngọt ngào dễ chịu lan tỏa trong lòng.

Canh mật ong không ngon bằng mẹ tôi nấu, nhưng ít ra, cũng là hắc tự làm cho tôi. Điều này làm tôi cực kỳ mãn nguyện. Tôi đặt bát canh vẫn còn hơi nóng vào lòng, cười:

- Lâm Mặc, cảm ơn huynh.

Lâm Mặc đang quét vết nhọ trên má, nghe thấy tôi nói thế thì ngừng lại. Hắc xoa đầu tôi:

- Ừm, không có gì. – Như nghĩ ra thứ gì đó, hắc lại nói. – Nhanh khỏe lại nhé. – Một lúc sau, hắc nói tiếp – Khách trọ không có cô quét dọn, chuột lại chui vào làm tổ rồi.

=_=_...

.....

Ngày nắng đẹp, cuối cùng thì những tháng ngày đau khổ cũng trôi qua yên bình.

Một hôm, tôi đang quét dọn khách trọ. Vừa vươn vai một cái, ngoài cửa liền có tiếng ồn ào:

- Lâm Mặc, Lâm Mặc, huynh nhớ muối không nào?

- Muối không chịu ngoan ngoãn ở yên một chỗ, tự nhiên lại chạy đến chỗ ta làm cái gì chứ? – Tiếng Lâm Mặc cần nhằn rõ mồn một.

Tiếp sau đó, trước cửa khách trọ, một cô nương đang bám tay Lâm Mặc đi vào khách trọ.

Cô nương đó có gây ấn tượng với người đối diện bởi đôi mắt linh hoạt, nụ cười nghịch ngợm thường trực trên khóe môi. Mái tóc buộc cao, bên hông còn đeo thêm một cây kiếm nhỏ, rõ ràng là một nữ tử giang hồ chứ không phải loại tiểu thư khuê các.

Tôi nhìn hai người họ, chớp mắt.

Cô nương đó thấy tôi thì liền giơ tay chào, trên môi vẫn là nụ cười tươi tắn:

- Xin chào, tôi là Âu Dương Nhi, rất vui được làm quen. Và tôi nói trước, tôi thích Mặc ca ca, cô đừng có tơ tưởng đến huynh ấy của tôi nhé.

.....

A/N: Cảm thấy mình càng ngày càng bựa đời, đến việc này cũng cho vào truyện được =)))

P/s: Nói lá vàng cho nó văn chương thôi chứ mùa hè thì lấy qué đâu ra lá vàng :))

9. Chương 8: Kẻ Cuồng Mèo

Chương 8: Kẻ cuồng mèo

- Xin chào, tôi là Âu Dương Nhi, rất vui được làm quen. Và tôi nói trước, tôi thích Mặc ca ca, cô đừng có tơ tưởng đến huynh ấy của tôi nhé.

“Cốp”

Lâm Mặc không thương tình cốc cho Âu Dương Nhi một cái (dĩ nhiên là không quá mạnh). Hắc nghiêm mặt, nhíu mày:

- Nhi, đừng có nói lung tung.

Âu Dương Nhi ôm đầu bĩu môi với Lâm Mặc, miệng còn lẩm bẩm gì đó. Vài phút sau, như nhớ ra điều gì, Âu Dương Nhi chỉ sang tôi, hỏi:

- Vậy cô nương này là ai?

Lâm Mặc đã tạm thời thoát khỏi sự bám riết của Âu Dương Nhi, đang đi ra ngoài. Nghe cô ấy nói vậy thì quay đầu lại, bảo:

- Muội không cần biết, chỉ cần đừng nghĩ lung tung là được.

Nói rồi, Lâm Mặc đi khỏi luôn.

Âu Dương Nhi quay sang nhìn tôi. Đối diện với ánh mắt của cô ấy, tôi bỗng thấy ngại, liền cười khan rồi vào bếp.

.....

Từ khi Âu Dương Nhi quyết định “cắm rễ” ở đây, tôi bắt đầu thấy khó chịu. Cô ấy suốt ngày bám lấy Lâm Mặc, ríu rít một “muội” hai “huynh”, dáng vẻ cực kỳ thân mật. Nhiều khi, cô ấy nói với Lâm Mặc những điều mà dường như chỉ họ mới có thể hiểu, những người mà chỉ hai người họ có thể biết.

Âu Dương Nhi kém tuổi tôi, tôi cũng chỉ coi như là tuổi trẻ háo thắng mà cười cho qua. Xét lại, nếu bỏ đi những hành động của cô ấy đối với Lâm Mặc khiến tôi có cảm giác như đứng cùng tình địch thì tôi cũng cho rằng cô ấy rất dễ thương, thật đấy.

.....

Một buổi sáng nào đó, Âu Dương Nhi nhất quyết muốn đi chợ sáng cùng tôi. Tôi không từ chối, để cô ấy đi cùng. Âu Dương Nhi quả đúng là Âu Dương Nhi, đi đến đâu cũng nhận được cái nhìn đầy thiện cảm cùng thái độ hòa nhã nhiệt tình của mọi người. Tôi có công nhận, khi ấy, trong lòng tôi nảy sinh một chút cảm giác đổ kị...

Âu Dương Nhi cúi người chọn hoa quả, chợt chậm rãi hỏi tôi:

- Cô thích Lâm Mặc đúng không?

Tôi giật thót. Trong phút chốc, tôi lúng túng. Cứ coi như tôi thực sự thích Lâm Mặc đi chẳng nữa, chẳng lẽ biểu hiện của tôi lại rõ ràng đến thế sao? Tôi lấy lại bình tĩnh, cười:

- Cô nói cái gì thế? Tôi sao lại thích huynh ấy được.

Âu Dương Nhi ngẩng đầu, neho neho mắt nhìn tôi nghi ngờ. Vài phút sau, cô ấy nhún vai, cười như có chút gì đó châm biếm:

- Vậy sao? Tôi thì không nghĩ là cô đối với huynh ấy chỉ là bằng hữu bình thường. Thôi thì cô không muốn thừa nhận tôi cũng chẳng thể làm được gì. Tôi chỉ muốn nói với cô, tôi sẽ thắng thắn đối đầu với cô. Âu Dương Nhi tôi không bao giờ chơi trò ném đá sau lưng giống mấy nữ nhân hèn hạ khác đâu.

Dứt lời, không để tôi có phản ứng gì, cô ấy chọn lấy vài quả trên giá hàng đặt vào giỏ, cười mỉm trả tiền bác gái bán hàng vừa từ trong nhà ra rồi đi trước. Tôi đứng nhìn Âu Dương Nhi dần dần vào dòng người, tâm tình trùng xuống...

.....

- Nghĩ cái gì thế? – Một bàn tay cốc trán tôi, lôi tôi trở lại khỏi dòng suy nghĩ.

Tôi ngẩng đầu. Lâm Mặc đứng trước mặt tôi, tay áo xắn cao, mồ hôi ướt cả vài sợi tóc mai. Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng vẽ lên khuôn mặt hần làm tôi ngây ngẩn. Lâm Mặc kéo ghế ngồi xuống đối diện với tôi, chờ câu trả lời.

- Không có. – Tôi lắc đầu.

- Thế à? – Hần nhướn mi, môi khẽ nhếch lên. – Vậy vì sao gần đây như người mất hồn thế? Tương tự gã họ Lý kia à?

- Tiểu nữ đâu dám. Bữa cơm của tiểu nữ còn dựa vào ông chủ Lâm mà. – Tôi cười cười, giả bộ cung kính.

Lâm Mặc phì cười, đưa tay vò loạn tóc tôi:

- Biết điều thế là tốt.

Lúc tôi và hắn đang đùa giỡn vui vẻ như vậy, đột nhiên Âu Dương Nhi bước từ trên tầng xuống. Lâm Mặc thấy vậy cũng bỏ tay ra khỏi đầu tôi, nét lạnh đậm như thường ngày trở lại. Tôi nhíu mày, cảm giác không thoải mái lại trào dâng. Âu Dương Nhi coi như chưa hề nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, chạy tới, cười tươi với Lâm Mặc:

- Mặc ca, lát nữa huynh đi với muội đến chỗ ngôi đình cổ dưới chân núi nhé. Năm nay đến vừa lúc hoa khiết tán nở mà mùa hội lại qua rồi, nhưng chắc vẫn còn hoa. Nhé ~

Lâm Mặc bất chợt quay sang nhìn tôi. Tôi hơi giật mình, cười hai tiếng rồi quay đi, tai vẫn dỏng lên nghe ngóng. Tôi nghe thấy tiếng Lâm Mặc cười khê. Hắn nói:

- Ủ, chiều ta đưa muội đi.

Tôi lại thấy bức mình --

Lúc tôi bảo hắn đi hội cùng tôi thì năn nỉ ỉ ôi cả vài ngày hắn mới chịu, Âu Dương Nhi chỉ nói một câu đã đồng ý. Cái đồ thiên vị! Đồ ác bá! Tôi thầm mắng mà không để ý rằng, ánh mắt người nào đó vừa đảo qua chỗ mình, đôi môi mỏng khê nhếch lên thành nụ cười đầy hứng thú, lại như có chút trêu chọc.

Âu Dương Nhi nhìn thấy cảnh đó, bặm môi, trong mắt ánh lên vài tia đau đớn...

Ba người, ba ý nghĩ, trong một căn phòng không quá lớn, nhưng, không ai biết được suy tư của ai, tâm tình bị giấu kín, chôn chặt...

.....

Tôi chán nản ngồi trên quầy thu tiền, chống má. Âu Dương Nhi và Lâm Mặc đã đi từ đầu chiều, cả quán trọ giờ có mỗi mình tôi ở nhà. Hầy... chán thật chán... Vừa chán lại vừa nóng, mấy hôm nay trời oi bức đến kinh người, cảm giác như thể hơi nước trong đất đã bốc lên thành hơi nóng hết rồi. Phe phẩy cái quạt trong tay, con ruồi bay cạnh đó thì thoảng lại đậu xuống làm tôi đã bức lại càng bức hơn. Ngẫm lại... hình như dạo này tôi bị lão hóa mất rồi, càng ngày càng khó tính, khó chiều. Lâm Mặc mà biết hắn đang nuôi một con lợn khó chịu thì không biết hắn sẽ phản ứng như nào nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi bất giác cười thành tiếng. Cười xong... chán vẫn hoàn chán...

- Cho hỏi ở đây còn phòng không thế? – Một giọng nói vang lên.

- Không còn. – Tôi không nhìn, trả lời. Xùy xùy, bà đây đang bức, phòng phỉe gì?

- Nhưng ta thấy quán cũng vắng mà. Phải còn phòng chứ? – Tên kia vẫn gặng hỏi.

-- ...

Hắn đang cố tình chọc tức tôi đúng không?

Tôi đập bàn, đứng phắt dậy, hùng hổ hét:

- Mẹ nó, bà đây đã nói là không còn... - Tiếng nói nhỏ dần rồi biến thành tiếng muỗi kêu.

Tôi há mồm, mắt mở to kích động.

Trước mặt là một tên con trai đẹp trai lai láng. Mái tóc dài mượt với một bên mái rủ xuống che một mắt đầy vẻ hào hoa lãng tử, đuôi tóc buộc lệch một bên ngắn ngắn. Con mắt không bị tóc che vừa có chút sắc sảo, lại vừa có nét dịu dàng. Sống mũi cao, thẳng, làn da ngăm ngăm cuốn hút. Đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng điều khiến tôi phải há mồm không phải là cái vẻ đẹp chết ruồi đó mà là do cái trang phục hắn đang mặc kia!!!

Mặt thì đẹp, người thì cao ráo, thể mà có cần túng quần đến mức khoác bừa một cái rẻ rách lên người thế không??? Quần áo tả tơi, lại vá chằng vá chịt nhưng vẫn không che khuất được độ rách nát của nó. Màu thì tôi nghĩ là có màu trắng, bắt quá lại bị đất cát, bụi bẩn biến thành màu nâu lùn lùn rồi...

Ngay lúc ấy, tôi muốn hét lên: “Hắn là người cái bang à?????” (° °)

Mà không, trước giờ, trong tư tưởng (đầy mùi ảo tưởng sức mạnh) của tôi, cái bang luôn là bang phái giàu có lớn mạnh nhất, là biệt đội ăn mày xuyên quốc gia, làm sao có thể tồi tàn đến mức này? Tôi âm thầm quẹt giọt mồ hôi bằng hạt đỗ đang từ từ chảy xuống, trợn trừng mắt lên nhìn hấn.

Người đối diện dường như không hiểu tôi đang nghĩ gì, cười một nụ cười đầy tự hào:

- Sao? Thấy boss lão gia anh tuần tiêu sái quá hả? Không sao, không sao, boss lão gia ta đồng ý để người sướng suốt đời. – Nói rồi, hấn cười “điên dại”.

Tôi khinh bỉ nhìn hấn.

- Người có tiền thuê phòng không?

- ... - Hấn ngẩng đầu nhìn trời, sau đó cười nhìn tôi, móc từ trong túi ra một cái bọc. – Tầng này đủ không?

Tôi lại khinh bỉ nhìn hấn.

Cầm lấy cái bọc, tôi mở ra. Và sau đó, tôi suýt rơi mất ra ngoài. Dân cái bang quả là giàu có. Trong túi toàn vàng là vàng. Hiện giờ, tôi lại muốn hét lại: “Mẹ ơi, hấn ta là Vô Diện* ca ca à???”

Tôi lập tức học tập các cô tiếp tân ở hiện đại, cúi đầu cung kính, cười ngọt ngào đẩy cho hấn quyển sổ trên bàn:

- Quan khách, mời quan khách điền vào đây. Phòng quý khách là bên trái tầng hai. Mời quan khách.

Hấn ta phát tay, làm vẻ mặt thỏa mãn rồi lên tầng, trước khi đi còn không quên giật lại túi vàng trên tay tôi...

.....

Cùng lúc ấy, tại ngôi đình cổ dưới chân núi Hoành Thánh...

Hoa khiết tán chưa tàn, màu hoa vẫn đỏ rực cả một vùng núi rộng lớn, mùi hương nồng nàn len lỏi trong không gian. Âu Dương Nhi bước ra khỏi đền chính, đôi mắt kiếm tìm một hình bóng quen thuộc. Dưới gốc cây khiết tán lớn giữa sân, Lâm Mặc đứng dưới gốc cây. Mái tóc dài buộc cao bay bay trong gió. Nâng chiều xuyên qua tán lá, bao trùm cả người hấn, đẹp đến xao động lòng người.

Âu Dương Nhi cười, chạy nhanh đến đó. Lâm Mặc quay đầu lại nhìn người con gái xinh xắn hoạt bát như một con chim non nhỏ đang đến gần. Âu Dương Nhi nghiêng đầu nhìn Lâm Mặc, nàng rướn chân lên, đưa tay phải đi cánh hóa bám trên người nọ.

- Muội đừng cố gắng nữa. Với ta, muội mãi mãi chỉ là Âu Dương Nhi thôi. Muội không phải Điệp Điệp, cũng sẽ không bao giờ có thể thay thế nàng ấy.

Âu Dương Nhi sưng người, khẽ rút tay lại. Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Mặc:

- Huynh nói gì thế? Mặc dù muội thích huynh, nhưng muội không...

- Muội đang xem ta là đồ ngốc sao? – Lâm Mặc trầm giọng, ánh mắt lạnh đậm nhìn chăm chăm vào đôi mắt Âu Dương Nhi. Hấn luôn coi nàng như em gái, tại sao nàng cứ phải cố gắng tiến tới một thứ tình cảm xa vời đến thế? – Nhi, muội đừng tưởng ta không biết muội nói gì với Hạ Mai. Ta... không có tình cảm với cô ấy, nên đừng khiến cô nhóc đó hiểu lầm. Ta không thích điều đó, muội hiểu mà.

Đoạn, không để Âu Dương Nhi nói thêm điều gì, hấn ngẩng đầu nhìn trời, bảo:

- Trời tối rồi, về nhanh thôi.

Âu Dương Nhi nắm chặt tay, đôi mắt sụp xuống, có chút đau thương. Vài phút sau, nàng lắc mạnh đầu, quyết liệt nhìn theo Lâm Mặc. Không! Nàng sẽ không bỏ cuộc đâu. Không bao giờ!

.....

Không lâu sau, Lâm Mặc cùng với Âu Dương Nhi cũng về. Tôi đang định chạy ra loe toe kể với hấn về người khách mới đến nhưng khi thấy Âu Dương Nhi cười tươi tắn theo sau, tôi lại không muốn nói nữa. Ngồi xuống ghế, tôi quay mặt đi, không thèm nhìn.

Âu Dương Nhi kéo Lâm Mặc ngồi xuống ghế, lại ríu ra ríu rít không ngời miệng. Rồi, cô ấy quay sang tôi, nói:

- Tối nay Mai Mai có muốn đi đốt lửa ở đình làng với chúng tôi không?

Tôi đứng dậy, cố nén khó chịu mà trả lời với một giọng hòa nhã nhất có thể:

- Không, cảm ơn. Tối nay tôi bận rồi. Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút.

Lâm Mặc định nói gì đó rồi lại thôi, sắc mặt trầm lại rồi đi lên phòng.

Tôi không chào Âu Dương Nhi, bước nhanh ra khỏi quán trọ.

.....

Sông Thuận Thủy chảy quanh làng Thuận Bình, hiền hòa như một vòng tay lớn ôm trọn lấy cả ngôi làng. Tôi ngồi trên bãi cỏ bên sông, bực dọc ném xuống sông vài viên đá. Nước bắn lên tứ tung, bắn cả vào người tôi. Tôi tức, cảm giác tủi thân trào dâng trong lòng. Bỗng nhiên, tôi thấy nhớ bố mẹ tôi, nhớ bạn bè tôi ở hiện đại dữ dội. Tự nhiên lại lạc về đây, người duy nhất tôi quen thân cũng chỉ là Lâm Mặc, người cứu giúp tôi cũng là Lâm Mặc. Dẫu vẫn biết rằng cứ dựa dẫm vào hắn mãi cũng không ổn nhưng tôi lại không biết nên làm thế nào. Thế giới này quá đổi kỳ lạ đối với tôi, không quen, không biết, không có gì cả...

- Chao ôi... đời người là một chuỗi ngày dài đau khổ. – Tôi than thở, tiện tay bứt một ngọn cỏ.

- Chao ôi, có bà già khó tính ngồi than thở kìa.

=_=#

Đứa nào cắt đứt dòng cảm xúc của bà vậy hả? Tôi nhẩn nhé, đang định chửi cho kẻ kia một trận thì nhận ra... à ờ, người quen cả.

Tên “Vô Diện cái bang” đứng lù lù như cục đá mặc quần áo, mặt “táo bón” vô cảm. Hiện giờ, hắn đã ăn mặc tử tế hơn một chút, quần áo lành lặn sạch sẽ. Đây, các cụ nói “Người đẹp vì lụa” là cấm có sai mà.

Vô Diện cái bang tự nhiên như ruồi ngồi xuống cạnh tôi. Trầm ngâm một hồi, hắn hỏi:

- Người định nhảy sông à?

=_=_...

Tôi... tôi... tôi không còn gì để nói...

Tôi lắc đầu, vẫn giữ biểu cảm “buồn thương vô độ”. Vô Diện bảo rằng bộ đồ kia là hắn thấy tên ăn mày đầu phớ mặc có vẻ rất thú vị, thế là mượn mặc, nhưng lúc này nó rách quá nên hắn cởi ra vứt đi rồi...

Tôi có hỏi hắn đâu? -_-

- Đây, nhìn ta giống đang quan tâm lắm à?

- Không. Tại khi này ta thấy người cứ nhìn chăm chăm vào nó nên ta tưởng người thích nó. Ta lỡ vứt đi rồi.

Quan khách, không phải ai cũng có gu thẩm mỹ đặc biệt như ngài đâu!

Bỗng nhiên, một ý nghĩ điên rồ vọt ra khỏi đầu. Tôi nhào đến, túm lấy cổ áo Vô Diện cái bang, mắt sáng rỡ. Hắn bị bất ngờ, suýt ngã ngã ra sau. Hắn đưa tay che người:

- Nữ hiệp, tại hạ bán không bán nghệ cũng không bán thân.

- Người phải giúp ta. – Tôi nói gần như hét.

- Giúp... giúp gì?

- Giả làm ý trung nhân của ta.

Vô Diện cái bang bĩu môi, đẩy tôi ra không chút lưu luyến. Hắn nhìn tôi từ đầu xuống chân, rồi lại thở dài. Nhìn đi nhìn lại, hắn vẫn thở dài. Vô Diện cái bang bảo:

- Người còn không đủ tiêu chuẩn so sánh với Lam Lam của ta, có tư cách gì mà yêu cầu ta làm ý trung nhân của người chứ?

- Lam Lam là ai?

- Lam Lam là ai à? Nàng ấy là người đẹp nhất, dễ thương nhất, tuyệt vời nhất. Không ai có thể sánh được với nàng ấy! Lam Lam, lại đây. – Hắn nhếch mép rồi quay người, ngồi xổm xuống, vẫy tay về phía bụi cỏ.

Tôi cũng nhìn theo tay hắn, mắt căng ra xem Lam Lam là ai. Bụi cỏ động, phát ra vài tiếng sột soạt. Rồi bất chợt, từ phía đó, một cái chân trắng muốt lộ ra, nhẹ nhàng uyển chuyển đi về phía này. Nhẹ nhàng, không phát ra tiếng động, như đang lướt đi trên cỏ. Lam Lam chớp mắt, lười biếng nhìn hai người tôi và hắn, há miệng ngáp một cái đầy vẻ quý tộc, đưa từng bước chân đi đến. Khi đến chỗ Vô Diện cái bang, Lam Lam dụi dụi vào lòng hắn, để hắn vuốt ve mái đầu và cái cổ trắng mềm.

Shiệt!

Lam Lam là mèo? (° °)

Lam Lam là mèo!!!

Tôi lại không bằng một con mèo??? Quả là một sự sỉ nhục to lớn. Quá sức to lớn!!!

Vô Diện cái bang gãi gãi cổ Lam Lam khiến nó thỏa mãn rướn cổ lên, mặt hắn cũng lộ ra cái nét biểu cảm hết sức ba chấm. Hình như, tôi còn thấy xung quanh hắn là những bong bóng màu hồng đang bay bay rồi nổ lụp bụp bên tai. Một kẻ bệnh hoạn cuồng mèo! =__=

Ồ, mà sao tôi thấy con mèo này quen quen nhỉ?

.
. .
. .
. .

Phắc...

Nó chẳng phải cái con mèo chết tiệt đẩy tôi đến cái chết ở hiện đại sao? Nó... nó xuyên không thì được người ôm kẻ ấp, rơi vào tay một kẻ cuồng mèo, được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, trong khi tôi thì thân tàn liễu dập ở cái nơi này! Trời cao ơi, người không có mắt! Không có mắt!!!!!!

Với niềm căm hận ngút trời, tôi lườm cho nó một cái cháy lông mèo, âm thầm giơ ngón giữa trong khi lòng gào thét điên cuồng.

Thế nhưng, vì đại cục, tôi vẫn phải nuốt cái cục mang tên “khinh bỉ” (với chủ nhân của con mèo) và “oán ghét” (với con mèo) vào trong dạ dày, cười nịnh nọt:

- Đúng đúng. Ta thật không bằng Lam Lam nhà ngươi. Nể tình ta có quen biết Lam Lam, ngươi giúp ta nhé.

- Ngươi có quen Lam Lam?

- Đúng! Đúng! Còn rất thân là đồng bạn. – Tôi gật đầu khẳng định.

Vô Diện cái bang cúi xuống, tay nắm lấy chân Lam Lam, thì thầm gì đó vào tai nó. Lam Lam lại ngáp thêm cái nữa, rúc vào lòng hắn, không thêm đếm xỉa mà ngủ ngon lành. Vô Diện cái bang mặt nghiêm túc:

- Được, vì ngươi quen Lam Lam nhà ta nên ta sẽ giúp ngươi. – Rồi, hắn cười tươi, một nụ cười đủ làm điên đảo chúng sinh. – Ta là Mạc Khởi Vũ.

(*) Vô Diện: Một nhân vật trong phim Spirited Away của hãng Studio Ghibli.

10. Chương 9: Lâm Mặc Nổi Giận

Chương 9: Lâm Mặc nổi giận

Tôi hí hửng bước chân sáo đi về, tâm trạng vừa hào hứng vừa hồi hộp. Đột nhiên, cánh tay tôi bị kéo lại. Tôi quay đầu lại, nheo mắt khó hiểu. Mạc Khởi Vũ có vẻ hơi khó xử. Đây, đừng có nói là hắn ta lại giả chứng lúc này nhé!

- Xin lỗi, nhưng mà ta nghĩ lại rồi, chúng ta không thể đâu.

Quả nhiên...

Tôi muốn hét lên, nắm áo hắn mà lắc. Bao nhiêu là tâm huyết của tôi, thế mà chỉ với một câu nói của hắn mà...

- Tại sao? – Tôi dám cá sắc mặt mình hiện giờ đang khó coi đến cực điểm.

- Ta làm việc rất có lương tâm. – Khởi Vũ cười.

Lương tâm cái con khỉ! (ˋ '!)

Cái việc này thì có liên quan gì đến lương tâm sao? Tôi vừa định mở miệng hỏi hắn câu đó thì đã nhận được câu trả lời. Mạc Khởi Vũ nhún vai:

- Chẳng là ta với ông chủ Lâm nhà ngươi có quen biết. – Ngừng một lát như để khơi gợi sự tò mò của người nghe là tôi, hắn ra chiều bí ẩn nói – Ta bán cá ở làng bên. À... đối thủ cạnh tranh ấy mà. Người nói xem, ta với hắn quen biết như vậy, đột nhiên ta với người... thì chắc chắn hắn không tin rồi. Nhưng mà, ta đã nói là sẽ giữ lời. Vậy nên, thay vì làm ý trung nhân của người thì ta sẽ giả bộ theo đuổi người, vậy có phải là người càng cao giá hơn không.

- Người chắc người làm được cái trò đó không? - Tôi nheo nheo mắt nghi ngờ nhìn hắn. Cái tên này, mặc dù hắn có đẹp trai thật đấy, nhưng mà, từ cái tính cách bệnh hoạn của hắn, tôi làm sao mà chắc được hắn có làm hư bột hư đường hay không chứ?

Mạc Khởi Vũ gật đầu xác nhận. Hắn đáp lại tôi với cái ánh mắt: “Ta không làm hư bột hư đường của người đâu, ta sẽ chỉ làm nó đổ hết cho lợn ăn thôi.”

Tôi: ...

.....

Tôi về khách trọ. Khi ấy, Lâm Mặc đang ngồi bóc tỏi, đối diện là Âu Dương Nhi vừa nhặt rau vừa tươi cười nói chuyện với hắn, khung cảnh thân mật như đôi phu thê mới cưới. Tôi bước vào, theo sau là tên cuồng mèo nào đó. Lâm Mặc thấy tôi đã về, ngẩng đầu cười nhẹ:

- Về rồi à? – Nhưng, nụ cười của hắn vụt tắt khi thấy người phía sau tôi.

Âu Dương Nhi cũng đứng bật dậy, mở lớn mắt nhìn chúng tôi:

- Mạc Khởi Vũ?

Khởi Vũ cười thành tiếng:

- Làm gì mà nghiêm trọng thế? Người quen lâu ngày không gặp thôi mà.

- Tại sao hắn lại có mặt ở đây? – Lâm Mặc sa sầm mặt hỏi tôi.

- Khách trọ. – Tôi lạnh nhạt nhún vai, trả lời. – Đây, mặc dù hắn ta có đối địch với huynh, nhưng hiện giờ hắn là khách mà. Huynh không phải nhỏ nhen thế chứ?

Lâm Mặc rõ ràng đang rất giận. Hắn lớn tiếng:

- Tôi mới là chủ ở đây, và tôi yêu cầu hắn biến khỏi nơi này. Ngay-tức-khắc!

- Ta sẽ không đi đâu. – Mạc Khởi Vũ nở nụ cười mang hàm ý khiêu khích. Hắn đi đến, khoác tay lên vai tôi, nháy mắt với tôi khiến tôi cũng sồn da gà – Bởi vì cô nàng xinh đẹp này đã thành mục tiêu của ta rồi.

Tôi không trả lời, cũng chẳng phản ứng lại với trò đùa của Khởi Vũ. Bất quá, ai mà biết được, trong lòng tôi đang thỏa mãn thế nào chứ. Haha, hóa ra, cái tên này cũng rất được việc đi.

.....

Mặt trời dần buông xuống, bóng tối dần bao phủ không gian. Nhà nhà trong làng đều đã lên đèn. Gió đêm lướt qua thôn xóm, thích thú cọ mình vào lá. Tiếng ếch, tiếng dế cũng bắt đầu vang lên trong đêm tối.

Tôi và Khởi Vũ ngồi một bên bàn ăn, phía đối diện là Lâm Mặc và Âu Dương Nhi. Khởi Vũ từ sau khi công bố rằng sẽ theo đuổi tôi thì mở miệng ra là “Mai Mai”, làm tôi cảm thấy có khi nào mình đã quyết định sai hay không...

Từ chiều đến giờ, Lâm Mặc cũng vẫn giữ bộ mặt sầm sì như sắp bão.

- Mai Mai, ăn cái này đi, ngon lắm. – Khởi Vũ cười, gấp cho tôi một miếng chả đã chấm nước mắm rồi bỏ vào bát.

Tôi ừ hử hai tiếng. Ba giây sau, tôi quay sang Khởi Vũ, muốn cười mà vẫn phải nín lại:

- Ta không ăn được chả cá chấm nước mắm.

- Thế à? – Khởi Vũ yêu chiều – Không ăn chả cá thì lớn làm sao được?... Hay là, ta mớm cho người ăn nhé.

Lâm Mặc dường như đã không chịu nổi. Hắn đập đôi đũa trong tay xuống bàn:

- Ta no rồi.

Sau đó, hắn bỏ đi. Tôi nhìn theo hắn, giây lát sau lại cầm cúi ăn, trong đầu nghĩ: “Không ăn được chả cá chấm nước mắm thì đáng sỉ nhục lắm à?” Tôi ngẩng đầu lên, tình cờ thấy được ánh mắt kỳ lạ của Âu Dương Nhi đang nhìn mình. Nhận ra tôi, Âu Dương Nhi không né tránh. Cô ấy cười, một nụ cười như đang chế giễu. Rồi, Âu Dương Nhi đứng dậy, gạt đầu chào một cái rồi theo chân Lâm Mặc đi.

.....

Tôi thần người xếp bát lên giá bát. Tay vẫn còn ướt, chạm vào cái trơn mịn của bát, để nước trong bát nhỏ giọt vào tay. Lúc này, khi ăn cơm xong, tôi đang rửa bát thì thấy Lâm Mặc về, liền vẫy tay gọi Khởi Vũ đến. Hắn lúc đầu còn khó hiểu, sau nhìn thấy Lâm Mặc thì vội sà xuống, giúp tôi rửa bát. Vừa làm vừa pha trò cho tôi cười vui vẻ. Tôi cũng giả vờ hòa theo. Lâm Mặc đi qua, thấy cảnh đó. Hắn lạnh lùng liếc tôi một cái, khuôn mặt vẫn không có vẻ gì là khá hơn. Hắn không nói gì, đi thẳng vào nhà.

Tôi thở dài, nhấc tay định hắt nốt nước trong mâm rồi treo lên tường thì từ phía sau, một cánh tay lớn vươn ra làm giúp tôi việc đó. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn. Lâm Mặc đứng phía sau. Hắn cao hơn tôi hơn một cái đầu khiến tôi phải ngước mắt lên mới chạm đến ánh mắt hắn. Đôi mắt hắn vừa sắc vừa lạnh, lại như thể muốn nghe từ tôi một lời giải thích.

Tôi cúi đầu, không nhìn hắn nữa, lau nước vào cái khăn trên tường rồi lách người hắn ra ngoài.

Những tưởng mọi chuyện sẽ như vậy, nhưng không, hắn nắm lấy vai tôi giữ lại. Lòng mày hắn nhíu lại, trong mắt là sự nghiêm túc khiến người ta căng thẳng. Tôi bất giác nuốt nước bọt nhưng vẫn cố tỏ vẻ cứng cỏi. Liếc nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình, tôi gằn giọng:

- Huynh đang làm cái gì thế? Bỏ tay ra!

- Đừng có bốc đồng mà dao du với tên đó. Hắn không có gì tốt đẹp đâu.

Tôi cười nhạt, bỗng nhiên thấy mình thật ấu trĩ. Lâm Mặc là ai? Hắn có là gì của tôi, lại có thể không nhìn ra trò đùa của tôi mà để vào mắt sao? Mà cho dù có không nhận ra đi chăng nữa, liệu rằng hắn có quan tâm hay không? Lâm Mặc là vậy, chẳng ai đoán được hắn nghĩ gì, hắn muốn gì, tình cảm của hắn ra sao? Tại sao? Vì có gì tôi cứ phải đâm đầu vào tảng băng đáng ghét này chứ?

Tôi gạt tay Lâm Mặc ra, nói như hét trong tâm trạng bị suy nghĩ của chính mình kích động:

- Huynh thôi đi! Huynh chẳng phải là gì của tôi, có quyền gì mà cấm cản tôi chứ? Nực cười. Huynh có thể qua lại với Âu Dương Nhi, tại sao tôi không thể? Nhìn lại đi, chúng ta chẳng có quan hệ gì ngoài cái hiệp ước vợ vãn kia đâu!

Tôi bướng bỉnh quay mặt đi. Trong khoảng khắc, tôi thấy trong mắt Lâm Mặc có sự hệt hẫng không nói lên lời, tim tôi đập thình thịch. Ôi, tôi đang nghĩ cái gì vậy chứ? Hệt hẫng? Là tôi bị ảo giác sao?

Lâm Mặc mím môi, bàn tay nắm chặt.

Hắn phất tay, lạnh lùng nói:

- Tốt thôi. Sau đó cô có như nào tôi cũng không quan tâm nữa.

- Tôi cũng chẳng cần! - Tôi khó chịu cái lại rồi bước nhanh lên tầng hai, đóng cửa cái “Rầm!”.

Tựa vào cửa, tôi từ từ trượt người xuống. Ngồi bệt xuống đất, tôi mệt mỏi nghiêng đầu sang một bên, dựa lưng vào cửa phòng, từ từ nhắm mắt. Đồ ngốc, có lẽ chính tôi cũng chẳng biết rằng, tôi đã thích huynh đến mức nào...

.....

Tôi nhòai người trên quầy thu tiền. Sau vụ cãi nhau tối hai hôm trước, Lâm Mặc hoàn toàn bơ tôi. Dù cho có sống cùng một mái nhà, ăn chung một mâm cơm, nhưng hắn lại coi tôi như người vô hình, không để vào mắt dù chỉ một chút.

- Ú ồa! – Bỗng nhiên, từ phía dưới, một cái đầu thò lên, làm mặt quỷ.

Tôi giật mình, rú lên rồi lùi lại, suýt nữa ngã khỏi ghế. May sao, tay tôi vẫn bám được cái bàn. Lồm cồm ngồi thẳng dậy, tôi gất lên:

- Mạc Khởi Vũ, người làm cái trò khỉ gì thế?

Khởi Vũ đu người lên bàn thu tiền, ngồi vắt vẻo đối mặt với tôi. Hắn cười ngoác miệng:

- Ái phi ơi, đi chơi cùng trẫm không?

- Người lại bị lên cơn à? - ____ -

- Hối thật đấy, đi chơi không? Tên Lâm Mặc kia không có nhà đâu. Đi không? – Hắn cất giọng ngon ngọt rử rê. – Ta mới tìm được một chỗ, đẹp cực.

Tôi nhìn quanh, nghĩ nghĩ một hồi. Bây giờ cũng đang chán, đi cũng không sao đâu nhỉ. Và thế là, tôi gật đầu, chính thức bị dụ dỗ.

Khởi Vũ dẫn tôi đến bên bờ Thuận Thủy. Tôi ngơ ngác khi thấy hắn dừng lại. Nơi này có gì lạ sao? Tôi còn tưởng có cái gì mới. Tôi đi lên phía trước hắn, cố căng mắt lên tìm kiếm xem có cái gì hay ho hơn không. Câu trả lời vẫn là chẳng có gì. Thật mất công!

Tôi quay đầu lại, định đập cho hắn một cái thì nhìn thấy cái miệng cười ngoác của hắn. Vẫn cái nụ cười ấy, nhưng lại mang sự gian tà đến đáng sợ. Tôi định hét lên thì một bóng đen ụp xuống, tôi giãy giụa, khua tay chân loạn xạ mà không làm được gì...

.....

“Xoạt!”

Bao tải đực lệt ra, ánh sáng tràn vào làm tôi chói mắt. Một lúc sau, tôi mới có thể nhìn bình thường. Ngược mắt nhìn người trước mặt, tôi không khiêng nể mà chửi một tràng dài:

- Đồ keo kiệt, đồ độc ác. Ta biết ta đẹp, nhưng Mạc Khởi Vũ nhà người không sắm được một cái bao tải sạch sẽ thơm tho hơn mà nhét ta vào à? Tải gì mà hôi xì hôi xị. Đồ nhà nghèo, đồ ỉ bần!!!!!!

- Người im đi, nhét người vào cái tải đó là tốt lắm rồi đấy! – Mạc Khởi Vũ đang nhàn nhã uống trà, thấy tôi thế thì đặt ngay chén trà xuống bàn, hét lên.

- Cho người vào đó xem người có sống dai được như ta đến giờ này không? – Tôi gào đáp trả.

- Nếu người muốn ta cho người ngậm tất thối thì cứ gào tiếp đi. – Hấn trừng mắt, lớn giọng.

Tôi ngậm mồm. Hiện giờ tôi đang là người bị bắt cóc, nên biết điều một chút thì tốt hơn. Sao? Mấy người bảo tôi không có tự trọng? Kể thức thời là trang tuần kiệt, các người chưa từng nghe nói sao?

Tên cận vệ bên cạnh Khởi Vũ vội vàng nhào đến, lảng xằng nói:

- Công tử, công tử, người bình tĩnh...

Khởi Vũ trừng mắt nhìn hấn:

- Lam Lam đâu?

Tên cận vệ biết điều, đón từ tay cô gái phía sau lưng – hình như là người hầu – con mèo trắng, kính cẩn bế lên rồi mang đến cho Khởi Vũ. Hấn đón lấy con mèo, cứng nựng, giọng trở lại như bình thường:

- Lam Lam, ta nhớ nàng chết mất thôi ~

Tôi đen mặt.

Thú tính bệnh hoạn của hấn lại trở dậy rồi.

Tôi còn đang bị trói ở đây đây này!!!!

À, giờ mới để ý, hình như có gì đó không ổn...

Đây là nơi nào nhỉ?

Xung quanh, đồ đạc đẹp đến mức tôi muốn rơi mắt, đâu đâu cũng thấy bày trí toàn đồ đắt tiền. Cửa sổ là cửa trúc được lắp ghép tinh tế khiến tôi còn không tin đây là đồ cổ đại. Mọi thứ đều tinh xảo, đều tuyệt vời, đều... nói chung là rất rất tuyệt vời. Lúc này, tôi đang rất nguyên rửa vốn từ ngữ của mình khi không thể miêu tả được căn phòng này. Đơn giản nhưng vẫn quý phái. Đến cái ghế tên cuồng mèo kia ngồi cũng đẹp nữa... Tôi quan sát Khởi Vũ. Tóc hấn vẫn thế, một mái che mắt, tóc ngắn buộc lệch một bên. Trên người hấn mặc một bộ đồ khác hẳn với thường ngày. Trên màu áo thanh nhã có vài nét hoa văn nhỏ. Người hấn cao ráo, đôi chân dài vắt chéo, trên đùi là Lam Lam. Hấn khẽ khàng vuốt ve nó, đôi môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Làn da Khởi Vũ hơi ngăm, nhưng lại vừa cuốn hút, vừa có nét mạnh mẽ.

Người đẹp thì mặc rẻ rách cũng đẹp, người đẹp thì dù da đen sì cũng vẫn đẹp!!!!

Tôi cảm thấy tủi thân ghê gớm. Tôi rõ ràng là con gái mà, cứ suốt ngày gặp người đẹp thế này thì chắc sẽ chết trong sự ghen ăn tức ở mất thôi...

- E hèm... - Thời gian trôi đi, tôi thấy mình vẫn bị lơ ngon lành vì một con mèo, tôi đành hắng giọng, thương cảm cho đôi chân đáng thương đang bị bắt-phải-quỳ của mình.

- Người bị bắt cóc rồi, đừng hòng trốn. Ngoan ngoan ở đây đi, ta sẽ cho người ăn ở, miễn là đừng trốn là được. – Không nhìn tôi, tay vẫn chơi đùa với Lam Lam, Khởi Vũ nói.

- Ta có định nói gì đâu. Chỉ là... sao người lại bắt cóc ta? Bán nội tạng à? Hay là cướp sắc?

Khởi Vũ khinh bỉ nhìn tôi. Hấn bảo:

- Ta cần người để làm một việc, người cũng không cần biết đó là việc gì. Ăn, ngủ, và biết điều là được. Ảnh, cớ trối cho cô ta rồi đưa cô ta đi tắm đi, hồi muốn chết, nhớ làm bẩn Lam Lam của ta rồi sao?

Bỗng, từ ngoài cửa, một tên cao to, đen hôi chạy sông sộc vào, nói gấp trong tiếng thở hồng hộc:

- Công tử, giáo chủ Tà Bằng giáo đến rồi. Hấn không chịu nghe bọn nô tài nói, một mực đánh bay hết cả rồi xông vào!

- Cái gì?! – Khởi Vũ bật dậy khỏi ghế. Hấn quay phắt sang tôi, rút kiếm từ bao kiếm trên bàn, vung tay. Thanh kiếm sắc lạnh xé gió, cắt đứt dây trói trên người tôi rồi nhanh tay đẩy tôi đang sợ mặt cắt không còn giọt máu vì nhất kiếm lúc này vào sau rèm cửa. Trước lúc đó, Khởi Vũ còn bỏ vào miệng tôi một viên

thuốc tròn tròn, đập một phát vào vai tôi khiến viên thuốc trôi tuột xuống cổ họng – Người đứng đây. Dù nghe gì cũng không được ra mặt. Nếu không thì đừng trách ta độc ác.

Tôi chưa kịp nói gì, hắn liền kéo rèm lại, ra ghế vung áo ngồi xuống, đưa tay lấy cốc trà nham nhi như chưa có chuyện gì. Tôi dù muốn phản đối, muốn hỏi cũng không thể. Cần nhắc lời Khởi Vũ nói, tôi chỉ dám hé hé rèm cửa lên xem.

Gần như ngay tức khắc, cánh cửa phòng bị đập mạnh ra, một bạch y nam tử xông vào. Hắn đảo mắt nhìn quanh phòng như tìm kiếm gì đó. Từ người hắn toát ra một loại khí tức vừa nguy hiểm, vừa dữ dội mà không ai dám lại gần. Mái tóc dài chạm gót được buộc hờ hững sau gáy. Trên mặt hắn đeo chiếc mặt nạ bạch ngọc được chạm khắc tỉ mỉ. Thân người cao ráo, chắc chắn rằng đằng sau mặt nạ là một người đẹp dễ, thanh khiết đầy cao quý. Nhưng, không hiểu sao, tôi thấy người này lại có chút quen thuộc. Một cảm giác khó nói len lỏi trong thâm tâm khi con người đó bước đến...

- Lãnh giáo chủ, người đột ngột xông vào Mạc gia có phải quá thất lễ hay không? – Khởi Vũ vuốt lông Lam Lam, cười nói.

- Ta không có thời gian đùa với người. Nói nhanh, Hạ Mai đâu? – Bạch y nam tử trầm giọng, như thể đang uy hiếp, lại như có gì đó lạnh lẽo.

Mạc Khởi Vũ khẽ nhướn miệng cười, thong dong đi đến. Trước mắt tôi hiện giờ, Mạc Khởi Vũ như không còn là Mạc Khởi Vũ nữa. Hắn ngạo mạn, tự tin, cả người là khí chất của một kẻ đứng trên tất cả.

- Mai đang ở trong tay ta. Tuy nhiên, ta không trả lại người dễ dàng vậy đâu. Người nói xem... nếu người nhượng lại ngọc Bích Long cho ta... có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại. Nào nào, người đừng nghĩ ta không thể đấu với người để giành lấy nó. Cũng nên xem lại, là kẻ nào chơi trò đánh lén sau lưng ta để ngăn đường vậy nhỉ?...

Bạch y nam tử im lặng. Mạc Khởi Vũ nếu tính về thực lực thì không hề thua kém hắn một ly. Có điều, không biết là do ai, hai tuần trước, Khởi Vũ bị đánh lén, đến giờ cô lẽ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Thế nhưng, Mạc gia căn phòng nghiêm ngặt, phòng thủ hết sức kiên cố, hôm nay có người xông vào được là do nể mặt, chắc chắn không có lần hai, việc cứu người ra là không hề dễ dàng. Một lát sau, bạch y nam tử đứng dừng:

- Được thôi, trận đấu một tuần sau tại Trùng Cốc, ta sẽ biết phải làm thế nào. Quân tử không nói hai lời, cáo từ.

- Người đâu, tiền khách.

11. Chương 10: Tỉ Võ Giành Người

Chương 10: Tỉ võ giành người

Căn phòng lớn, sang trọng, đồ đạc đều là đồ thượng hạng. Rèm tơ mỏng manh buông xuống, khe khẽ lay động. Ánh nền bập bùng, lúc cao lúc thấp, hắt lên vách tường những cái bóng có hình thù kỳ lạ.

- A... người... đừng đến đây... - Tôi cảm thấy hết lên.

- Ha ha, người xem. Ở đây có mình ta và người. Cơ hội tốt như vậy, làm sao ta bỏ lỡ được chứ? – Khởi Vũ cười tà, tiến dần về phía tôi.

Trên chiếc giường rộng, cứ người tiến, người lùi như thế. Đến sát tường, tôi không lùi hơn được nữa, gào lên:

- Mạc Khởi Vũ, nếu... nếu người dám làm thế... ta... ta sẽ...

- Người sẽ làm sao? – Khởi Vũ hoàn toàn bỏ ngoài tai lời đe dọa đầy cố gắng của tôi.

- Ta sẽ... ta sẽ làm người mất cơ hội làm cha!!

Khởi Vũ khựng lại. Sau đó vài giây, hắn đổ ra giường, đập tay xuống nệm cười sảng sặc. Tôi không chút buông lời phòng bị, vẫn giữ tư thế phòng thủ. Đột nhiên, Khởi Vũ nhào đến, ấn tôi xuống giường. Hắn nhìn tôi cười. Tôi rùng mình bởi nụ cười ấy.

Hắn cúi xuống, thấp dần... thấp dần...

“Soạt”

Mạc Khởi Vũ rút ra một cái tai mèo, đeo lên đầu tôi, chăm chú chỉnh sửa. Lát sau, hắn ngồi thẳng dậy, cười “khằng khặc” hai tiếng:

- Cứ tưởng người thế nào. Dọa tí đã sợ.

Tôi chống tay ngồi dậy, hai tay giơ lên sờ sờ nắn nắn đôi tai mèo trên đầu, rồi lại ngơ ngác quay mặt ra nhìn mình trong cái gương đồng cách đó không xa. Tai mèo trắng, lại thêm vài nhúm lông lộ ra, sờ vào mềm mềm... Thực ra, nhìn tôi thế này cũng “chu choe” phết đấy chứ.

.
. .
. .
. .

Thôi xong, ở gần tên kia lâu quá... hình như tôi càng ngày càng bị nhiễm độ bệnh của hắn rồi...

Mạc Khởi Vũ ngồi cạnh, dương dương tự đắc nhìn thành quả của mình. Tôi quay mặt ra, lại đúng lúc bắt gặp “nụ cười hiền” của hắn. Ngay sau đó, một cơn rùng mình chạy đến. Thật là, lạnh hết cả sống lưng. Khởi Vũ cười hiền? Thà giết tôi đi còn hơn để tôi thấy cái nụ cười đáng sợ này. Thậm chí, nó còn đáng sợ hơn cả lúc hắn cười gian, cười ngoác tận mang tai hay cười điên dại nữa.

- Mặc dù người với mèo kết hợp lại là sự sỉ nhục loài mèo, nhưng ta nghĩ, ít nhất mắt ta cũng đỡ tổn hại phần nào.

Đúng là không tử tế nổi mà.

Mà khoan, Lam Lam từ bao giờ lại chui vào trong tay Khởi Vũ rồi nhỉ. Con mèo quái dị, cái trò thoát ần thoát hiện cũng làm được... Đối với mấy con mèo kiểu này, tôi chỉ có đúng một cảm nhận thôi: ghét!

À ừ thì nó cũng xuất phát từ sự ghen ăn tức ở cả, nhưng mà không phải vì cái tên biến thái kia coi trọng con mèo đáng chết đó hơn tôi đâu nhé.

- Kệ tôi, anh không phải nói tôi cũng biết độ cuồng mèo của anh cao đến mức nào. – Tôi vênh mặt.

Lam Lam nằm ườn trên đùi Khởi Vũ, nghe tôi nói thế thì kiêu kỳ ngẩng đầu, kêu lên một tiếng. Lập tức, tiếng kêu đó lại gọi lên “cái cảm xúc mà ai cũng biết là cảm xúc gì đấy” của người nọ. Hắn liền đem tôi ném vào quên lãng, rú lên một tiếng rồi lại đùa nghịch với Lam Lam, tay gãi gãi cổ nó khiến nó rướn đầu lên, tai vểnh cao, đuôi ngoe nguẩy...

Okay, okay. Dù sao thì cái cảnh kia tôi cũng xem nhiều rồi, độ chịu đựng cũng được nâng cao lắm rồi. Thế nên, mặc kệ hai kẻ đó đi!!!

Mấy ngày trước, sau khi cái vị Lãnh giáo chủ gì đó rời khỏi đây, tôi chính thức bắt đầu những tháng ngày ăn bám ở nhà họ Mạc. Năm năm trước, chủ nhân Mạc gia, tức cha của Mạc Khởi Vũ qua đời, Mạc Khởi Vũ chính thức trở thành người kế nhiệm của gia tộc hùng mạnh nhất nhì này. Nghe nói, Mạc Khởi Vũ anh minh thần vũ, là con trai thứ, Mạc lão gia lúc sinh thời yêu quý hắn nhất trong số ba đứa con trai, cũng chính là để tâm hắn nhất. Huynh trưởng của Mạc gia đã mất từ năm mười tuổi do bạo bệnh, dưới Khởi Vũ còn có một đệ đệ sáu tuổi nữa. Tôi đã từng gặp cậu bé đó một lần, a nha, cũng rất là đáng yêu đi. Khác hẳn, không, phải là trái ngược hoàn toàn với thằng anh mới đúng (_).

- Này, Lãnh giáo chủ là ai?

Nghe thấy câu hỏi của tôi, Khởi Vũ ngẩng đầu, đôi lông mày nhíu lại, ánh mắt ánh lên sự nghiêm túc ít khi tôi được nhìn thấy.

- Người hỏi làm gì?

- Tò mò thôi. Tại sao anh ta lại chịu đổi lấy cái ngọc... ngọc gì gì đó để đưa ta ra? Nghe có vẻ cái ngọc đó rất quý.

- Nhà hần giàu. – Khởi Vũ trả lời không do dự.

—

Người nghĩ người đang lừa bịp trẻ con đấy à?

- Đừng hỏi chuyện đó nữa. Mau mau về ngủ đi. Mai người còn phải đi với ta đấy. – Nói rồi, Khởi Vũ đứng dậy, đẩy ta ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại.

Tôi đứng ngoài cửa, vẫn chưa tiêu hóa được chuyện gì vừa xảy ra. Này tác giả, hình như bà cho diễn biến truyện hơi nhanh thì phải?

.....

Dưới sự xua đuổi của Khởi Vũ, tôi đành về phòng trong khi dấu hỏi chấm thắc mắc vẫn ngày càng lớn.

Mấy ngày nay, tôi thường nghĩ, tôi đi như thế này, Lâm Mặc liệu có lo không nhỉ? Hần ta liệu có nhớ tôi không hay vẫn sẽ sống bình thường và sớm quên tôi là ai rồi? Âu Dương Nhi còn ở khách trọ không? Cô phải họ càng vui vẻ hơn dù không có tôi không? Không có tôi, Lâm Mặc sẽ như thế nào nhỉ?

Cũng trong những ngày này, tôi cũng chợt hỏi, mình có phải thật sự thích Lâm Mặc không?

Tôi chỉ nhớ Lâm Mặc lúc tôi thật rảnh rỗi, không hẳn là lúc nào cũng nhớ. Có lẽ hơi khó hiểu, nhưng mà đại loại là không phải lúc nào Lâm Mặc cũng ở trong tâm trí tôi giống như những điều trong tiểu thuyết hay nói. Tôi nghĩ, nhớ như không phải là tôi thích Lâm Mặc, vậy thứ tình cảm kia chỉ là bộc phát đối với người con trai luôn ở cạnh mình thôi sao? Tôi liệu có phải, đang bị cái thứ gọi là “tình yêu” ám ảnh?

Tôi cũng nghĩ, chắc chỉ là do ở gần hần lâu mà cảm giác mong muốn nói chuyện với hần, mong muốn được hần yêu chiều, mong muốn nụ cười hay cái nhìn của hần, chắc chỉ là thói quen mà thôi.

Nhưng mà, khi nghĩ những lý do này, tôi lại cảm thấy vừa hụt hẫng, vừa nhẹ nhõm. Vậy là sao nhỉ?

.....

Ngày mới cuối cùng cũng đến.

Mới sáng sớm, tôi đã bị người làm của Mạc gia dựng dậy, tắm tấp, trang điểm, mặc đồ. Khởi Vũ nói, đi cùng hần, nhất định không được để vẻ ngoài “không bằng một phần mười của Lam Lam” đi ra ngoài cùng hần. Điều đó rất mất mặt. Ít nhất, cũng phải phấn đấu thành hai phần mười.

Tôi muốn chửi thề!!!!!!!!

Thế mớ nào mà trong suy nghĩ thập phần ba chấm của hần, tôi mãi mà không so được với “một phần mười Lam Lam” chứ???

Tôi lườm hần, sát khí nồng nặc. Khởi Vũ tao nhả phe phẩy quạt, nhắc chân ra khỏi phòng.

(ˊ ˋ)

.....

Trùng Cốc được bảo phủ bởi rừng trúc, trung tâm là một môn phái lớn tên gọi Huyền Cát. Nghe Khởi Vũ lầm nhảm, đứng đầu Huyền cát chính là Minh chủ Võ Lâm đương nhiệm, tên Ngạn Ngôn. Tôi ngồi trong xe ngựa xóc ẽ hết cả mông, giả bộ gật gù. Phương tiện đi lại cũng tần tiện, thế này mà gọi là gia tộc hùng mạnh nhất nhì sao? Bảo sao muốn cướp cái ngọc kia cũng phải.

Bước xuống xe ngựa, tôi choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt. Nơi nơi là anh tài, nơi nơi là cao thủ, đến khí chất tỏa ra cũng là nồng nặc mùi đao kiếm. Người qua lại nườm nượp như trẩy hội. Mẹ ơi, chỉ là một miếng ngọc thôi mà, cần gì phải đến bao nhiêu người thế này tranh giành chứ? Khởi Vũ thấy bộ mặt đơ dãn của tôi, thần nhiên đi tới, bảo:

- Ngậm mồm lại đi, người làm ta mất mặt quá.

Liền lúc đó, có vài người đi qua. Ai cũng hơi khom người chào Khởi Vũ. Hắn mỉm cười đáp lễ. Người người chào hắn một tiếng “Mạc công tử”, tôi chỉ thấy người ta đứng là không biết mặt tối của hắn nên mới vậy.

Xa xa, có hai người đi đến, trong số đó, có một người tôi thấy rất quen. Một nam tử anh tuấn dừng trước mặt Khởi Vũ, nở nụ cười hiếu khách:

- Thật vinh hạnh cho Ngạn mộ quá, đến cả Mạc công tử lòng lấy tiếng tăm cũng hạ cố đến đây. Chẳng hay ngọc Bích Long có sức hút với công tử thế sao?

- Dĩ nhiên rồi. Tất là người trong võ lâm, ai cũng mong muốn miếng ngọc đó. Đồ của Huyền Cát, mấy khi có cơ hội tranh giành? – Khởi Vũ phe phẩy quạt trong tay, trả lời.

Hai người họ cứ nói chuyện như vậy, nhưng tôi lại bị người con gái phía sau vị Minh chủ kia thu hút. Mái tóc dài thướt tha nửa vấn gọn, nửa lại buông lơ lửng rũ. Trên mái tóc đen nhánh cài trâm ngọc, hoa vàng. Khuôn mặt diễm lệ, chân mày thanh tú, tất cả đều đẹp đến rung động. Ngạc nhiên hơn, cô gái đó... lại chính là...

- Triều Đan?

- Hạ Mai? Sao... sao cô lại ở đây? – Triều Đan bất ngờ, trong giọng nói lại có chút nghi hoặc.

- Tôi.. à...

- Nàng ấy đi với ta. – Khởi Vũ nhận ra sự kỳ lạ trong thái độ của tôi khi giáp mặt Triều Đan, liền vòng tay qua cổ tôi, làm bộ thân mật.

-Ồ, cô nương này với Đan Đan nhà ta có quen biết sao? – Ngạn Ngôn xen ngang, tay cũng thuận tiện kéo Triều Đan vào sát mình, bàn tay vòng qua eo nàng. Thấy tôi hơi nheo mắt khó hiểu, Ngạn Ngôn cười lớn.

- Tiểu cô nương này thật đáng yêu. Triều Đan là Nữ vương Nữ Nhi Quốc, chắc cô biết rồi, và nàng ấy là hôn thê của ta, Ngạn phu nhân tương lai.

Nữ vương Nữ Nhi Quốc?

Tôi thầm há hốc mồm, không thể tin được... Nữ vương Nữ Nhi Quốc lại có quen thân với Lâm Mạc sao? Bao nhiêu nghi ngờ lại nảy sinh, ngoài mặt, tôi vẫn cười trừ, coi như có quen biết rồi kéo tay Khởi Vũ đi khỏi.

Tôi không biết, phía sau lưng, đôi mắt Triều Đan lạnh hẳn đi. “Hạ Mai, tốt nhất là cô không nên biết quá nhiều.” Ngạn Ngôn đứng bên, khẽ khàng che giấu nụ cười kín đáo. Hắn không hỏi gì Triều Đan, chỉ im lặng, bàn tay lớn nhẹ nhàng nắm lấy tay người con gái bên cạnh, siết chặt. Hôm nay, có lẽ Huyền Cát sẽ nhận nhíp lắm đây.

Tôi và Khởi Vũ đi một đoạn xa rồi, tôi mới dừng lại. Khởi Vũ hỏi tôi và Triều Đan có quen biết gì sao? Tôi không muốn giải thích lằng nhằng, chỉ nói rằng cũng quen biết sơ sơ. Khởi Vũ có gắng hỏi nhưng không khai thác được thêm thông tin gì khác.

Không lâu sau, người mang danh Lãnh giáo chủ xuất hiện. Hắn vẫn như hôm nào, mặc bộ bạch y thanh tao, trên mặt là chiếc mặt nạ bạch ngọc như không bao giờ được tháo xuống. Hắn chậm rãi bước đi, tà áo khẽ lay động theo bước chân, theo sau là một nam nhân, hình như là cận vệ, đáng vẻ thư sinh nho nhã.

Bóng hình lướt qua trong phút chốc, rồi lại biến mất. Bạch y nam tử dù xuất hiện chỉ trong giây lát nhưng lại làm nổi lên làn sóng không nhỏ. Đám người võ lâm rì rào bàn tán. Tôi nghe loáng thoáng, nào là “Lãnh giáo chủ cao cao tại thượng cũng muốn có ngọc Bích Long sao?” rồi là “Lãnh giáo chủ tham gia, chúng ta chắc không có cơ hội rồi. Lại thêm Mạc công tử của Mạc gia nữa...”,... Những lời xầm xì cứ vang lên hết lớp này đến lớp khác, mọi thứ chỉ chịu yên lặng khi một giọng nói vang lên.

- Hoan nghênh tất cả nhân sĩ võ lâm đã hội tụ tại Trùng cốc. Huyền Cát rất hân hạnh khi đón tiếp các vị.
- Ngạn Ngôn đứng trên đài cao, kế bên là Triều Đan. Minh chủ Võ Lâm hòa nhã, giọng nói uy nghiêm, rõ ràng. – Chắc hẳn các vị cũng xác định được mục đích khi đến đây. Ngọc Bích Long – miếng ngọc quý giá sư phụ ta từng tìm kiếm được, nay bỗng phải muốn trao lại cho người xứng đáng. Không cần phân biệt là ai, chỉ cần có tài, Bích Long sẽ thuộc về các vị.

Cuộc tỉ võ được khai mạc.

Tôi ngồi một bên, mắt chăm chú nhìn lên khán đài. Cả Khởi Vũ và vị Lãnh giáo chủ kia đều đích thân tham gia. Không khó để biết được rằng, hai người họ, đều đã dễ dàng vào được đến vòng cuối. Bóng áo trắng tung bay trên đài võ, mạnh mẽ tiêu sái, tuấn dật phi thường. Mỗi một chiêu xuất ra, đều là nhẹ nhàng như mây bay gió lướt, lại nguy hiểm khôn lường. Chưa một ai chạm được vào bạch ngọc, không một ai đủ khả năng chống đỡ đòn kiếm của hắn. Lãnh giáo chủ là đây sao?

Khởi Vũ cũng không kém cạnh. Mỗi một bàn đấu lại nhanh gọn, dứt khoát, linh động hoạt bát như thể đang vờn đùa, như thể đang chơi một trò chơi không hơn không kém. Ánh mắt nghiêm túc, tia cười lấp lánh nơi cuối mắt, cuốn hút đến mê người. Hắn dùng kiếm, nở nụ cười chiến thắng, như một vị thần chiến tranh oai hùng. Khởi Vũ dùng tay vuốt ngược tóc, để giọt mồ hôi lăn xuống trán trong cái nắng hè. Một thoáng, tôi thấy được màu mắt còn lại, màu hổ phách, sâu thẳm hút hồn.

Khi hai người kia gặp nhau trên sàn đấu, ai cũng hồi hộp nhìn ngắm, hào hứng suy đoán kết quả. Hai con người tài giỏi, xuất chúng, hiện ngang quyết liệt trên sàn võ.

Tôi cũng bị không khí cao trào, kích động của đám nhân sĩ võ lâm mà căng thẳng theo, bất giác đứng dậy dõi theo họ.

Đột nhiên, bạch y nam tử nhún chân bay lên, phóng ngược lại về phía tôi, nhanh chóng ôm lấy tôi lên không trung. Mọi người ở đó đều bị bất ngờ, nhất thời không kịp phản ứng. Trên ghế chủ tọa, Triều Đan huyých nhẹ tay Ngạn Ngôn ngồi cạnh vẫn đang thông thả uống trà:

- Chàng không làm gì à?

- Làm gì? Đẳng nào ta cũng muốn Mạc Khởi Vũ thắng. Không có được Bích Long là hình phạt nhẹ nhất đối với tên quái đó rồi. – Đoạn, Ngạn Ngôn nghiêng người, ghé sát mặt đối diện với người nọ. – Đan, nàng đừng tưởng rằng ta không biết hắn đã làm gì nàng.

- Chưa làm được gì mà. – Triều Đan nhú mày.

Thổi bớt hơi nóng của trà, Ngạn Ngôn nhếch môi:

- Hắn nên cảm thấy may mắn khi chưa làm được gì.

Tôi bị ôm chặt, mặt cũng không tự chủ được liền nóng lên. Biết là vị Lãnh giáo chủ này không có ý xấu, nhưng mà... cái này là phản ứng không điều kiện mà >_<>

Bạch y nam tử đặt chân xuống một cành cây lớn gần đó. Hắn lớn tiếng:

- Ta hôm nay đến chỉ có ý định mang người này đi, ngọc Bích Long xin để lại cho người xứng đáng. Trước võ lâm, Lãnh Hàn Băng ta nói: Hạ Mai là nữ nhân của ta. Bất cứ ai động vào, kết cục thể nào các người tự lường được. Và... Mạc Khởi Vũ, đây là lần đầu tiên, và là lần cuối cùng. – Giọng nói vang lên đều đều, mỗi từ, mỗi chữ nói ra đều có một sự uy hiếp khiến ai nấy đều không rét mà run.

Dứt lời, không quan tâm lời xì xào rộ lên từ phía dưới, Lãnh Hàn Băng ôm theo tôi phóng vút đi. Tà áo trắng theo gió phiêu bồng, đẹp đẽ không nói lên lời.

.....

12. Chương 11: Tình Cảm Bị Từ Chối

Chương 11: Tình cảm bị từ chối

Lãnh Hàn Băng đặt tôi xuống sân sau của khách trọ. Tôi nhìn quanh, thấy cửa đều đóng kín, nghĩ chắc Lâm Mặc lại ra ngoài rồi. Trong lòng không hiểu vì lại có chút không được vui. Tôi khẽ gật đầu với người nọ, cười mỉm:

- Lành... giáo chủ... Cảm ơn ngài đã...

- Không có gì. – Bạch y nam tử ngắt lời tôi, bình thản nói. – Vì Âu Dương Nhi đã nhờ ta thôi, có cảm ơn thì nên đi cảm ơn cô ấy. Lần sau đừng tự tiện tin người lạ. Nếu không có việc gì nữa thì ta đi đây, cáo biệt.
- Người nọ nói xong, nhún chân phóng lên không trung, biến mất.

Tôi nhìn theo bóng áo trắng, đầu nghĩ mãi về lời nói đó. Lành Hàn Băng nói rằng là Âu Dương Nhi nhờ anh ta cứu tôi sao? Vì sao cô ấy lại làm vậy? Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ, Âu Dương Nhi không hề có chút cảm tình gì với tôi mà. Không lẽ... là Lâm Mặc nhờ sao?

Vì không có chìa khóa cửa nên tôi cũng không thể vào khách trọ, đành ngồi vắt vẻo trên lan can sân sau chờ Lâm Mặc về.

Trời xanh, nắng nhẹ nhàng, mây trắng bồng bênh, gió thổi hiu hiu. Tất cả những điều đó là nền tảng cho một giấc ngủ tuyệt vời. Gà gà gặt gặt một hồi, tôi cuối cùng cũng không cưỡng được cơn buồn ngủ kéo đến, nghiêng đầu tựa vào cột, ngủ ngon lành...

.
. .
. .
. .

Không biết rằng mình ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại, tôi nghe thấy tiếng cười khê bên tai. He hé mắt, khuôn mặt Lâm Mặc đập ngay vào mắt. Hắn đang ngồi bên cạnh chuẩn bị nguyên liệu cho bữa tối. Thấy tôi đã dậy, hắn bảo:

- Ngủ ngon không?

- À... cũng không ngon lắm. Sao không gọi tôi dậy? Đau cổ muốn chết.

- ... - Lâm Mặc im lặng như thể đang suy nghĩ gì đó. lát sau, hắn lại cười – Không thích gọi. – Sau đấy nữa, hắn lại bổ sung – Tốn nước bọt lắm.

Cái tên này... (; ^ ^)

Dù vậy, biết trước là mình sẽ không cãi thắng nổi hắn, tôi chẳng thèm nói nữa, chăm chú nhìn hắn nạo cà rốt. Rổ cà rốt đặt trên đùi, một tay hắn cầm củ cà rốt màu da cam, một tay cầm nạo, di chuyển nhịp nhàng. Cổ tay chuyển động uyển chuyển, thành thực, dễ dàng như ăn một miếng bánh.

Thực ra, từ khi biết Lâm Mặc, tôi luôn cảm thấy cái tên này làm gì cũng đẹp. Đọc sách cũng đẹp, khi buôn bán cũng đẹp, khi ngủ gật cũng đẹp, đến tận khi làm việc nhà thì còn đẹp hơn. Bỗng nhiên, trong não bộ tôi nảy ra một ý nghĩ biến thái: “Không biết khi bị tiêu chảy hắn có còn giữ được cái vẻ anh tuấn tiêu sái này không nhỉ?”

Càng nghĩ càng thấy quá ư là ba chấm, tôi bật cười thành tiếng. Lâm Mặc đứng dậy khỏi lan can, phải cúi đầu, một tay cầm lấy rổ cà rốt:

- Tốt nhất là cô không nên bôi xấu tôi trong suy nghĩ, nếu không tôi cũng chẳng biết tôi sẽ xử cô thế nào đâu.

Về sau câu nói, giọng hắn trầm hẳn xuống. Tôi ngậm miệng, nuốt nước bọt. Không hiểu sao, tôi luôn có cảm giác Lâm Mặc rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm mỗi khi dọa người. Bất quá... Cái cách uy hiếp này... có phải là quá sức mập mờ rồi không?

.....

Cả chiều hôm đó, tôi thấy hơi kỳ lạ. Không biết Âu Dương Nhi đi đâu nhỉ? Hay là đã rời đi rồi? Còn nữa, sao Lâm Mặc không hỏi tôi như thế nào trong những ngày qua? Tôi chỉ thắc mắc như vậy, nhưng cũng ngại hỏi nên thôi.

Đến bữa cơm, Âu Dương Nhi cũng về khách trọ. Âu Dương Nhi thấy tôi đã về, ánh mắt dừng lại trên người tôi vài giây, vừa định quay đi thì cái nhìn của tôi chạm phải ánh mắt kia của cô ấy. Nhớ lại câu nói của Lân Hàn Băng, tôi nghĩ dù gì cũng nên cảm ơn cô ấy, liền gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi nở nụ cười tươi. Âu Dương Nhi có vẻ ngạc nhiên nhưng cô ấy không nói gì, chỉ lẳng lặng quay người đi.

Hình như tôi đoán đúng, Âu Dương Nhi không ưa tôi thì phải.

Trong bữa ăn, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường như mọi hôm. Có điều, Âu Dương Nhi không nói nhiều lắm. Tôi có vài lần lén nhìn cô ấy, thấy cô ấy không để tâm đến mình thì đành bỏ, kệ cô ấy.

.....

Nửa đêm, vừa đi từ nhà vệ sinh về phòng, bỗng nhiên, tôi thấy Âu Dương Nhi đang cầm nến đi về phía phòng Lâm Mặc. Tôi giật thót, trong đầu bỗng nảy ra một loạt những suy nghĩ kỳ quái. Đêm hôm khuya khoắt, Âu Dương Nhi đến phòng Lâm Mặc làm gì? Hai người họ người là gái chưa chồng, người là trai chưa vợ, thật không thể không khiến người ta suy nghĩ lung tung. Mặc dù tôi vẫn tự nhủ, quan hệ giữa Lâm Mặc với Âu Dương Nhi là không có gì cả nhưng trong lòng lại không tìm được mối nghi hoặc.

Tôi thầm nghĩ... lẽ như mà, giữa bọn họ thật sự là quan hệ đó, vậy tôi chẳng phải là người chen chân vào tình cảm của họ sao? Tôi mím môi, ló mặt ra. Âu Dương Nhi vẫn chưa nhận ra sự có mặt của tôi, đến phòng Lâm Mặc, cô ấy nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

- Ai thế? – Từ trong phòng, một giọng nam trầm trầm vọng ra.

- Muội, Âu Dương Nhi đây.

- ... - Im lặng. Chừng phút sau, cánh cửa đã mở ra. Lâm Mặc nhíu mày – Muộn rồi, muội tới phòng ta làm gì?

- Muội... - Âu Dương Nhi ấp úng.

Lâm Mặc thở dài, ánh mắt nhìn người con gái phía trước như không biết nên làm gì mới phải. Hắn đứng sang một bên, hất mặt, ý bảo Âu Dương Nhi vào phòng. Âu Dương Nhi gật đầu, bước vào, đặt nến trên tay xuống mặt bàn.

Lâm Mặc đóng sập cửa lại, che khuất tầm nhìn của tôi.

Trong lòng tò mò không biết họ sẽ nói những điều gì, sẽ làm gì trong phòng đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù có tò mò đến mấy, nghe lén họ nói chuyện cũng không hay lắm, tôi đành ôm cái tò mò của mình mà rời khỏi. Cảm thấy lúc này có vẻ phòng cũng không thể ngủ, tôi đành ra sân sau hóng gió, lòng thầm nghĩ liệu Âu Dương Nhi có thật sự chỉ là em gái kết nghĩa của Lâm Mặc hay không?

.....

Trong căn phòng nhỏ, ánh nến le lói, bập bùng. Ánh sáng màu vàng nhạt phủ lấy mọi đồ vật, nhưng lại không thể chiếu sáng hết cả căn phòng. Ngoài cửa sổ mở toang, ánh trăng hắt vào, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng.

Âu Dương Nhi quay lại đối diện với Lâm Mặc, nàng khẽ lên tiếng. Tiếng nói dè dặt, như thể đang dự đoán, lại như thể sợ người đối diện phật lòng:

- Huynh... thích Hạ Mai phải không?

Lâm Mặc đang nghe câu hỏi đó thì dường như khựng lại, nét mặt nghiêm nghị, lại có vẻ không vui.

- Muội đang nói cái gì thế?

- Huynh đừng giả vờ nữa! Muội biết hết rồi. Nếu không phải là có cảm tình với nàng ấy, tại sao huynh lại dám từ bỏ Bích Long để cứu nàng ta chứ? Muội không hiểu, Hạ Mai có gì hơn muội? Muội biết huynh trước nàng ấy, huynh cũng biết muội yêu huynh mà. Tại sao cứ phải trốn tránh mãi như vậy? Huynh nói đi! – Âu Dương Nhi nói lớn, nước mắt cũng bắt đầu trào ra khỏi khóe mi, lăn xuống ướt cả đôi má trắng ngần.

- Âu Dương Nhi... Không phải là muội không biết, ta đã từng nói rằng ta chỉ coi muội như một tiểu muội của ta mà thôi. Hà cớ gì muội cứ phải mang tình cảm này với ta? – Nét mặt Lâm Mặc hiện lên vẻ khó xử. Tuy vậy, giọng nói của hắn vẫn đều đều, lãnh đạm như chính con người hắn vậy.

- Trước kia, khi huynh vẫn còn tình cảm với đại tẩu của muội, muội không nói, bởi bản thân muội biết muội không thể thay thế được vị trí của tẩu ấy trong lòng huynh. So với tẩu ấy, muội về mặt gì cũng không thể bằng, dù cho muội có cố gắng học tập hình tượng tẩu ấy, cũng vẫn chỉ là bản sao, đổi lại của huynh cũng không thể có một cái liếc nhìn. Muội cam lòng. Nhưng, tại sao với Hạ Mai muội cũng không thể? Tại sao? – Hít một hơi, Âu Dương Nhi nói. Nước mắt vẫn rơi, từng giọt, từng giọt trong suốt như pha lê. Lúc này, nàng không phải là Âu Dương nữ hiệp nữa, nàng chỉ là một nữ tử bình thường đau đớn, dằn vặt vì tình yêu mà thôi. – Huynh nói xem, huynh đã bao giờ... yêu muội chưa, dù chỉ một chút cũng được.

Âu Dương Nhi nhỏ giọng, như van nài, như cầu khẩn. Đến giây phút này, nàng cũng chấp nhận đem tất cả tình cảm của nàng ra đánh cược. Liệu rằng, nàng có níu kéo được một chút gì đó tình cảm của người này hay không?

Lâm Mặc buông một tiếng thở dài. Không phải hắn chưa từng cự tuyệt một cách gián tiếp, cô bé này lại vẫn mãi cứng đầu cứng cổ mà lao vào. Chẳng lẽ bắt hắn phải nói thẳng ra sao?

- Không. Chưa từng.

Hụt hẫng, thất vọng dâng trào trong lòng. Âu Dương Nhi mím chặt môi, để mặc nước mắt tuôn rơi. Nàng vẫn biết câu trả lời của hắn, nhưng không ngờ được lại đau lòng đến mức này.

- Huynh... vẫn thế. Chẳng lẽ, nói dối một câu khó lắm sao?

- Nói dối? Để sau đó muội lại hi vọng, rồi lại thất vọng sao? Ta sẽ không làm thế. Muội biết mà.

Lâm Mặc quay lưng về phía nàng, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Âu Dương Nhi lúc này không thấy biểu cảm hắn. Nàng cúi đầu, run run nói: “Muội hiểu rồi” rồi rời quay người ra khỏi phòng.

Lâm Mặc nhắm hờ mắt, đỡ người lên giường, mệt mỏi day day mi mắt.

“Nhi, muội nhất định phải hạnh phúc.”

.....

Tôi đang đứng trong sân, nghe ngao hát một bài ca của bọn trẻ, chợt cảm thấy có người đi đến. Quay phắt người lại, hóa ra là Âu Dương Nhi. Rồi, tôi bất ngờ khi thấy trên khuôn mặt thường ngày vẫn rạng rỡ nụ cười của cô ấy đầy nước mắt. Tôi vội vàng đi nhanh đến, hỏi:

- Âu Dương Nhi, cô sao thế?

- Tôi... không sao. – Âu Dương Nhi lắc đầu, đưa tay quệt đi nước mắt trên mặt. Đoạn, cô ấy cười, bảo tôi. – Hạ Mai, nếu như một ngày, cô yêu Lâm Mặc, cô phải là người mạnh mẽ nhất thế gian. Vật cản của cô, không phải tôi, cũng không phải người con gái nào trong làng này, mà người đó... chính là “cô ấy”. Tôi không đủ mạnh mẽ, cũng không đủ kiên trì. Vì vậy, tôi bỏ cuộc.

Nói đến câu cuối, tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn trong tiếng nói của Âu Dương Nhi. Người con gái này, quả thật đáng khâm phục lắm. Tôi muốn mở miệng an ủi cô ấy, nhưng lại không biết nên nói gì mới phù hợp, đành lặng im nhìn nụ cười còn khó coi hơn cả khóc của cô ấy.

Một lát sau, Âu Dương Nhi vỗ vai tôi, đi lướt qua tôi về phòng. Bỗng, cô ấy nói:

- Lâm Mặc... huynh ấy chính là thất bại lớn nhất trong cuộc đời tôi.

.....

Sáng hôm sau, Âu Dương Nhi rời khỏi khách trọ từ sáng sớm. Khi tôi dậy đã không thấy cô ấy ở đó. Lâm Mặc bảo rằng: “Lần sau gặp lại, Âu Dương Nhi nhất định sẽ sống một cuộc sống khác. Tốt hơn, vui vẻ hơn.”

Tôi nghĩ điều đó là chắc chắn rồi. Âu Dương Nhi là cô gái tôi cảm phục nhất.

.....

Cùng lúc đó, ở một khách trọ nào đó ở một nơi nào đó, có một cô nương mang dáng vẻ hoạt bát vui vẻ, mái tóc buộc bồng đuôi ngựa, eo mang kiếm ngắn ngời ở bàn cười nói hào sảng:

- Tiểu nhị, mang ra đây chút gì ngon ngon một chút. Bồn cô nương hôm nay muốn ăn giải xui.
- Vị cô nương này, ăn nhiều thế, biết đâu không giải xui được thì sao? – Một giọng nói vang lên từ trên đầu.
- Vừa hay, ta đây cũng đang đói, lại quên mang tiền rồi, chỉ bằng cô nương chia cho ta chút đồ ăn được không? Ta có nhiều may mắn lắm, sẽ hạ cổ chia cho cô nương một chút.

Âu Dương Nhi ngẩng đầu lên. Trước mặt nàng, một nam tử đẹp trai lãng tử đang phe phẩy cây quạt. Đôi mắt như có hồn, cong lên theo nụ cười tươi quynh rũ.

- Người là ai?
- Tại hạ mạo muội, tên Vũ Mạn Nam.

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên của bọn họ, một hạt mầm mới đã được gieo từ khoảng khắc này. Âu Dương Nhi, có lẽ hạnh phúc của nàng đến rồi.

.....

13. Chương 12: Điệp Điệp

Chương 12: Điệp Điệp

Từ sau việc giành ngọc vốn đã sớm bị tòi gạt ra khỏi não, Mạc Khởi Vũ không hiểu làm sao lại chuyển hẳn đến làng Thuận Bình sống. Hắn mua ngôi nhà đối diện khách trọ của Lâm Mặc, mở một cửa hàng bán cá.

Việc chuyển nhà, định cư tưởng chừng đơn giản vậy nhưng lại gây ra một cơn sóng lòng vô cùng to lớn. Chuyện là, từ sau khi Mạc Khởi Vũ chuyển đến, số lần tức giận của Lâm Mặc tăng cao quá tầm kiểm soát. Ví dụ đơn giản nhất là việc Lam Lam không biết vô tình hay cố ý mà cứ chạy sang khách trọ, reo rắc biết bao cái lông mèo khắp mọi nơi trong quán. Lâm Mặc lại là một kẻ dị ứng với mèo, cứ tiếp xúc với mèo, hoặc lông mèo là hắt hơi, mẩn ngứa khắp người. Nhiều lúc, hắn bất chấp vứt bỏ cái hình tượng phong độ, dịu dàng, lãnh đạm của mình mà cầm chổi đuổi thẳng cổ con mèo trắng nào đấy về với chủ. Rồi một ngày nào đấy, sức chịu đựng của ông chủ họ Lâm chạm đến nóc nhà, hắn hằm hằm sai tôi xách cổ “Lam Lam tội nghiệp” về bên nhà đối diện, kèm theo lời dọa dẫm đầy mùi máu me rằng nếu như lần sau hắn còn thấy Lam Lam ve vãn trước mặt hắn một lần nào nữa, nhất định tối hôm đó nhà hắn sẽ có món thịt mèo hầm!

Những ngày sau đó, Lâm Mặc vẫn bị dính lông mèo, khổ sở vì cơn dị ứng. Tuy vậy, hình bóng Lam Lam lại không hề xuất hiện trong khách trọ. Một lần, tôi đem thắc mắc này hỏi Khởi Vũ, hắn chỉ nở một nụ cười dễ tiện mà không nói gì. Và sau nụ cười đã nói lên tất cả đó, tôi đã nhớ ra tài thoát ẩu thoát hiện của thím mèo trắng thần thánh, âm thầm cảm thương cho Lâm Mặc. Sau đó nữa, tôi lại không nỡ nhìn Lâm Mặc bị dày vò đến “hoa tàn liễu dập” thế kia, đành nói cho Lâm Mặc biết. Hắn im lặng, ngày hôm sau liền mua không biết từ đâu về một gói thuốc chống dị ứng lông mèo rắc quanh nhà. Dĩ nhiên, một thời gian dài về sau Mạc Khởi Vũ vẫn tự hoang tưởng rằng Lam Lam yêu quý của hắn có công cuộc to lớn trong việc hạ bệ Lâm Mặc. Lâm Mặc đối với việc này chỉ thỉnh thoảng nhếch môi cười lạnh...

Câu chuyện về hai kẻ dở hơi không chỉ kết thúc như vậy, và tôi rất may mắn đã trở thành người chứng kiến toàn bộ. Mỗi ngày vì thế cũng trôi qua đặc sắc hơn bao giờ hết.

Thời gian cứ thắm thoát trôi qua, những cơn mùa đầu mùa cũng nhanh chóng ào đến. Mùa hè chợt đến chợt đi, nhưng có khi lại dai dẳng mãi đến vài tiếng đồng hồ.

Tối, Lâm Mặc ngồi bên bàn đọc sách, tôi ngồi đối diện đan len, ánh nến hắt lên vách tường, chiếu sáng của căn phòng. Trò đan len là tôi mới học được từ mấy cô gái trong làng, cũng rất thú vị. Trong lòng là một

rỏ đọng len, tay là hai que gỗ, bàn tay thoát thoát luôn từng sợi len. Ngoài trời, mưa vẫn rào rào như trút nước. Tiếng mưa đập lên tàu lá, dội vào tán cây, át đi tiếng ếch và tiếng côn trùng mọi đêm.

Bất chợt, ngoài cửa có tiếng gõ cửa. Tôi nhìn ra cửa, rồi lại lười biếng cúi xuống đan tiếp, đùn đẩy trách nhiệm đi mở cửa cho Lâm Mặc. Kỳ kèo một thôi một hồi, tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập, Lâm Mặc lườm tôi một cái, đành đứng lên mở cửa. Cánh cửa vừa bật mở, tôi nghe thấy giọng nói đầy ngạc nhiên của Lâm Mặc:

- Điệp Điệp?

Cái tên quen thuộc đập vào tai, tôi ngẩng phắt đầu lên, đặt len vào rổ, đứng vội lên. Khoảng khắc ấy, tim tôi đập loạn, cảm giác căng thẳng đột nhiên trào lên. Người con gái đó sao? Người khiến Lâm Mặc si tình đến thế? Rốt cuộc, cô ấy như thế nào?

Lâm Mặc nhanh chóng đưa người con gái đó vào nhà, bảo tôi đi lấy khăn. Tôi chưa kịp nhìn kỹ, nhưng nghĩ người đó dầm mưa lâu chắc là lạnh lắm, cũng chạy vào trong nhà lấy ra ngoài một cái khăn bông lớn. Vừa bước ra, tôi thấy cảnh Lâm Mặc đang nhẹ nhàng vén lên lọn tóc ướt đẫm nước mưa của người đó, ánh mắt như lo lắng, như trách móc. Tim tôi thất lại, bàn tay nắm chiếc khăn bông cũng bất giác siết chặt hơn. Người con gái đó quả thực rất đẹp, một vẻ đẹp mà tôi là con gái còn phải sững sờ. Mái tóc đen được búi thấp vừa lịch sự, đơn giản lại tôn lên khuôn mặt thanh tú của nàng, vài sợi tóc mai xòa xuống mặt, dính bết nước mưa. Nàng ấy cười tươi, vừa trả lời Lâm Mặc, bảo hắn đừng lo quá. Đôi mắt như biết cười, cong lên. Trên tay nàng ấy bế một đứa trẻ chừng một, hai tuổi đang tựa vào người nàng ấy ngủ ngon lành. Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo, đáng yêu như một thiên thần. Hình ảnh này, sao mà hạnh phúc thế, sao mà hoàn hảo thế?

Lâm Mặc chợt quay đầu, thấy tôi đứng sững ở cửa bếp thì hình như hơi giận. Hắn bảo:

- Sao lại đứng đó? Vào đây đi.

Tôi giật mình, cười gượng rồi gật gật, đi đến đưa cho hắn khăn bông. Lâm Mặc cầm khăn, nói với người con gái kia:

- Đưa thằng bé đây ta bế cho. Nàng lau nước mưa đi. Cảm lạnh bây giờ.

Điệp Điệp cười:

- Người bế được không đó?

- Sao lại không? Khả năng của ta không chỉ dừng lại ở bế trẻ con đâu nhé. – Lâm Mặc cười thành tiếng.

Tôi thấy, trước người con gái này, Lâm Mặc dường như trở thành một người khác – vui vẻ, hài hước. Hắn như đang muốn nâng niu người này, một lòng cũng chỉ muốn nàng ấy vui vẻ. Tôi đứng bên cạnh, tự thấy mình như trở thành vật thừa thãi trong bức tranh này.

Điệp Điệp nói thế nhưng cũng đặt đứa trẻ vào tay Lâm Mặc. Nàng nhận lấy khăn. Bỗng nhiên, ánh mắt nàng dừng trên người tôi. Điệp Điệp giật nhẹ áo Lâm Mặc, trêu chọc:

- A ha, người xấu nhé, có một cô gái dễ thương thế này mà không giới thiệu chút nào. Người đẹp ơi, cô tên gì thế? – Nàng kéo tay tôi lại, cười nói.

Đối diện với nụ cười tươi rói của nàng ấy, tôi cũng cười nhẹ đáp lại:

- Tôi tên Hạ Mai, cô cứ gọi Mai được rồi.

Tôi ngại ngùng, lén liếc mắt nhìn Lâm Mặc, thấy hắn không có biểu cảm gì, không thích thú, cũng không quá bài xích. Tôi nghĩ lâu ngày gặp lại, chắc hắn cũng không muốn tôi mãi ở đây là kỳ đà, tôi liền nhẹ rút tay mình ra khỏi tay Điệp Điệp, bảo:

- Cũng muộn rồi, tôi lên phòng đây. Hai người cứ nói chuyện đi. Còn cậu bé này, để tôi đưa lên phòng ngủ với tôi nhé. – Tôi ra đề nghị, định đưa tay ra đón lấy đứa bé trong lòng Lâm Mặc.

- Không cần đâu. – Lâm Mặc từ chối. Bàn tay tôi vừa muốn đưa ra lập tức thu về, thừa thãi nắm lấy gấu áo. – Tôi nay nó ngủ với tôi cũng được. Cô cứ đi ngủ đi.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, gật đầu mang ý chào hai người họ rồi bước nhanh lên tầng hai. Đóng lại cửa phòng, tôi chậm chậm giơ tay mình lên, xòe bàn tay trong bóng tối. Hẳn, không muốn tôi chạm vào đứa trẻ đó là có ý gì? Sợ tôi sẽ làm gì nó ư? Hay chỉ đơn giản muốn gần gũi người đó nên cần người trung gian? Người con gái đó đến, có lẽ những ngày tới, tôi sẽ sớm bị ra rìa thôi...

Ngoài trời, mưa vẫn trút, ngày một nặng hạt...

.....

- Cô nàng đó hình như có cảm tình với người. – Điệp Điệp ngồi xuống ghế, vừa ăn đồ ăn Lâm Mặc vừa dọn ra, vừa nói.

Lâm Mặc đã đặt đứa bé kia vào phòng, đứng tựa người vào quầy thu tiền nhìn người nọ. Nghe câu nói đó, hẳn chỉ cười:

- Vậy sao? Nàng để tâm à?

- Chung thân đại sự, cũng nên tính đi là vừa.

- Sao đêm hôm mưa gió thế này lại đến đây? Âu Dương Thần đâu?

- Hoàng cung có chút chuyện, cũng không lớn lắm. Hẳn bảo ta đi đâu đó tránh thị phi một thời gian, cũng là để tránh ảnh hưởng xấu cho Khải nhi, bao giờ mọi chuyện ổn thỏa sẽ đón ta về. Vậy nên... - Nàng nói đến đó, ngừng đầu cười hì hì hai tiếng.

Lâm Mặc hừ một tiếng, quay đi, nhưng lại không có một chút ghét bỏ hay cảm thấy phiền phức:

- Ta lên tầng chuẩn bị phòng cho nàng, chờ một chút.

.....

14. Chương 12.2: Điệp Điệp [2]

Chương 12.2: Điệp Điệp [2]

Những ngày sau khi Điệp Điệp đến, tôi cũng không hẳn là bị “lơ” đẹp như tôi tưởng. Điệp Điệp vẫn kéo tôi vào cuộc nói chuyện, Lâm Mặc cũng cư xử như bình thường, chỉ có điều gần như sự để tâm của hắn đều dành vào Điệp Điệp. Mọi người trong làng thường nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, có lúc tôi nghe người ta bàn tán sau lưng, nào là Điệp Điệp và Lâm Mặc thật đẹp đôi, tôi chỉ là người thứ ba xen vào giữa họ; rồi là Điệp Điệp quả là mỹ nhân, tính cách cũng rất mực thân thiện dễ mến. Một lần, tôi bị vị đại thẩm gần nhà kéo lại thăm thì:

- Mai này, có phải cháu với Lâm Mặc cãi nhau không? Cô nương xinh đẹp trong khách trọ là ai thế?

Khi ấy, tôi chỉ biết cười trừ, rồi kiếm cớ chuồn nhanh. Tôi nhận ra, cứ thế này, quả thật là rất không ổn. Trong việc này, ai cũng ngại bàn tán, nói chuyện trước mặt họ, tôi mới là người khó xử nhất.

.....

Tôi ngồi trên lan can sân sau, trên đùi là rổ len chưa đan xong. Bên cạnh, một cậu bé ngồi dung đưa hai cái chân ngẩn ngẩn. Âu Dương Gia Khải là con trai của Điệp Điệp, nhỏ xíu mà đã sở hữu cái nét đẹp hại nước hại dân. Tôi rất quý cậu bé này, rất ngoan, rất nghe lời, nhưng lại tinh ranh đến mức tôi phải giật mình. Tuy vậy, tôi nghĩ đây là việc tốt, ngoan quá thì rất dễ bị bắt nạt. Khải nhi cũng rất bám tôi. Điệp Điệp thấy vậy thì chỉ cười khúc khích, nói rằng chẳng mấy ai làm cho nó ngồi yên được một chỗ quá năm phút.

Gia Khải ngheu ngao một bài hát tôi mới dạy, cái miệng nhỏ ê a câu hát không rõ tiếng lắm. Tôi ngắt lời, buông một phần len, giơ ngón tay trở lên trên:

- Không phải, câu này cháu hát sai rồi. Nghe cô nhé. Ánh mặt trời rực rỡ, bao trùm lấy lâu đài, vẽ nên hình dáng của hy vọng, tinh linh bay lượn, cùng với dây leo sinh trưởng, cùng nhau trải qua cuộc sông vô tận dài lâu...

Gia Khải tròn mắt nhìn tôi. Giây lát sau, cậu bé cười vui vẻ. Hai bàn tay nhỏ vỗ vào nhau đầy thích thú. Cậu bé tí mắt nhìn tôi:

- Cô hát thật hay. Thật chẳng giống mẫu thân cháu. – Nói đến đây, khuôn mặt cậu bé xụ ra, nói với giọng ầm ức. – Mẫu thân toàn dạy cháu bài “Nhà nhà đều nuôi một con mèo, nó kêu meo meo”. Mẫu thân còn bảo: “Mèo không kêu meo meo thì là gâu gâu chắc.”

Tôi sắc nước bọt, phì cười. Hai mẹ con nhà này hay thật đấy. Tôi đang cười như vậy, chợt, từ phía cửa sau, một giọng nói vang lên:

- Hạ Mai ơi!

Tôi quay ra nhìn thì thấy cô nương nhà bên cạnh đang đứng ở đó, nét mặt có vẻ vội vàng, trên trán dường như còn lấm tấm mồ hôi. Tôi hơi gật đầu, giao gỏ len cho Gia Khải bên cạnh, đứng lên đi đến đó.

Tôi vừa định mở miệng hỏi thì cô nương đó đã dúi vào tay tôi một cái khăn tay, mặt đỏ ửng lên. Tôi ngờ nghệch chưa hiểu chuyện gì. Cô gái này tặng khăn... cho tôi à?

- Hạ Mai, cái này... là tôi vừa thêu xong... Cô có thể chuyển cho Lâm ca ca được không? Tôi... tôi rất muốn tặng huynh ấy... - Cô nàng lấp bắp, ngượng ngùng, mặt càng lúc càng đỏ, dường như muốn bốc khói đến nơi. – Nếu... nếu được, thì tôi cảm ơn cô rất nhiều. – Nói rồi, cô nàng gập người cảm ơn tôi rồi chạy đi mất. Khi ấy, tôi thoáng thấy trên khuôn mặt cô ấy là sự hồi hộp, vui sướng.

Tôi im lặng, gơ chiếc khăn trên tay lên ngang tầm mắt. Chắc khăn màu xanh nhạt, trên đó thêu một bông hoa đỏ rực rỡ. Khiết tán... Cánh hoa khiết tán lồng vào nhau, đan xen, như được tôn lên rõ ràng và sắc nét trên nền khăn xanh. Từng đường kim mũi chỉ đều hết mực cẩn thận, đủ để biết chủ nhân của nó đã nâng niu và đặt nhiều tâm tư vào đó đến mức nào.

Tôi khẽ mím môi... Những người kia, không nhìn thấy được, không cảm nhận được nên vẫn còn có thể nuôi hi vọng với Lâm Mặc. Tôi thì sao? Ngày ngày nhìn họ bên nhau, thấy nụ cười của hắn, thấy được tâm tình vui vẻ của hắn khi có người đó bên cạnh... làm sao còn có thể hi vọng được gì đây?

Ngẩng mặt lên trời, tôi bần thần nhìn đám mây trắng đang lững lờ trôi. Bỗng nhiên, lại muốn cười, cười nhạo chính mình,... Tôi thật ngốc. Cô nàng đó tặng khăn có ý gì, lại còn đưa tôi làm người chuyển khăn trung gian? Có lẽ từ khi Diệp Diệp đến, tôi đã trở thành kẻ đáng thương bị bỏ đi trong mắt mọi người rồi. Lâm Mặc, Diệp Diệp, Gia Khải, ba người đó đứng cạnh nhau, tôi có là cái gì chứ?

Tôi vốn là một đứa hay nghĩ nhiều. Tôi cứ tự bảo rằng mình còn có thể giả vờ như không biết gì, tự bảo rằng Diệp Diệp là người đã có gia đình, tôi vẫn còn có thể, nhưng hóa ra, vấn đề lại chính là trái tim của Lâm Mặc, mãi mãi, chẳng bao giờ có thể dứt bỏ được bóng hình người con gái đó...

- Cô... cô đang nghĩ gì thế? – Gấu áo tôi bị một bàn tay nhỏ bé nắm lấy, giật giật.

Tôi cúi đầu, đối diện là cái nhìn lo âu của Gia Khải. Tôi cười nhẹ, đưa một tay xoa đầu nó, một tay nhét cái khăn vào túi áo:

- Cô không sao... Chúng ta vào nhà thôi...

.....

Sau bữa tối, tôi đứng tựa người vào gốc cây lớn ở sân sau, do dự nhìn chiếc khăn xanh trong tay. Chung quy, tôi vẫn là một đứa con gái ích kỷ. Tôi không muốn đưa cho Lâm Mặc chiếc khăn này, dù biết rằng hắn sẽ không để tâm đến cô nương hàng xóm đó, nhưng tôi vẫn không muốn. Mặt khác, tôi lại cảm thấy vừa dáy dút, vừa tội lỗi. Người ta đã đặt nhiều tâm tình vào chiếc khăn này thế, tôi chẳng lẽ lại để cô nương đó cứ mãi chờ đợi, rồi lo lắng, rồi hoang mang không biết phản hồi của người mình thích thâm sao? Tôi không làm được. Tôi cười khổ, quả nhiên làm người xấu chẳng dễ chút nào!

Tôi vò đầu, quay phắt lại, định đi vào nhà rồi đưa cái khăn cho Lâm Mặc, hoàn thành nhiệm vụ. Vừa quay lại, đập vào mắt tôi là khuôn mặt phóng đến mức cực đại của ông chủ họ Lâm. Hắn đứng sau tôi không biết từ khi nào, nhướn mày nghi hoặc nhìn tôi chăm chú. Cảm giác run rẩy truyền đến, tôi cảm giác như tay chân mình bủn rủn cả ra, trái tim cũng đập nhanh quá mức cần thiết. Tự động lùi lại hai bước, tôi cười khan hai tiếng:

- Huỳnh đang...

- Cô đang làm cái gì thế? – Hấn cất giọng hỏi.

- Tôi... Cái này... - Tôi đưa cho hấn chiếc khăn tay. Lâm Mặc nhận lấy, rồi lại nhìn tôi chăm chú, cái nhìn như vừa ngạc nhiên, như vừa khó hiểu. Tôi vội nói. – Cái này là cô nương nhà bên nhờ tôi gửi cho huỳnh. Cô ấy tự thêu tặng huỳnh nhưng xấu hổ nên không dám đưa trực tiếp.

- Ồ...

Ánh mắt hấn sụp lại. Lâm Mặc cúi đầu xem chiếc khăn khiến tôi không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt hấn. Tôi đứng phía đối diện, vắn vẹo ngón tay, ngẩng mặt làm ngơ, tự hỏi mình nên đi hay ở lại. Đúng cái lúc tôi những tưởng cuộc nói chuyện kết thúc ở đó thì Lâm Mặc lại lên tiếng:

- Đạo này cô không vui?

- Ha ha... sao tôi lại không vui được chứ? – Tôi cười trừ. Chẳng lẽ bị nhìn ra rồi sao?

- ... - Lâm Mặc bất chợt thở dài. Hấn đưa trả tôi chiếc khăn tay xanh, bảo – Đem trả cô nương đó đi, nói rằng tôi không nhận. Và... tôi đã nói rồi... - Hấn hơi cúi người, ghé mặt vào đối diện khuôn mặt tôi. Tôi nhìn thấy đôi mắt hấn đẹp mà bí ẩn, khiến tôi không tài nào nhìn ra thứ cảm xúc nào vượt qua ngưỡng cửa của đôi mắt ấy. Nó cũng giống như tâm tình hấn, tôi có cố gắng thế nào, cũng không thể nhìn thấu thứ tình cảm của hấn dành cho tôi. Có hay không có cảm tình? Là yêu quý hay chỉ coi tôi như những người qua đường trong cuộc đời hấn? – Đừng thích tôi.

Sau đó, hấn bỏ đi, để mặc tôi lại với dòng suy nghĩ trào dâng. À, ra thế. Là hấn đã nói rồi mà, tôi không nên thích hấn, cũng không nên mơ tưởng tới tình cảm của hấn. Nhưng biết làm sao bây giờ? Tôi cũng muốn vậy lắm. Bất quá, cái thứ tình cảm đáng ghét này đã nảy nở mất rồi, tôi làm sao mà dứt bỏ nó đây? Tôi không bỏ được... Có phải tôi vô dụng lắm không? Đến trái tim mình cũng không thể làm chủ được nữa rồi...

.....

Ngày hôm sau, sáng sớm, khi tôi đang phơi đồ ở sân sau thì thấy Lâm Mặc nét mặt vội vàng chạy từ tầng hai xuống, trên người khoác hồ một cái áo. Tôi có thấy tờ giấy nhỏ nhỏ nào đó được hấn nắm chặt trong tay. Vài phút sau, Lâm Mặc từ ngoài trở về, chạy liền lên phía phòng Điệp Điệp, bàn tay gõ mạnh cửa phòng. Cánh cửa mở ra, tôi nhìn được nét mặt hoảng hốt, sốt ruột của Điệp Điệp. Tóc nàng còn chưa được chải gọn, xõa tung sau lưng. Lâm Mặc thấy nàng như vậy thì khẽ gật đầu, len người vào phòng đóng sập cửa lại.

Lát sau, một thời gian nhanh đến mức tôi không kịp tò mò, Điệp Điệp ôm theo Gia Khải cùng Lâm Mặc ra khỏi phòng. Lâm Mặc vẫy tay gọi tôi lại, nói nhanh:

- Tôi có việc gấp phải đi. Cô ở lại trông nhà, đói bụng thì cứ ăn đi, không cần chờ tôi đâu.

Tôi gật đầu, lật đật theo chân hấn ra ngoài cửa, muốn hỏi hấn đi đâu, bao giờ về nhưng nhanh chóng hấn cùng hai người kia đã leo lên một chiếc xe ngựa đứng chờ sẵn ở cổng khách trọ, đi mất.

Tôi nghĩ, việc gì lại gấp đến mức Lâm Mặc lộ ra biểu cảm vội vã như vậy? Liên quan đến... nàng ấy?

.....

Ngày hôm đó, quán trọ không có khách. Ở nhà mãi một cũng chán, tôi liền rảnh rỗi sinh nông nổi mà mò sang nhà đối diện.

Vừa vào nhà, tôi ngồi phịch xuống ghế trước cái nhìn đầy ngạc nhiên của Khởi Vũ. Làm bộ mặt bình thản, tôi gơ tay vỗ tay hai cái, vênh mặt nói:

- Tiểu Vũ, mau chuẩn bị đồ ăn.

Mạc Khởi Vũ không thèm để tâm, chống tay vào tường, ném cho tôi một ánh mắt khinh bỉ:

- Người mới đập đầu vào đầu phải không?

Tôi học tập mấy chị nữ chính trong phim tình cảm Hàn Quốc phòng mồm. Lúc lâu sau, cái tên kia vẫn chẳng có chút xi nhê nào trước cái ánh mắt mà tôi tự cho là “dễ thương đến chết người”, sự khinh bỉ trong mắt hẳn ngày càng dâng đầy.

Cuối cùng, không đủ kiên nhẫn để diễn thêm bản mặt sồn da gà này nữa, tôi xua xua tay:

- Người đứng là không có óc hài hước tí nào!

- Rồi sao? Tự nhiên sang đây làm gì?

- Người biết thêu khăn không? Dạy ta.

Khởi Vũ nghe vậy thì ngêch mặt. Tôi chép miệng, nhún vai. Chẳng là vì Lâm Mặc đi rồi, rảnh rỗi là đầu tôi lại cứ bị ám ảnh chuyện tối hôm qua, thế là muốn thử học thêu. Dù sao nó cũng khá là thú vị, giết thời gian cũng không tồi. Ừ thì đúng là một phần tôi muốn tặng cho hắn. Tôi tò mò muốn biết, hắn sẽ như thế nào? Đặt tôi ngang hàng với những cô gái kia, quan trọng hơn chút xíu, hay là... có dễ tâm?

Tôi biết là mình làm thế này thật quá sức là trẻ con, nhưng tôi vẫn không thể ngừng để tâm đến hắn.

- Biết. Nhưng người làm được không mà đòi học? Người còn không bằng Lam Lam nhà ta mà. – Khởi Vũ chống cằm nhìn tôi, lại nhếch môi châm chọc.

Lại nữa rồi...

Tôi gần như muốn hét lên: “Con mèo nhà người thì liên quan qué gì???”

- Chết, quên mất. – Khởi Vũ bỗng đập tay cái “bộp” làm tôi giật mình, khuôn mặt hắn như bừng sáng. Khởi Vũ gật gù, như giác ngộ được một chân lý cao siêu nào đó. – Lam Lam không biết thêu khăn.

(¬_¬) ...

Thôi bỏ đi...

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, Khởi Vũ kiên nhẫn dạy tôi thêu khăn. Đến giờ, tôi phải công nhận cái tên cuồng mèo này thực ra có sức chịu đựng rất cao. Nãy giờ, tôi thêu nhầm bao nhiêu mũi, hắn cùng lắm cũng chỉ suýt đập cho tôi vài cái, chứ chưa từng động thủ thật, cũng có vẻ đang cố gắng kìm nén để không “quạt” cho tôi một trận...

Tôi thừa nhận, trong cái việc thêu thùa thế này, tôi cực không có năng khiếu, cứ cách mười phút lại bị kim đâm vào tay, cả bàn tay lúc này đã quần đầy băng. Cũng may vì đã quấn kín mít ngón tay nên không bị kim đâm nữa. Tôi tự cảm thấy may mắn...

Công cuộc học thêu cứ thế diễn ra.

.....

Chẳng mấy chốc, trời cũng tối. Màn đêm buông xuống làng Thuận Bình, nhà nhà cũng dần lên đèn. Lâm Mặc vẫn chưa về.

Tôi tựa đầu vào cửa sổ, mắt hướng ra ngoài trời đêm tối mịt. Cố chờ một chút, chắc chắn Lâm Mặc sẽ về mà, sẽ sớm, sớm thôi. Tôi tự nhủ như vậy, sự lo lắng như từng cơn sóng cứ lớp này lớp khác chất chồng lên nhau. Từ trước giờ Lâm Mặc luôn về trước bữa tối. Hiện giờ đã khuya lắm rồi, sao hắn vẫn chưa về? Tuy hắn nói là đừng đợi hắn, nhưng tôi nóng ruột lắm. Đi cũng chẳng nói là đi đâu. Chẳng lẽ chuyện của người đó quan trọng đến vậy?

Tôi cứ chờ, chờ mãi, thấm thoát đã hơn ba ngày trôi qua, tôi vẫn đang trong quá trình hoàn thành chiếc khăn tay. Thêu mãi cũng quen, số lần bị kim đâm cũng giảm đi. Cứ tưởng là sẽ không phải quần băng nữa thì tôi lại bất cẩn mà bị trượt ngã, lòng bàn tay xước một khoảng, vừa rát vừa đau, lại phải quần băng.

Lâm Mặc vẫn chưa về. Tôi vừa nhớ, lại vừa lo sợ hắn có xảy ra chuyện gì không? Tối tối, tôi vẫn cứ nhẫn nại chờ hắn hết canh giờ này đến canh giờ khác, nhưng mãi cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc đó. Có đêm, tôi ngủ quên trên bàn đầy thức ăn vẫn được xếp sẵn hai bát, hai đôi đũa, khi thức giấc, khách trọ vẫn chỉ có một mình tôi. Không có ánh mắt đó, không có nụ cười đó, giọng nói ai đó cũng biệt tăm. Khởi

Vũ nói cứ kệ đi, trước sau gì hấn cũng về, nhưng tôi không kệ được, dù cho cố gạt đi, vẫn cứ vô thức nhớ, rồi lại lo.

Lâm Mặc... mau về đi... tôi bị nhớ huynh mất rồi...

.....

Một tối, tôi chán ngán nhìn đồng hồ ăn đã nguội ngắt, có ăn cũng chẳng thấy ngon nữa, tôi dọn đồ. Rửa bát xong, ngẩng đầu lên lại bất giác nhìn về phía con đường xa. Không có. Mọi thứ trước mắt chỉ là màn đêm mịt mùng. Tôi nhếch môi nở một nụ cười khó khăn, lắc nhẹ đầu tự cười mình, hai tay vẩy vẩy nước. Vừa định quay người bước vào khách trọ, tôi chợt nghe thấy tiếng chân ngựa “lộc cộc” từ xa. Một tia sáng lóe lên, tôi quay đầu, từ xa, một chiếc xe ngựa đang tiến về phía khách trọ. Lòng tôi lại dấy lên nỗi vui mừng. Về rồi sao?

Xe ngựa dừng trước cửa khách trọ, một bàn tay vén rèm cửa, khuôn mặt quen thuộc hiện ra. Tôi chạy lại, ngẩng mặt nhìn hấn. Khuôn mặt hấn có nét mệt mỏi. Lâm Mặc day day mi mắt, đón lấy Gia Khải đang ngủ say từ tay Diệp Diệp rồi đưa cho tôi. Tôi cẩn thận đỡ lấy thăng nhóc, mắt vẫn chăm chú nhìn hấn, chờ đợi một lời giải thích về những ngày vắng mặt, hay đơn giản hơn, chỉ cần một lời nói của hấn: “Tôi về rồi. Nha đầu cô ở nhà có ổn không?” là được.

Nhưng sự thật không như tôi muốn. Hấn đỡ Diệp Diệp xuống xe, rồi nói với tôi:

- Cô đưa Khải nhi vào phòng ngủ đi. Chắc nó mệt rồi. Nhân tiện, lấy giúp tôi hộp bông băng nhé.

Tôi nhú mào, đảo mắt nhìn Lâm Mặc từ trên xuống dưới. Hấn bị thương sao?

Đúng lúc ấy, Diệp Diệp cười ngại ngùng:

- Là tôi bị trẹo chân. Làm phiền cô nhé.

Tôi gượng cười, lòng có chút không thoải mái, gạt nhẹ đầu rồi bế Gia Khải vào trong nhà.

Sau một lúc lục lọi, tôi cũng tìm được hộp bông băng. Mang ra đưa cho Lâm Mặc, tôi không nói gì mà đi lên phòng. Đứng ở góc khuất trên lan can tầng hai, tôi ghé mắt nhìn xuống. Tôi thực muốn hỏi hấn đi đường có mệt không, những ngày qua đã đi đâu, có biết rằng tôi lo lắng cho hấn đến nhường nào hay không? Nhưng mà, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi lại không thốt lên lời. Diệp Diệp ngồi trên ghế, hơi cúi đầu, mái tóc xòa xuống làm ẩn hiện khuôn mặt xinh đẹp. Lâm Mặc nửa ngồi nửa quỳ trên sàn, nhẹ nhàng đặt chân nàng ấy lên đùi hấn, bàn tay thuần thục băng bó, miệng thì thoảng lại trách mắng. Tuy nói là trách mắng nhưng lại có sự quan tâm đến kỳ lạ, bàn tay như đang nâng niu một vật bảo quý, cẩn thận không làm nó bị tổn thương.

Tôi lấy ra chiếc khăn vừa thêu xong trong túi áo, nắm chặt. Có lẽ người ta chẳng cần chiếc khăn này, tôi cố gắng như vậy để làm gì? Đan lấy bàn tay bị quần trắng băng, tôi bỗng nhiên cảm thấy mình đối với tình cảm này, chính là vô vọng mà thôi...

.....

15. Chương 13: Năm Năm Quên Lãng

Chương 13: Năm năm quên lãng

Tôi vừa đi mua đồ về, qua nhà mới nhớ ra mình chưa mua thịt, hay hôm nay đổi món một chút. Ăn gì nhỉ? Ăn gì bây giờ nhỉ? À, cá đi!

Tôi bước nhanh về nhà, đặt tạm mấy món đồ vừa mua lên bàn, sau đó ra khỏi khách trọ, rẽ sang nhà Mạc Khởi Vũ. Tôi lớn giọng gọi hấn nhưng không thấy hấn trả lời, cửa nhà lại mở toang. Chắc chắc, ai cũng như hấn thế này thì mấy tên trộm chắc phát tài lắm đây. Tôi nhún vai, chép miệng rồi bước vào nhà. Ngó ngang ngó dọc một hồi vẫn chẳng thấy có ai, ánh mắt tôi dừng lại ở đĩa đồ ăn trên bàn vẫn còn đang bốc khói. Nhìn cũng quá ngon mắt đi!

Từ khi Mạc Khởi Vũ chuyển về đối diện khách trọ, những hôm Lâm Mạc vắng nhà, việc sang nhà hắn ăn chực cũng không phải là ít, vì vậy, hành động của tôi lúc này rất tự nhiên. Tôi cúi đầu, cười hai tiếng, bảo rằng tay nghề tên này càng ngày càng lên rồi. Đương nhiên, Khởi Vũ thường lăm nhăm rằng hắn làm mấy thứ này là dành cho Lam Lam thôi, tôi chỉ là ăn ké. Tôi mặc kệ, vẫn mặt dày bỏ ngoài tai mấy lời của hắn, ăn như thường. Tôi cầm đôi đũa gỗ đặt bên đĩa, gắp một miếng hành tây xào bỏ vào miệng. Miệng vừa nhai nuốt xong, tôi bỗng thấy người mình có sự biến đổi kỳ lạ. Chưa kịp nhận ra rõ rệt điều kỳ lạ đó, một tiếng “bùm” lớn đã vang lên, xung quanh người tôi có khói trắng vây lấy. Tôi có cảm giác như xương mình đang tan ra, rút ngắn xuống ...

- Hạ Mai! – Một tiếng người thất thanh. Tôi nghe tiếng đồ thủy tinh rơi vỡ thật giòn, lại cộng thêm tiếng “bịch” như một thứ gì đó vừa bị quăng đi.

Khói dần tan đi, mọi thứ cũng dần hiện ra rõ ràng.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía người vừa phát ra tiếng nói. Là Khởi Vũ, nhưng mà... thật quái lạ, sao hôm nay hắn cao thế nhỉ, đã thế lại còn hơi mờ mờ nữa? Tôi cô nheo mắt nhìn, nhận ra hắn đang trợn tròn mắt nhìn tôi, sau đó không kìm được mà ngồi sụp xuống, hai tay sà xuống nhắc bổng tôi lên, ôm ghì vào lòng, xoa xoa đầu tôi, miệng còn rú um lên:

- Thiên ơi, dễ thương chết mất thôi!

Hắn... hắn đang làm cái trò mèo gì đây????

Tôi cố vùng vẫy thoát khỏi nhưng không được. Bất chợt, trong mắt tôi xuất hiện hai cái chân mèo ngắn ngủn trước mặt. Nhưng mà... đây hình như là tay tôi thì phải... Này, đừng có nói là...

Tôi bất ngờ cào người Khởi Vũ một cái khiến hắn theo phản xạ mà buông tôi ra. Tôi nhảy phóc xuống bàn gần đó, tiếp đất nhẹ nhàng. Cảm giác bất an và kỳ lạ lại dâng lên càng ngày càng cao. Tôi đi bằng bốn chân nữa này! Tôi chồm người lên, đưa hai tay áp vào mặt mình. Mũi mèo, râu trắng như cước, răng bé bé nhọn nhọn, cái bản mặt này tự nhiên làm tôi nhớ đến Lam Lam. Mặt tối sầm lại, tôi xoay xoay người, thấy phía sau mình là một đuôi dài màu vàng.

OMG!

OMGG!!

OMGGG!!!

Hu hu, Tôi chẳng lẽ lại biến thành mèo rồi? Thành mèo rồi!!! Trời ạ, biến thành con vật mình vừa ghét vừa hận, cảm giác đúng là quá sức ba chấm mà!!!

Tôi ụp đầu xuống bàn, ra sức dùng hai tay ấn tai mèo xuống. Hết ấn rồi lại cào, nhưng tôi có làm như nào, hai cái tai mèo chết tiệt này vẫn không chịu biến mất cho tôi nhờ. Thay vào đó, cái cảm giác mềm mại, mượt mà của bộ lông mèo cứ chạm vào tay tôi... Mẹ ơi... Đến giờ thì tôi hiểu tại sao người ta thích vuốt lông mèo thế rồi...

Hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ giựt phắt đôi tai mèo ra khỏi đầu, tôi lại ngẩng đầu ai oán nhìn Khởi Vũ. Hắn quay mặt đi, tay ôm lấy mũi, mặt còn đỏ lên một cách đáng ngờ. Từ khe tay, những giọt máu đỏ tươi, ấm nóng chảy ra, rơi xuống sàn nhà.

Lật bàn! (° °) (

Hắn lại phát bệnh rồi. Lại còn chảy máu mũi???? Tôi đi chết đây! Tôi đi chết quách đi cho xong!!

Tôi lại điên cuồng ụp đầu xuống bàn, dùng móng mèo quơ quào loạn xạ, chỉ hận không thể có một cái hồ cho tôi rúc xuống đó, ở hết đời luôn cũng được.

Mất một lúc sau Khởi Vũ mới có thể lấy lại bình tĩnh, thoát khỏi cơn cuồng loạn hồng hừng tự hắn tạo ra, tất nhiên là chưa hết hẳn di chứng. Ngồi xuống ghế, Khởi Vũ vừa lau máu trên mũi, vừa giữ cái biểu cảm phê đời nhìn tôi chăm chú, cứ vài ba giây đôi môi lại kéo lên thành một nụ cười hết sức sồn da gà. Tôi gào lên, ý bảo hắn dừng ngay cái hành động bệnh hoạn này đi nhưng vừa cất tiếng thì một tiếng mèo thánh

thót vang lên. Tôi dùng hai chân mèo che miệng, lại một lần nữa muốn chết quách đi cho rồi. Cái tiếng của tôi, vì sao lại ra cái bộ dạng này cơ chứ???

Khởi Vũ vừa cầm được máu, nghe thấy tiếng mèo kỳ lạ tôi vừa phát ra, mũi lại ào ra một dòng máu tươi...

Lật bàn lần hai!!! (° °) (

Cái tên này, có phải bệnh cuồng mèo của hần quá nặng rồi không???

Lại một lúc lâu rất lâu sau...

- Cái đó... là thuốc ta mới chế. Nó làm người hoặc vật uống phải biến thành mèo. Ta vừa mới nấu thuốc dụ mèo xong, vừa ra ngoài kiếm con chuột cho nó uống thử, về nhà đã thấy người dùng phải rồi... Thế này... phải trách người quá ham ăn mới đúng. – Khởi Vũ ho khan một tiếng, cười tỉnh quái.

Tôi nín lặng...

Thế quái nào mà phần lỗi lại lật ngược sang tôi thế này???

Thử hỏi nếu như hần không chế ra cái thứ chết tiệt này thì tôi có dính phải không? Ừ thì một phần lỗi cũng do tôi đi, nhưng... nhưng mà...

Tôi lại ụp mặt xuống bàn, lòng khóc lóc âm ỉ.

Thấy vẻ đau khổ của tôi, Khởi Vũ cũng biết điều. Hần nghiêm túc:

- Thế này đi, người đang là mèo rồi, muốn về cũng không về bên nhà đó được. Người biết đấy, cái kẻ bên nhà kia chẳng phải bị dị ứng lông mèo sao? Hần lại không đá bay người đi ấy chứ. Tốt nhất là ở bên đây, ít nhất bốn thiếu gia ta sẽ đối đãi với người tốt hơn bên đó. – Khởi Vũ dụ dỗ. – Với lại, người cũng có Lam Lam nhà ta chơi cùng.

Hần cười cười, nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói: “Cùng là đồng loại cả mà.”

Đồng loại cái khỉ khô nhà người ấy. (° °)

Bất chợt, khi ấy, Lam Lam xuất hiện. Khởi Vũ không lên tiếng, chống cằm xem trò vui. Tôi đang ngồi giữa bàn. Lam Lam giương mắt nhìn tôi, nó cong đuôi, kiêu ngạo đi quanh tôi, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn tôi phán xét. Rồi, nó hất mông, ngoảnh mặt bỏ đi, không thèm liếc tôi thêm một cái nào nữa.

Đồ con mèo chảnh chó! -_____

Tôi âm thầm giơ ngón giữa, lòng thầm con mèo trắng ấy xuống ngàn vạn lần.

- Người xem, ăn ở thế nào mà Lam Lam nhà ta cũng không thèm chơi với người thế? – Khởi Vũ thương hại lắc đầu. Hình như đối với hần, bị mèo ghét là một việc vô cùng đáng sỉ nhục.

Tôi lại âm thầm giơ ngón giữa với chủ nhân con mèo trắng.

.....

Sau cuộc nói chuyện đó, tôi ở lại nhà Khởi Vũ. Tuy rằng lúc đầu có canh cánh chuyện ai sẽ nấu cơm, dọn dẹp, làm đồ ăn, rồi bao nhiêu việc ở nhà còn làm chưa xong nhưng nghĩ mãi, nghĩ hoài, tôi cũng quyết định ném mấy thứ đó ra sau đầu, tận hưởng cuộc sống được cưng chiều, sung nịnh như nữ hoàng. Là mèo sống trong nhà một tên cuồng mèo có điều kiện kinh tế đầy đủ, đúng ra rất tốt. Bữa trưa là cá thượng hạng, trưa nằm trên nệm êm đất tiền mà ngủ. Khởi Vũ nên cảm thấy may mắn khi chưa ai đặt chân vào phòng hần. Thử hỏi xem có ai bán cá ở cái làng nho nhỏ mà có thể có căn phòng hoành tráng thế này không?

Tôi ngáp dài một cái, ngóc đầu dậy, mở mắt nhìn xung quanh. Tôi đang ở trong phòng Khởi Vũ. Bởi mới hóa thành mèo, cử động cũng chưa quen, cái gì cũng lóng nga lóng ngóng, Khởi Vũ sợ tôi đụng đâu hỏng đấy, lại va va quệt quệt mà bị thương nên ném tôi lên giường, đóng sập cửa phòng không cho tôi ra ngoài, mặt nặng mày nhẹ cấm tôi chạy lung tung. Thành mèo, thị lực của tôi cũng không tốt như khi là người nên tôi cũng lười đi, chỉ nằm ườn một chỗ trong phòng và ngủ. Không hổ danh là cuồng mèo, Khởi Vũ hiểu mèo nhìn tốt nhất trong bóng tối nên cả căn phòng buông rèm kín mít, không thấp đèn, cửa sổ cũng đóng nên việc quan sát của tôi cũng khá khăm hơn đôi chút.

Tôi nhận ra, tai tôi nghe tốt hơn rất nhiều. Tôi nghe tiếng lộc cộc ở ngoài cửa sổ. Đứng lên, chập vật bò xuống giường, tôi nhẹ nhàng đi đến chỗ cửa sổ phát ra tiếng động. Đột nhiên, từ ngoài cửa sổ, một luồng khói trắng phun vào. Tôi bị cả đám khói phủ nguyên vào mặt, loạng choạng lùi lại, cổ họng khó khăn ho ra vài tiếng. Tiếng mèo nhỏ bé, yếu ớt phát ra khiến kẻ ngoài cửa giật mình, biến mất. Trong phút chốc, tôi không thấy động tĩnh gì từ ngoài nữa, đồng thời tri giác cũng dần mềm đi, tôi ngất xỉu ngay trên nền đất.

.....

Tôi tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng lay gọi của một người nào đó. Tiếng gọi gần lại, gần lại, rồi chạm đến tai tôi thật rõ ràng. Tôi nghĩ đó là mẹ, liền quờ tay, đưa hai tay lên trùm mặt ngủ. Trong cơn mơ màng, tôi nhận thấy tay mình có gì đó khác lạ nhưng cũng chẳng để tâm nhiều. Tôi thoáng nghe tiếng thở phào nhẹ nhõm của người kia. Đoạn, người đó lại nhất quyết không cho tôi ngủ thêm, nhất quyết đánh thức tôi dậy.

Tôi bực mình gắt lên.

- Nghéo!

Hả?

Tôi mở choàng mắt, thấy trước mặt là một khuôn mặt hết sức xa lạ, khung cảnh xung quanh cũng xa lạ không kém. Tôi ngơ ngác nhìn chàng trai đẹp trai cao lớn, cuốn hút quần quai trước mặt.

Nhận ra điều bất thường, chàng trai kia hỏi tôi:

- Hạ... Mai, ngươi bị sao đấy?

- Meow...

Tôi... sao lại phát ra cái tiếng này?

Ngoảnh đầu lại, vô tình lại nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương đồng ở góc tường, tôi kinh ngạc đến mức suýt nhảy dựng lên. Trong gương, một con mèo lông trắng – vàng hiện lên. Mà con mèo đó, lại là tôi...

Chàng trai kia đến gần tôi, bàn tay dịu dàng đưa ra, đôi mày nhíu lại lo lắng. Tôi giật lùi lại, lùi dần, lùi dần, chạm đến góc tường. Sợ hãi, hoảng hốt, tôi hoang mang đến bật khóc. Đôi mắt to tròn ướt nước. Lạc đến một nơi lạ lẫm, một người tôi không quen biết, mình lại bị biến thành mèo, tôi không thể nghĩ được gì khác ngoài nỗi hoảng sợ.

Chàng trai kia ngồi xổm xuống, chậm chậm đến gần tôi. Tôi nép sát vào góc tường, miệng mèo nhỏ nhắn liên tục kêu gào những tiếng “meow meow” đáng thương. Cả thân người cuộn tròn lại, bất chợt, tôi cảm nhận được một bàn tay lớn nhẹ nhàng chạm đến thân mình đang run rẩy của tôi, vuốt ve cứng nệm.

- Không sao... không sao rồi... Ta là Mạc Khởi Vũ. Ta ở bên cạnh ngươi mà.

Tôi hé hé mắt, không phản đối để Khởi Vũ bế tôi trên tay, để tôi lọt thỏm trong vòng tay huynh ấy.

- Mạc Khởi Vũ! – Một tiếng hét lớn từ tầng dưới vọng lên, mang trong đó là sự tức giận không kìm nén được.

Khởi Vũ vuốt đầu tôi, thông thả ra khỏi phòng, xuống tầng dưới.

Giữa phòng, một người con trai anh tuấn, khí chất bức người đứng đó. Mái tóc dài buộc cao, khuôn mặt đẹp gần như hoàn hảo, mắt phượng nhíu lại. Tim tôi vô thức giật thót một cái. Tại sao, người này lại quen thuộc đến thế? Nhưng mà, tôi không tài nào nhớ được. Người đó là ai? Có quan hệ gì với tôi? Từ nãy đến giờ, tôi có cảm giác mình vừa mất đi một thứ gì đó, có nhớ mãi cũng không thể ra nổi mình đánh mất điều gì. Tôi dùng móng mèo cào nhẹ lên tay áo Khởi Vũ. Huynh ấy ôm tôi chặt hơn, tôi ngẩng đầu nhìn huynh ấy, chợt thấy huynh ấy khẽ bặm môi, ánh mắt quyết liệt đến không ngờ.

- Hạ Mai đâu? – Người kia hỏi, giọng nói như đã cố kìm nén sự nổi nóng.

Sự tò mò nổi lên. Không hiểu sao người kia lại biết tên tôi nhỉ?

Khởi Vũ cười khê:

- Nàng ấy đang nằm trong tay ta đây, người vội gì chứ? Mai Mai...

Tôi kêu một tiếng, gác đầu lên cánh tay huynh ấy.

Người con trai đối diện dường như không tin những gì Khởi Vũ nói.

- Người đang nói vớ vẩn gì thế?

- Ha ha, Lâm Mặc, đó là người không tin đây nhé.

- Hạ Mai? – Người tên Lâm Mặc đã chú ý đến con mèo trong tay Khởi Vũ là tôi, nhứ mày, bước tới gần, cúi đầu nhìn tôi.

Ánh mắt người đó xoáy sâu vào mắt tôi làm tôi bất giác rụt người lại nhưng lại không chút sợ hãi. Dường như, tình cảm của tôi đối với người này, kỳ lạ lắm, kỳ lạ đến mức dù không nhớ nhưng cũng chẳng thể quên. Vì sao vậy nhỉ?

- Đừng cố làm gì, nàng ấy trúng tà thuật rồi. – Khởi Vũ nói.

- Tà thuật?

- Chắc là “Năm năm quên lãng”. Nàng ấy không nhớ người, không nhớ bất cứ điều gì kể từ khoảng thời gian năm năm trước. Lâm Mặc, hiện giờ, người nàng ấy tin tưởng là ta, không phải người. Vậy nên... - Khởi Vũ cười nhạt đầy khiêu khích. – Phiền người ra ngoài cho.

Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cái gì mà tà thuật? Cái gì mà không nhớ?

Tôi ngu ngơ nhìn hai người nọ, kêu lên vài tiếng nhỏ.

Lâm Mặc không nhìn tôi nữa, đứng thẳng người dậy. Chớp mắt, người đó nắm lấy cổ áo Khởi Vũ, vung một cú đấm thật mạnh. Khởi Vũ tránh được, đập tay Lâm Mặc lùi lại, tay vẫn ôm chặt tôi. Tôi không biết bằng cách nào, Lâm Mặc đã đứng sau Khởi Vũ, giơ tay cướp lấy tôi khỏi tay huynh ấy.

Người đó nhếch môi:

- Người nghĩ cướp người của ta dễ vậy sao? Không, Mặc Khởi Vũ, người nhầm rồi.

- Người lấy tư cách gì để tuyên bố nàng ấy là của người? – Khởi Vũ trừng mắt.

- Ít nhất nàng ấy đã ký giấy bán thân cho ta, chứ không phải là người.

.....

16. Chương 14: Làm Mèo Thực Ra Cũng Rất Tốt

Chương 14: Làm mèo thực ra cũng rất tốt

Tôi nằm ườn trên bàn, ngáp dài tận hưởng cái thanh thoi khi chẳng phải động vào việc gì trong một ngày nắng đẹp. Hôm trước, sau cái sự việc giành giật kia, tôi bị người nào đó đưa về nhà. Giờ nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy có một dấu hỏi rất lớn trong lòng. Rõ ràng, người tôi biết trước là Khởi Vũ, thế mà cái cảm giác khi được người kia ôm trong lòng, kiêu ngạo mà nói rằng tôi là của riêng người đó thật sự làm tôi có chút thỏa mãn, như thể rằng trong sâu thẳm tôi, tôi vẫn mong muốn một chút chú ý của cái người con trai ấy. Có lẽ tôi và Lâm Mặc quen nhau, biết nhau, nhưng tôi không tài nào nhớ ra nổi mình và huynh ấy có quan hệ gì. Có lẽ nào, là Lâm Mặc có cảm tình với tôi?

Khi huynh ấy đưa tôi về, tôi mới biết ở cùng huynh ấy còn hai người nữa, một chị đẹp thật đẹp và một cậu nhóc hết sức dễ thương. Cậu nhóc kia sau khi biết con mèo Lâm Mặc đang ôm là ‘Hạ Mai’ thì liền sà tới, đỡ lấy tôi từ tay Lâm Mặc, ra sức mà ôm ấp. Ló đầu ra khỏi vòng tay nhỏ của cậu bé, đôi mắt tôi cũng đủ để thấy Lâm Mặc đang nói chuyện với người kia. Bất chợt, huynh ấy liếc về phía tôi, tôi giật mình mà cúi đầu xuống. Ánh mắt đó...

Trong mấy ngày ở nhà Lâm Mặc, tôi không mấy khi ra ngoài, nhưng cũng đủ để biết mình đang ở một nơi mà người ta hay gọi là “cổ đại”. Một ngôi làng nhỏ, một khoảng thời gian xa lạ đối với một con nhóc mười bốn tuổi mù lịch sử là tôi. Tôi muốn về nhà, trở về hiện đại nhưng lại không biết phải làm sao.

Ngày lại ngày, tôi được chăm sóc hết sức chu đáo. Tôi vẫn nhớ, khi rời nhà Khởi Vũ, Khởi Vũ còn chăm chọc rằng một kẻ dị ứng với lông mèo như Lâm Mặc thì sẽ chẳng chịu được mấy hôm. Liên đêm đó, Lâm Mặc kiếm đâu về một đồng thuốc chống dị ứng không gây hại cho động vật rắc đầy nhà. Vấn đề được giải quyết dễ dàng, nhanh chóng, gọn lẹ. Ấy vậy, tôi tôi quả thật không thể hiểu nổi, thái độ, tình cảm, hành động của Lâm Mặc là sao? Có vẻ như theo suy đoán của tôi, người huynh ấy thích là chị gái tên Điệp Điệp kia, thế mà tại sao vẫn đối xử với tôi theo một cách thật “đặc biệt” như vậy? Tôi vẫn thường có cảm giác tìm mình như bị bóp nghẹt mỗi khi thấy huynh ấy thân thiết với Điệp Điệp nhưng tôi lại chẳng lý giải nổi vì sao như thế? Có quá nhiều thứ tôi thắc mắc, nó như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, không sao thoải mái cho nổi.

- Nha đầu. – Một giọng nói lạnh lạnh không cảm xúc vang lên từ trên đầu. Tôi ngẩng đầu, dùng cái bản mặt ngu ngơ của mình nhìn người kia. Lâm Mặc ngồi xuống ghế, bế bổng tôi lên, bắt tôi đứng bằng hai chân, hướng ánh mắt nhìn tôi chằm chằm.

Lại cái trò mèo này!

Tôi kêu ré lên, cố gắng cào cào vào khoảng không trước mặt, phản đối cái hành động mất nhân tính này. Lâm Mặc bảo rằng tôi phải tập đứng, tập đi đi, không thể cứ đi bằng bốn chân như mèo được, làm thế rất mất mặt loài người.

Tôi thề là tôi muốn chửi thề!! Tôi đang là mèo, là mèo đấy!! Mà mèo thì đứng bằng hai chân kiểu quái gì???

Lâm Mặc trước cái hành động phản đối dữ dội của tôi thì vẫn giữ biểu cảm lạnh te:

- Cô xem, suốt ngày ăn lại nằm, thành con mèo heo thì tôi nuôi sao nổi? Hả?

Tôi nhìn Lâm Mặc đầy khinh thường, lòng thầm căn dặn: “Đại ca này, là huynh giành tôi về nuôi đấy chứ.”

Nhưng mà, lúc này đây, tôi tự biết lượng sức mình, có lên tiếng cũng chỉ là tiếng mèo kêu, huynh ấy chẳng hiểu được, lắm nhảm cũng chỉ tốn công mà thôi. Và thế là tôi chọn cách bật chế độ “sang chảnh”, không thêm trả lời, cho huynh ấy tức chết luôn.

Chừng phút sau, tôi nghe thấy tiếng huynh ấy hỏi:

- Nhóc, đói chưa?

Đấy, huynh ấy lại dụ dỗ tôi bằng cái chiêu thức đó, lúc nào cũng chê tôi là con mèo heo mập mập huynh ấy không nuôi nổi nhưng mà lại luôn khơi gợi mấy thứ món ngon vật lạ trước mặt tôi. Lần đầu tiên ăn đồ huynh ấy nấu, tôi chỉ muốn ăn mãi, ăn mãi, ăn đến bội thực mới thôi. Cùng lúc ấy, tôi lại có cảm giác như mình đã từng nếm mùi vị này, rất rất nhiều lần, quen thuộc đến quái lạ.

Lại cái vụ việc ăn tách bữa, khi tôi muốn ăn thêm thì y như rằng sẽ có một bàn tay lớn xách cổ tôi lên, ngăn không cho tôi ăn nữa. Sau đấy, đến lúc tôi làm bộ dạng muốn cắn người thì Lâm Mặc sẽ bảo:

- Ăn nhiều vậy làm gì? Thế đủ rồi. – Lát sau, Lâm Mặc sẽ nở nụ cười lưu manh hiem thấy, bổ sung câu trước. – Tôi có bán thịt bò cũng không cho cô ăn không đâu.

Ngẩn người. Bất chợt, một đoạn ký ức chạy xẹt trong não bộ...

“Nhớ như tôi béo lên... nhà huynh có đủ tiền nuôi tôi không?”

“Cô nghĩ tôi có khả năng nuôi thêm một con heo trong nhà không?”

“Huynh bán thịt bò mà.”

“Cô có tiền mua thịt bò của tôi không?... Mà cho dù có cũng không cho cô ăn.”

Thoáng qua, rồi lại biến mất. Lại một lần nữa, mỗi khi nghĩ về bản thân tôi lại trỗi dậy. Tôi chắc chắn, mình đã từng quen con người này. Không những quen, còn là vượt trên cả một quan hệ bình thường...

- Cô! Hôm nay Khải Khải sẽ giúp cô ăn! – Giọng nói trẻ con trong trẻo lạnh lạnh cất lên kéo tôi lại thực tại.

Gia Khải lạnh chanh ngồi cạnh Lâm Mặc, ôm tay huynh ấy nhè nhều năn nỉ:

- Thúc thúc à, hôm nay để con giúp cô ăn nhé. Mấy hôm trước đều là thúc tranh của con rồi.

Về cái chuyện “giúp ăn” này, nói gì thì nói cũng chỉ là một sự việc hết sức đơn giản phát sinh ngoài ý muốn mà thôi. Tựa lại cái ngày người nào đó mới giành lấy tôi từ tay Khởi Vũ, bữa ăn tối đầu tiên, khá là khó khăn. Vì mới là mèo, việc ăn uống cũng không thuận tiện. Cúi xuống ăn trước nhiều người thì thực xấu hổ, tôi đẩy đẩy bát cơm mãi cũng chẳng ăn được miếng nào. Lâm Mặc chú ý đến biểu hiện của tôi thì lấy làm lạ, hỏi đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Tôi lắc đầu, không biết nên nói gì. Tôi kêu hai tiếng, huynh ấy liền nheo mắt khó hiểu:

- Đầy bụng? Khó tiêu? Không ăn được? Tiêu hóa kém?

Tôi lần lượt lắc đầu. Người này, sao không tinh ý được một chút nhỉ?

Điệp Diệp ngồi bên, không lên tiếng, chỉ thi thoảng tủm tỉm cười. Gia Khải cắn đũa, giương mắt nhìn tôi và Lâm Mặc.

Hỏi một hồi, huynh ấy cuối cùng cũng không đủ kiên nhẫn, xách tôi đặt trước mặt, tay cầm bát cơm của tôi, tay còn lại cầm một cái thìa nhỏ, ánh mắt cương quyết:

- Bị sao cũng phải ăn. Nào, há miệng ra, tôi bón cho cô ăn.

Tiếp đó, cảnh tượng cũng rất dễ liên tưởng: Một anh chàng đẹp trai cao lớn ngồi chăm chú xúc từng thìa cơm nhỏ bón cho con mèo cỡ nhỏ lông vàng trắng... (- -)

A nha, thật hết sức tượng hình đi...

Sau bữa hôm đó, cứ đến giờ ăn, khung cảnh ấy lại tái hiện hết sức sinh động.

Chỉ có điều, khung cảnh đầy sức tưởng hình đó còn xuất hiện thêm một bé trai đáng yêu dễ thương giành giật con mèo nhỏ với anh đẹp trai và một bà chị xinh đẹp đứng hóng hớt trò vui. Chắc... cuộc đời mèo nhỏ mới thật đáng thương...

Trở lại lúc này, Lâm Mặc chỉ cười dịu dàng xoa đầu cậu nhóc đang làm mặt cún:

- Không được.

Gia Khải xụ mặt, ầm ức nhìn tôi trưng cầu sự đồng tình. Tôi nhìn cậu nhóc, quay sang phải lại đối diện với nụ cười dịu dàng nhưng như muốn nói: “Cố thử về phe nó xem, tôi cho cô biết tay” của người kia, muốn khóc không nổi mà cười cũng không xong.

Bỗng nhiên, từ phía sau, một cánh tay vòng qua cổ Gia Khải. Tôi ngẩng đầu, đập vào mắt là nụ cười gian tà của chị xinh đẹp:

- Con trai, con không giành được với thúc đâu. Người ta còn chưa chăm đủ, làm sao nhường cho con được?

- Ta cũng đang rồi lắm, nàng có muốn ta chăm nàng nữa không? – Lâm Mặc cười dịu dàng, mặt không biến sắc đáp lời.

Điệp Diệp le lưỡi, tự tiện lôi đi đứa trẻ nào đó vẫn đang ầm ức, phụng phịu, hoàn toàn không cam chịu. Lâm Mặc nhìn theo Diệp Diệp đến khi nàng khuất sau hành lang tầng hai mới thôi. Tôi ngơ ngẩn nhìn huynh ấy, như thể thời gian đang ngừng lại, và hình như, trái tim tôi trong giây lát cũng chậm mất một nhịp. Nắng cuối thu tô nên cái mỉm môi do dự ấy, điểm lên đôi mắt lạnh lẽo muốn dõi theo bóng hình kia...

Điệp Diệp đi khuất, ánh mắt huynh ấy lại trở về phía tôi. Giống như chưa từng có gì xảy ra, Lâm Mặc vỗ vỗ đầu tôi, bàn tay dừng lại trên đôi tai đang vểnh lên, nhay nhay trên ghẹo.

- Đợi chút, tôi đi lấy thứ gì đó cho cô ăn.

Huynh ấy đứng dậy, đi vào bếp, không lâu sau liền lấy ra một bát cơm nhỏ trong rất ngon mắt. Lúc đầu mới biết huynh ấy, tôi cứ nghĩ rằng Lâm Mặc sẽ nghĩ mèo rất thích ăn cá mà cho tôi một đồng cá kho, cá rán, cá sốt,... Nghĩ đến mà rợn hết cả người. Thế nhưng, may mắn làm sao, bữa ăn của tôi tuyệt không thấy bóng dáng một miếng cá nào. Thấy cái ánh mắt ngơ ngác của tôi, huynh ấy nhướn mày, bảo:

- Không phải cô ghét cá sao? Là mèo rồi khẩu vị thay đổi à?

Huynh ấy biết tôi ghét cá?

Câu hỏi ấy, tôi vẫn mãi muốn hỏi nhưng lại chẳng thể hỏi làm sao. Dần dần, thắc mắc về Lâm Mặc, về tôi cứ nhiều dần. Tôi là người lười suy nghĩ, một khi chẳng thể làm gì thì sẽ quăng cái khiến mình đau đầu đi mà sống.

Lâm Mặc xúc một thìa cơm, nhếch môi cười:

- Há miệng ra nào. A...

Tôi ngoan ngoãn há miệng, ngậm lấy cái thìa nhỏ, chậm rãi nhai cơm rồi nuốt, thái độ hết sức hưởng thụ. Nhai nhai, một chút nước canh bị rây ra bên mép. Tôi quờ tay, muốn quẹt đi nhưng có người đã nhanh hơn tôi một bước. Lâm Mặc giơ tay, ngón tay thon dài chạm vào miệng mèo, truyền đến thứ xúc cảm như bị điện giật. Móng mèo của tôi cũng vừa lúc đặt bên ngoài bàn tay người nọ, dờ ra vài giây. Trong một khoảng khắc, tôi thoáng thấy nụ cười của huynh ấy, dịu dàng đến say đắm, nhẹ nhàng đến mê mẩn. Sức hút của huynh ấy quả thật quá đặc biệt, khiến tôi không tài nào không thể chú ý...

Mãi sau này, mỗi khi nhớ lại khoảng khắc ấy, tôi lại bất giác mỉm cười. Một con người như Lâm Mặc, hóa ra cũng có lúc không phải vì nàng ấy mà ôn nhu như vậy. Và nụ cười ấy, lại chính là dành cho tôi...

.....

Đêm hôm đó, trời đột ngột mưa lớn, thời tiết chuyển lạnh thất thường. Tôi trong hình hài một con mèo chui rúc trong chăn, run lấy bầy. Tôi không hẳn là sợ sấm, chỉ là với cái thính lực nhạy bén của một con mèo, tiếng sấm như được phóng đại lên, đập ừng oàng vào màng nhĩ. Tôi ôm chặt lấy tai, cố gắng bịt lại, cả thân người nhỏ bé không ngừng run rẩy trong tấm chăn quấn quanh người.

Hồi còn nhỏ, mỗi đợt mưa lớn, sấm to bão bùng, mẹ tôi thường ôm tôi vào lòng, rồi bà hát ru tôi ngủ. Tôi cố gắng tưởng tượng ra lời hát của bà để xua đi nỗi sợ hãi. Bóng tối vẫn bao phủ mọi vật, thỉnh thoảng lại sáng lên bởi những tia chớp rạch ngang trời ngoài cửa sổ. Bên ngoài, mưa ngày một lớn. Gió thổi ngược cành lá. Ánh chớp hắt bóng cây lên tường thành hình thù kì dị. Điều đó lại càng làm không gian nhỏ hẹp trong phòng thêm phần đáng sợ.

Tôi không dám lớn tiếng, sợ sẽ làm phiền đến giấc ngủ của mọi người. Tôi càng nhớ nhà, nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ cuộc sống yên ả ở hiện tại của tôi.

“Đừng hoảng!”

Tiếng sấm thật lớn vang lên làm tôi giật thót, không kìm được mà kêu lên. Bỗng nhiên, cái sự sụt sướt của một con bé mười bốn tuổi lại trở dậy, nước mắt trào lên hốc mắt. Nước mắt chưa kịp rơi xuống thì tấm chăn đắp trên người tôi đã bị hất tung ra.

Tôi ngược mắt, thấy bóng hình cao lớn của Lâm Mặc. Tôi thấy huynh ấy lo âu nhìn tôi. Lâm Mặc ngồi xuống bên giường, bàn tay huynh ấy nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Im lặng, tôi chỉ nghe tiếng mưa ngoài trời vẫn rào rào như trút nước, tiếng thở đều đều, trầm áp của huynh ấy...

Tôi nhào đến, muốn trốn trong lòng Lâm Mặc. Ít nhất, lúc này, người bên cạnh tôi chỉ có duy nhất huynh ấy mà thôi. Lâm Mặc sững người, vài giây sau, huynh ấy đưa tay ôm lấy tôi, khe khẽ vuốt ve bộ lông mượt. Tôi nghe thấy tiếng huynh ấy cười nhẹ:

- Hạ Mai, cô đúng là đồ mít ướt.

Ừ, tôi đúng là đã trở thành đồ mít ướt mất rồi...

Sau đó, mưa cũng dần ngớt, tôi thiếp dần đi trong lòng Lâm Mặc. Đêm ấy, tôi ngủ ngon lành, không chút mộng mị. Chìm giữa cơn mơ màng, tôi vẫn ý thức được huynh ấy đang ôm tôi ngủ, để mặc tôi rúc vào vòng

tay lớn. Đêm mưa, nhưng tôi lại thấy thật ấm áp, thật thoải mái. Cảm giác đó, chính là dựa dẫm, là ỷ lại, thứ cảm giác lâu lắm rồi tôi đã để quên...

.....

Sáng hôm sau, Lâm Mặc tỉnh dậy. Nhìn quanh, thấy mình vẫn đang ở trong phòng người kia, khéo môi hắn bắt giác kéo lên thành một đường cong đẹp đẽ. Hôm qua, hắn ở phòng bên, đêm hôm khuya khoắt lại nghe tiếng kêu của người nọ, nóng ruột nên mới chạy sang xem, chỉ định dỗ dành người kia ngủ một chút, ai dè lại ngủ quên mất. Nhớ lại cái cái cảm giác ôm người nọ trong tay, thịt thà đầy đủ, người êm êm, mềm mềm, thực ra... cũng không tệ.

Hắn lật chăn, định gọi con mèo ngủ nướng kia dậy thì thấy người bên cạnh đã biến mất. Lòng thầm ngạc nhiên với cái hững dậy sớm đột xuất của cô nàng lười biếng kia, Lâm Mặc rời giường, khoác áo ngoài rồi bước xuống nhà dưới. Cửa khách trọ không khóa, trên bàn nước có một mẫu giấy nhỏ. Hắn nhíu mày đi đến, cầm mẫu giấy lên. Liếc qua nội dung trên đó, mặt hắn phút chốc tối sầm lại. Bực bội ném mẫu giấy đã bị vò nát trong tay đi, Lâm Mặc bước nhanh ra ngoài cửa.

“Hạ Mai đi cùng ta tới Thuận Thủy, không cần để tâm.

Mạc Khởi Vũ.”

Góc giấy còn một dòng chữ nhỏ xíu: “Bổn thiếu gia thừa khả năng cướp người khỏi tay người.”

.....

17. Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Chương 15: Nụ hôn đầu

Tôi đứng trên bãi cỏ bên bờ Thuận Thủy. Sương sớm chưa tan chạm vào lòng bàn chân lạnh lạnh. Thuận Thủy ngày cuối thu hiền hòa dịu dàng chảy, xung quanh vắng lặng không một bóng người. Sáng sớm, người trong làng thường tập trung ở chợ nhiều hơn là ở nơi này.

Tôi ngẩng đầu nhìn Khởi Vũ ngồi cạnh đang nhàm chán ném mấy viên đá trong tay xuống sông.

Tua lại chừng nửa tiếng trước...

Tôi lười biếng mở mắt, muốn ngủ thêm mà không thể. Mặc dù đã cố gắng nín nhịn để giành giật phút giây ngủ nướng trên giường nhưng vẫn không chống lại được nhu cầu tự nhiên của cơ thể. Trừng mắt nhìn trần nhà, tôi rửa thắm, uể oải đứng dậy, cong đuôi nhảy xuống giường, không có thời gian để tâm đến mĩ nhân bên cạnh nữa...

~ Tôi là đường phân cách đi vệ sinh ~

Thở phào một hơi, tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh với tâm trạng như vừa trút được gánh nặng. Thanh thản đi lên nhà, bàn chân vừa định bước lên bậc cầu thang đầu tiên để lên phòng ngủ tiếp thì một mùi hương quyến rũ lan đến, len lỏi vào mũi. Tôi khựng lại, đây là... mùi cá. Bản năng làm mèo trong tôi trỗi dậy, theo mùi hương ra đến cửa chính. Ừ thì tôi có ghét cá, nhưng cũng không thể không công nhận, mùi này rất kích thích khứu giác đi.

Tôi nhảy lên bàn, hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Ở bên nhà đối diện, Khởi Vũ ngồi xổm trước cửa nhà nướng cá, bên cạnh là con mèo lông trắng muốt mà huynh ấy hay gọi nó là Lam Lam nằm ườn trên thềm đá ngáp dài nhìn con cá hấp dẫn, đuôi cuộn lại ử sát thân.

Tựa sát mình vào cửa sổ, hai chân bám vào thành cửa, tôi thò đầu ra ngoài. Khởi Vũ vừa lúc ấy ngẩng đầu lên thấy tôi đứng đó. Huynh ấy cười, giơ xiên cá trong tay rồi chỉ vào nó:

- Muốn ăn không?

Tôi lắc đầu. Khởi Vũ đặt xiên cá xuống, vỗ vỗ đầu Lam Lam dặn dò nó gì đó rồi đứng dậy đi về phía tôi. Qua khung cửa sổ gỗ, tôi “meo meo” vài tiếng. Mấy hôm trước tôi mới biết huynh ấy có thể hiểu được tiếng

mèo. Khi ấy, tôi có thể tưởng tượng được ánh mắt của mình nhìn Khởi Vũ. Chắc chắn sẽ là mở to đôi mắt vốn đã to tròn như hòn bi cùng ngập tràn sùng bái, ngưỡng mộ.

- Có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?

Tôi nhìn huynh ấy, rồi lại quay vào nhìn lên trên tầng. Nhỡ như Lâm Mặc dậy rồi không thấy tôi rồi lo thì làm sao? Ý nghĩ ấy vừa lóe lên, tôi lại nhớ đến cảnh đêm qua mình ôm rịt lấy huynh ấy mà ngủ, mặt mèo dưới lớp lông lại nóng lên bất thường.

Khởi Vũ nhìn theo ánh mắt tôi, rồi khẽ cười:

- Sợ tên đó lo à?

Tôi nhìn Khởi Vũ, gật gật đầu. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy như nụ cười của huynh ấy cứng lại. Nhưng mọi thứ như thể chỉ là tôi nhìn nhầm, Khởi Vũ cười bảo:

- Ra cửa chính đi, chờ ta một lát.

Tuy không hiểu lắm nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn nhảy từ trên bàn gỗ xuống đất, đi đến chỗ cửa chính, ngồi ở đó chờ đợi. Tiếng “lạch cạch” lọt vào tai. Chỉ vài giây, khóa cửa bật ra, cánh cửa gỗ hé mở...

.....

Và thế là, hiện giờ, tôi đứng đây, bên cạnh là kẻ phá khóa nọ. Trước cái nhìn của tôi, Khởi Vũ nhún vai, như thể chuyện đó huynh ấy đã làm quá nhiều rồi. Sau đấy thì tôi bảo huynh ấy viết hộ tôi một lời nhắn cho Lâm Mặc, tôi chưa kịp xem qua thì đã bị huynh ấy kéo đi. Khởi Vũ dẫn tôi đến bên bờ sông, nói rằng tôi có thấy quen thuộc không? Huynh ấy nói rằng con sông này tên gọi là Thuận Thủy.

Ừm... huynh ấy chỉ nói có vậy, sau đó thì chỉ ngồi bên cạnh ném đá xuống sông.

Tôi dùng móng cào cào vào tay áo Khởi Vũ, thu hút sự chú ý đang bị phân tán của huynh ấy. Đưa tôi ra đây rồi chẳng nói gì là sao?

- Mấy ngày rồi... người ở với hấn thấy thế nào?

Trong lòng tôi, bỗng nhiên, sự bối rối lại trào lên. Thế nào sao? Câu hỏi này, tôi cũng muốn mình có thể trả lời. Cách Lâm Mặc đối xử với tôi, cách trái tim tôi lên tiếng khi đối mặt với huynh ấy, và cả cái thứ tâm tình khó chịu khi thấy huynh ấy với Diệp Diệp. Có lẽ, với một đứa con gái mới mười bốn tuổi, những việc này có chẳng vượt quá ngưỡng suy nghĩ của tôi. Tôi không dám nghĩ nhiều, tôi sợ rằng mình sẽ lưu luyến cái nơi tôi chẳng thể thuộc về, tôi sẽ mang trong mình thứ tình cảm quá lớn lao đối với một đứa đang ở tuổi-mới-lớn...

Tôi thở dài, ngồi xuống thẩn cở, cúi đầu kể hết cho Khởi Vũ, về những chuyện đã xảy ra, về những nghi hoặc trong lòng tôi, về Lâm Mặc,... Tôi nghĩ là huynh ấy hiểu, mặc dù nếu như là người ngoài nhìn vào sẽ chỉ nghe thấy tiếng “meow meow” nho nhỏ của một con mèo chưa được tính là mèo trưởng thành.

Nghe xong, Khởi Vũ nhíu mi nhìn tôi.

- Hạ Mai, người đến cả lúc này vẫn còn giữ tâm chân tình đó sao? Hấn giành người với ta chẳng liên quan gì đến tình cảm đâu. Hấn là Lâm Mặc, việc để cho người khác cướp người ngay trước mặt là vấn đề về tự tôn thôi. – Nói đến đây, Khởi Vũ nhếch môi cười lạnh. – Người nhanh tính lại khỏi giấc mộng này đi. Người hấn thích là cô nàng kia, không phải người, người hiểu không?

Tôi mím môi, dù biết kết quả này hiển hiện ngay trước mắt nhưng đến khi nó đập vào suy nghĩ, tôi mới nhận ra nó đáng ghét đến mức nào. Lúc này, tôi thật sự chỉ muốn phủ nhận tất cả, để cho mọi chuyện thứ trôi đi, dù là ảo tưởng, cũng được. Ít nhất nó sẽ dễ chịu hơn lúc này... Mà nghĩ lại, tôi mới biết Lâm Mặc chưa đến một tuần, vì cớ gì tình cảm này lại bộc phát?...

Khởi Vũ nằm dài trên cỏ, gác đầu lên hai tay, ngửa mặt nhìn trời. Có lẽ thấy tôi im lặng, huynh ấy liền liếc mắt sang. Khởi Vũ đưa tay búng trán tôi một cái đánh “tạch”. Theo phản xạ, tôi giơ hai chân lên ôm đầu, ré lên một tiếng, ai oán nhìn huynh ấy. Có phải huynh ấy quá nhầm chán hay không? Đang yên đang lành lại búng trán tôi? Khởi Vũ cười gian:

- Đồ ngốc này, thay vì thích hần, sao không chọn ta chứ? Ta tốt hơn hần biết bao nhiêu mà.

Tôi ngẩn người, trong giây lát không kịp tiêu hóa được câu nói của huynh ấy. Khởi Vũ vẫn giữ động tác tay, chậm chậm đặt ngón tay trở lên trán tôi, nụ cười gian xảo dần biến thành một nụ cười đầy mê hoặc.

Không hiểu sao, trong tầm nhìn của một con mèo, tôi lại thấy nụ cười của huynh ấy dịu dàng đến vậy. Nụ cười ấy, có chút ngốc ngốc nhưng lại khiến người ta không thể không chú ý.

Bất ngờ, Khởi Vũ vòng tay qua đầu tôi, kéo lại, nhẹ nhàng đặt lên đầu tôi một nụ hôn. Huynh ấy nhắm mắt, đôi môi mềm mại chạm vào môi tôi. Không phải hôn phớt, không phải là chuồn chuồn lướt qua mặt nước. Huynh ấy hoàn toàn không có ý định buông kẻ đang chờ người ra là tôi. Khởi Vũ ép môi lên môi tôi, chậm chậm mở mắt, môi nhếch lên thành nụ cười thỏa mãn...

Lúc ấy, tôi có cảm giác...

Cả thế giới bùng nổ...

.....

Cách đó không xa, có một nam tử đứng sau cây cổ thụ lớn, chứng kiến hoàn toàn hình ảnh vừa xảy ra. Cảnh tượng ngọt ngào ấy, lọt vào mắt hần lại chứng mắt đến kì lạ. Hần quay lưng, đối diện lại là một người con gái đang cười toét miệng, dường như... trong đó, còn có chút ý trêu ghẹo.

- Người ghen sao?

- Không hề. – Lâm Mặc lạnh nhạt trả lời, trong giọng nói không có chút gì muốn tiếp tục vấn đề này.

Hần vòng qua Diệp Diệp, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, xóa bỏ cái hình ảnh kia ra khỏi não bộ.

Thế nhưng, cái người nào đó hình như không muốn chủ đề chấm dứt. Nàng bước nhanh theo chân hần, lặp lại câu hỏi:

- Người ghen sao?

- Không. – Câu trả lời vẫn là vậy.

- Vậy vì sao... người phải chạy trốn?

- Không có gì. – Bước chân người nọ chậm lại rồi dừng hẳn. – Chỉ là... ừm... có chút khó chịu mà thôi.

.....

18. Chương 16: Huynh Ấy Tổ Tình Với Tôi Sao?

Chương 16: Huynh ấy tổ tình với tôi sao?

Khởi Vũ buông tôi ra, cười gian xảo nhìn người đối diện đang hóa đá.

- Thích không?

(..)

Thích cái khi!

Thế quái nào mà huynh ấy có thể hỏi một người vừa bị cưỡng hôn rằng có thích hay không chứ???

Tôi lùi lại, khóe miệng co giật nhìn Khởi Vũ. Huynh ấy vẫn giữ cái nụ cười khuyên vũ khuyên thành ấy, như thể rằng việc huynh ấy vừa làm chẳng có gì quá to tát cả. Huynh ấy liệu có ý thức rằng mình vừa cướp đi nụ hôn đầu đời của một cô bé mười bốn tuổi hay không???

Thấy tôi nhìn mình bằng ánh mắt như nhìn vật thể lạ, huynh ấy rướn đầu lại gần tôi khiến tôi phải lùi lại, tinh thần cảnh giác cao độ.

- Sao thế? Muốn thêm cái nữa à?

- Méow!!!!!!

Nháy mắt? Lại còn nháy mắt nữa???

Ồi... Khởi Vũ, có phải huynh quá vô sỉ rồi hay không???

“Vụt...”

Đột nhiên, bên tai tôi nghe thấy tiếng vật gì đó đang xé gió lao đến. Nụ cười trên môi Khởi Vũ vụt tắt, ánh mắt ánh lên tia nhìn chết chóc. Nhanh như cắt, huynh ấy lao đến, kéo lấy tôi ra khỏi chỗ tôi đang đứng. Mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi. Đến khi tôi kịp hoàn hồn thì đã thấy Khởi Vũ chống tay quỳ cạnh đó, trong tay là một con dao găm nhỏ. Tuy nói là nhỏ nhưng vừa nhìn đã có thể nhận ra được sự sắc lạnh của nó. Dưới ánh nắng phản chiếu, lưỡi dao găm sáng lên như lời báo trước của một sự nguy hiểm đang trú ngụ đâu đây.

Khởi Vũ ngẩng đầu nhìn về phía xa. Theo ánh nhìn của huynh ấy, tôi thấy phía xa xa có một bóng người mặc áo đen. Thấy bị phát hiện, người đó phóng vụt đi về hướng đối diện, biến mất hút. Tôi nheo nheo mắt, cố nhìn. Ừm... hình như đó là con gái thì phải. Tôi có thấy mái tóc người đó rất dài, còn bay bay nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Mặc cũng có tóc dài mà. Chậc... thời cổ đại phân biệt giới tính khó thật đấy...

Tôi gật gù, quay đầu nhìn Khởi Vũ, không khỏi giật thót. Sắc mặt huynh ấy lúc này... thật đáng sợ. Tôi rụt rè đến bên huynh ấy, móng mèo giơ lên, chạm nhẹ vào áo huynh ấy, giật giật:

- Meow...

Khởi Vũ quay sang nhìn tôi, đưa tay lên xoa cái đầu mèo nhỏ nhỏ. Ngập ngừng một chút, huynh ấy hỏi:

- Mai... người về một mình được không?

Hử?

Chưa để tôi kịp trả lời, Khởi Vũ đã chặn ngang:

- Ừm... đi về nhớ cẩn thận.

Và sau câu nói đó, tôi không còn thấy huynh ấy nữa... ()

.....

Tôi theo trí nhớ mà lần đường về. Thực ra thì cũng không phải quá khó, nhưng mà với một con mèo, thị lực ban ngày thì như bị cận thị thế này thì đúng là... khó thật. Tôi lững thững đi, đầu vừa tò mò, vừa cố suy đoán xem cái người phóng tên lúc nãy là ai? Ôi chao, tôi mới ở cổ đại chưa được một tuần thôi mà, đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu chứ?

Vừa đi vừa nghĩ, tôi không cẩn thận mà dẫm vào một thứ gì đó dài dài mềm mềm. Khi giật chân ra rồi, ngẩng đầu lên thì đối diện là một ánh mắt vô cùng “có thiện cảm”.

Trước mặt tôi, một con mèo hoang to gấp đôi tôi đang nhe nanh múa vuốt. Có vẻ như lúc nãy nó đang ngủ nhưng bị tôi đạp trúng đuôi thì phải. Tôi lùi dần, lùi dần, muốn cười gượng ý nói: “Bạn mèo yêu quý này, tôi chỉ lỡ chân đạp đuôi bạn một chút thôi mà. Ha ha, chúng ta là đồng loại, không nên gây bất hòa thì hơn...”

- Meow...

- Meo w!!@!@!@

Con mèo hoang gầm gừ, nhìn nó như muốn nhảy bổ đến xé xác tôi luôn cho rồi. Nhìn tôi xem, giờ tôi chỉ là một con mèo nhỏ bé, yếu ớt chưa trưởng thành, nếu bị con mèo hoang kia đạp cho một trận chắc câu chuyện cũng sẽ kết thúc tại đây thôi!!!

Chạy!

Đó là từ duy nhất mà tôi nghĩ được trong lúc này. Các cụ bảo phải nghĩ được làm được. Các chị bảo phải đi theo tiếng gọi của con tim. Và giờ tôi đang “nghĩ được làm được”, “hướng theo tiếng gọi của con tim” mà chạy thực mạng đây.

Huhu, con mèo hoang đáng chết, tại sao nó không chịu gạt bỏ hận thù mà sống trong hòa bình chứ???

Trên con đường làng, có hai con mèo đuổi nhau.

Một em bé đi ngang qua, thấy vậy thì ồ lên:

- Hai bé mèo kia tình cảm quá, còn chơi đuổi bắt với nhau kia. Mèo vàng, mèo đen có kiêu ngạo nữa, mèo đen muốn chơi với mèo vàng.

Tôi là mèo trắng vàng! Không phải là mèo vàng!

Đây là một cuộc đuổi bắt có tính chất nguy hiểm liên quan đến sống còn, không phải là cuộc đuổi bắt tình yêu!!!

Bất chợt, con mèo hoang tăng tốc độ, nhảy vọt lên chặn trước mặt tôi. Không chần chừ gì, nó nhảy vào cào tôi. Đau...

Trong cái lúc tôi chưa thấu kịp cái đau do móng mèo gây ra, một viên đá từ đâu đã lao đến, ném trúng con mèo hoang đó. Là ai? Cứu tôi sao? Con mèo hoang thù địch nhìn kẻ đã ném viên đá, nhưng dường như nó cảm thấy không đấu lại được, liền nhanh chân chạy đi mất. Tôi quay lại nhìn, thì ra là ba, bốn đứa trẻ con trong làng. Chúng đều là những đứa con trai tầm năm, sáu tuổi. Bọn chúng nhìn tôi chòng chọc, trên môi là nụ cười thích thú. Nhận thấy có cảm giác sẽ có chuyện chẳng lành, tôi hoảng hốt muốn chạy trốn. Thế nhưng, chúng lại chẳng để tôi thoát dễ dàng như vậy. Chúng vây lấy tôi, không cho tôi đường thoát ra. Những khuôn mặt nhỏ nhưng đối với tôi bây giờ lại đáng sợ đến kỳ lạ.

Một đứa trong số đó gào lên một câu gì đấy. Tiếp sau, những đứa trẻ còn lại cười khanh khách hùa theo, lấy đá ném vào người tôi. Tôi cố tránh né, nhưng chẳng thể. Những viên đá nhỏ với lực sát thương lớn cứ liên tiếp lao đến như mưa. Cảm giác đau đớn truyền đến làm cả thân người run lên. Tôi gào lên, định nhảy đến cào vào một đứa trẻ nào đó rồi chạy đi thì một viên đá chọi trúng gần mí mắt. Máu bắt đầu chảy, làm tầm nhìn bị che mờ bởi một màu đỏ. Tôi loạng choạng trên nền đất, đau đớn gục xuống.

Tôi thở dốc, cảm nhận được trái tim mình đang co bóp thật mạnh trong lồng ngực nhỏ, đau đến mức muốn nổ tung. Cố gắng hít lấy chút không khí vào phổi, tôi hé mắt nhìn một đứa trẻ đi đến. Sợ hãi, tôi yếu ớt cựa quậy thân mình, muốn chạy đi nhưng chẳng thể nào gượng dậy nổi. Thằng bé kia dùng chân đá đá vào người tôi xem tôi có còn sống hay không. Nó đá không quá mạnh, chỉ là khê khều vào người tôi mà thôi. Cảm thấy có chút hy vọng, tôi cố mở con mắt như đã bị nhuộm một màu đỏ ra, cầu cứu thằng bé đó. Thấy tình cảnh thảm thương của tôi, nó nghĩ gì đó rồi chép miệng, quay lại hét lớn:

- Chết, không biết là mèo nhà ai đây? Nó hình như chết mất rồi. Nhanh chạy đi thôi, ai mà nhìn thấy thì chúng ta sẽ bị mắng mắng.

Mấy đứa trẻ còn lại nghe thế thì sợ xanh mặt, rí tai nhau gì đó rồi chạy đi mất. Còn một mình thằng nhóc kia ở lại. Nó chờ bọn trẻ kia chạy hết đi rồi mới ngồi xuống trước mặt tôi. Nó ném cho tôi cái nhìn thương hại:

- Xin lỗi nhé, tao không nghĩ mày sẽ bị thương đến thế này... Tao... chỉ là... Thôi, bỏ đi.

Nói rồi, thằng nhóc đó bỏ đi, để lại tôi với mình mẩy đầy thương tích.

Tôi thở hắt ra, cứ nằm như vậy trên đường đất, lông mèo cũng bị bẩn hết. Đường vắng, lại giữa trưa nên ít người đi lại. Thật xui xẻo mà... Tôi không hảo huyền mong sẽ có người đến cứu trong cái lúc này. Sáng nay cũng đã nhắn tin để lại cho Lâm Mặc, chắc huynh ấy cũng không rảnh hơi mà đi tìm đâu nhỉ?

Trời bắt đầu tối lại, gió thổi mạnh hơn. Tối qua tôi có nghe thím nhà bên bảo sắp có bão. Ôi, đừng nói là vào lúc này chứ? Mưa mà trút xuống bây giờ thì tôi biết làm thế nào trong tình trạng này hả trời?

Tôi chống chân, cố gượng đứng lên. Ngã khụy. Đứng lên ngã xuống mấy lần mới miễn cưỡng gọi là đứng. Nhìn thấy bờ tường cách đó không xa, mắt tôi sáng lên. Tự bảo mình cố lên, đi một chút là có thể đến đó rồi.

Khó khăn bao nhiêu, lại bám theo bờ tường theo hướng về khách trọ, tôi vừa đi với tốc độ rùa bò vừa lục trí nhớ mình con đường từ nơi mình đang đứng về nhà. Trên trời, trời ngày càng tối bởi những đám mây mù kéo tới ngày càng dày đặc. Rồi... điều gì đến cũng đến, mưa ập tới. Lạnh lẽo, ào ạt. Mưa đập vào lá cây, chảy trên mái ngói. Lông mèo phút chốc đã ướt nhẹp, dính vào làn da mỏng. Nước mưa tạt vào vết thương

bên mắt vừa chảy máu, vừa đau vừa xót. Thân mèo quá mỏng manh trong cơn bão. Tôi bám chặt vào vách tường, mấy lần hít sâu hơi thở, kìm nén cái lạnh và đau đớn hoành hành trên cơ thể đang run rẩy của mình.

Vừa đi vừa ngã, không biết bao lâu tôi mới về được đến cửa khách trọ. Đóng cửa. Tôi tựa người vào cánh cửa gỗ, dùng móng cào vào cửa, miệng “meow meow” những tiếng rời rạc. Nhưng quả thật, tôi quá ngu ngốc. Trong cơn mưa lớn, tiếng mưa đã át hoàn toàn những tiếng động tôi cố gắng tạo ra đó. Tôi bắt đầu khóc. Cả người đã chạm đến giới hạn. Cứ thế này, tôi chết mất. Tôi không muốn chết thế này, không muốn... Tôi cố kêu to hơn, nhưng mãi mà chẳng thể nào gây ra tiếng động quá lớn. Đến lúc tôi tuyệt vọng nhất, sức lực đã gần như cạn kiệt rồi, mắt cũng đã mờ đi, cánh cửa gỗ mở ra.

- Chết tiệt, sao mãi cô ấy...

Trước khi tôi ngất xỉu, tôi nghe thấy tiếng nói đầy bức tức đó, trước mắt cũng là bóng hình quen thuộc của người ấy, người con trai đó... Lâm Mặc...

.....

Tôi mở mắt, cử động là lại thấy toàn thân đau nhói. Chao ôi, thật thảm thương quá mà. Khó khăn nhìn lại người mình, tôi cười khổ. Cả người tôi bây giờ không khác nào xác ướp ai cập, hay nói chính xác hơn là mèo xác ướp... ()

Sau vài phút cảm ơn ông trời và tự thấy mình may mắn khi vẫn còn sống, tôi đập đập cái khăn trên người cho nó rơi ra ngoài, lết người ra mép giường. Không có ai trong phòng, tôi cũng không hề có ý định sẽ lăn xuống đất trong cái tình trạng này. Làm thế chắc tôi không chết vì ngã từ giường xuống thì chắc cũng chết vì đau mất. Tôi nhìn quanh. Cách giường nằm không xa, trên ghế gỗ là một hộp gỗ nhỏ, xung quanh là khăn ướt (hình như vậy), bông băng, thuốc các kiểu,... Cách sắp xếp rất gọn gàng, không hề bừa bộn một chút nào. Là ai băng bó cho tôi? Điệp Điệp? Hay là... Lâm Mặc? Tôi nhìn lại giường mình, thấy đầu giường có một cuốn sách cũ mềm đã ố vàng. Nhắc đến cuốn sách mới nhớ, dạo gần đây, Lâm Mặc mang về nhà rất nhiều sách, đề là sách loại cũ cũ, cổ cổ. Huynh ấy đọc rất kỹ, rất chăm chú. Có lần tôi đã từng cạo đầu vào tay áo huynh ấy, muốn chui vào xem huynh ấy rốt cuộc là đọc gì thì bị huynh ấy ngăn lại, giơ tay nhảy nhay trên chóc đôi tai mèo, bảo:

- Ngoan nào, đừng nghịch.

Cuối cùng cũng có thể giải đáp tò mò, thật vui. Tôi vô cùng lười biếng mà lê mông mình đến chỗ cuốn sách, dùng chân mèo lật bừa một trang nào đó. Trên nệm giường vẫn còn hơi ẩm của ai đó...

“Năm năm quên lãng là một bí thuật của tà tộc Linh Bảo nằm phía Nam núi Phước Thanh. Người trúng thuật Năm năm quên lãng sẽ không nhớ những sự việc xảy ra trong thời điểm năm năm gần nhất. Đây là một loại bí thuật được chế tạo từ rễ cây phong linh cổ năm nghìn năm hợp với nhiều nguyên liệu quý hiếm nằm sâu trong địa phận tộc Linh Bảo...

[...]

Nếu như giải được Năm năm quên lãng, toàn bộ ký ức của người bị trúng thuật trong thời gian mang tà thuật sẽ biến mất.”

Tôi lướt qua trang sách, cảm thấy quá sức khó hiểu. Cái gì mà “Năm năm quên lãng”? Cái gì mà “bí thuật”? Lâm Mặc nghiên cứu mấy thứ này sao????

Lật thêm vài trang nữa, mọi thứ viết cũng chỉ về mấy thứ “cấm thuật”, “tà thuật” thất truyền hoặc hiếm khi xuất hiện trên thế gian. Cảm thấy có đọc thêm cũng chẳng có ích lợi gì, tôi từ bỏ việc tìm hiểu nội dung cuốn sách, tìm cách leo xuống giường.

Chật vật, chật vật, rồi lại chật vật, tôi như con lật đật lác qua lác lại giữa không trung.

Chân mèo bám vào thành giường, dùng đưa mãi mới chạm được chân xuống đất an toàn.

Cửa phòng không đóng, tôi nghe được loáng thoáng tiếng cãi nhau dưới tầng. Lại thêm một thời gian chật vật, tôi cũng đến được chỗ lan can. Khung cảnh bên dưới khiến tôi giật mình, vội vội vàng vàng nép vào bên hành lang, mắt hé ra xem xét...

Dưới đại sảnh khách trọ, Lâm Mặc túm lấy cổ áo Khởi Vũ, ánh mắt đánh lại. Huỳnh ấy lạnh lùng gần giọng, ánh mắt sắc lẹm như muốn xuyên thủng người trước mặt:

- Ta không quan tâm người là ai, nhưng người làm cô ấy như thế thì đã vượt quá giới hạn rồi. Nếu như cô ấy không thể trở lại bình thường thì dù cho người có là chủ nhân của Mặc gia thì ta cũng sẽ khiến người phải hối hận, Khởi Vũ ạ.

Khởi Vũ nhếch môi cười mỉa mai:

- Người còn không đủ khả năng để bảo vệ nàng ấy, vậy có tư cách gì giành nàng ấy về tay người? Người không có tình cảm với nàng ấy, vậy thì tại sao phải khiến nàng ấy chú ý người? Muốn giày vò nàng ấy để mua vui sao? Lâm Mặc, ta-không-cho-phép!

Bàn tay Lâm Mặc cứng đờ trên cổ áo Khởi Vũ, môi huỳnh ấy như đang run lên nhẹ. Khởi Vũ hừ lạnh, hất tay Lâm Mặc ra, không đoái hoài gì đến huỳnh ấy mà đi thẳng lên tầng hai chỗ tôi đứng. Trong ánh sáng bập bùng của ngọn nến nhỏ trên quầy thu tiền, tôi thấy Lâm Mặc chống tay lên bàn, một tay đỡ trán, cúi đầu, môi lẩm bẩm gì đó. Tôi nheo mắt nhìn, cố đoán xem điều huỳnh ấy nói. Tôi thấy, hình như đó là: “Không... Khởi Vũ, người... không bao giờ hiểu được...”

Đúng lúc ấy, Khởi Vũ lên đến nơi. Huỳnh ấy không hề ngạc nhiên hay trách móc gì đối với hành động được coi là nghe lén của tôi. Khởi Vũ ngồi xổm xuống trước mặt tôi. Huỳnh ấy đưa tay bế tôi lên, để mắt tôi đối diện với ánh mắt huỳnh ấy. Ý cười trong mắt huỳnh ấy thật rõ ràng:

- Người nghe hết rồi sao?

Tôi không phủ nhận, gật đầu. Dù sao thì cũng bị bắt tại trận, có chối cũng không thể mà:

- À ừm... ta xin lỗi, ta không biết rằng người lại bị thế này. Nếu biết trước, ta sẽ không đòi nào để người đi một mình như vậy. Hạ Mai, nếu như người có chuyện gì, ta biết làm sao đây? Đám trẻ con kia, ta đã dạy cho chúng một bài học rồi.

- ...

- Đừng nhìn ta như thế, ta chỉ là mắng cho chúng một trận thôi, không làm gì quá đâu. À, còn một thằng nhóc, nó bảo ta đưa cho người thứ này. – Khởi Vũ lấy từ trong túi ra một cái gói nhỏ, khẽ cười. - Là thuốc trị thương thì phải. Nó bảo khi nó trở lại thì không thấy người. Nhưng mà ngốc thật, chạy suốt cả buổi trong mưa, đến khi mẹ nó lòi về mới được. Đây là thuốc dành cho người, mèo chắc không dùng được, thôi thì cứ cầm lấy. – Huỳnh ấy nhét vào tay tôi gói thuốc.

Trong lúc tôi đang vâng về gói thuốc trong móng mèo, tự hỏi hôm nay Khởi Vũ làm sao mà nói nhiều thế nhỉ thì bên tai lại nghe tiếng huỳnh ấy.

- Hạ Mai... rồi bỏ Lâm Mặc, theo ta đi, có được không? – Giọng nói của Khởi Vũ bỗng trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết. Tôi ngẩng phắt đầu dậy, chăm chăm nhìn huỳnh ấy. Trong con mắt lộ ra ngoài mái tóc đen tuyền, tôi dường như thấy được cả sự cương quyết trong đó. Huỳnh ấy như đang muốn thu tôi vào lòng mình, vào tận sâu trong thâm tâm mình – Ta có thể đối với người tốt hơn hẳn, có thể chăm sóc người, ngày ngày bên cạnh người, bảo vệ người... Có thể nào... suy nghĩ lại không? Hẳn đối xử với người thờ ơ vậy, vì sao cứ phải ép mình ép xác bên cạnh hắn?... Ta... thích nàng mà...

Giọng Khởi Vũ dịu dần, dịu dần. Câu nói cuối, huỳnh ấy do dự mà nói ra, nhẹ như nước nhưng lại khiến tim tôi muốn bay ra ngoài...

Tôi bối rối.

.....

19. Chuyên Mục Lảm Nhảm Đêm Khuya

Xin chào mọi người, tớ có một thông báo nho nhỏ đến những ai đang theo dõi “Hiệp ước bán thân”. Cũng khá là ngắn gọn thôi, không dài lắm đâu =)))

Thời gian tới, tớ sẽ bắt đầu thi học kỳ, môn thi đầu tiên vào ngày thứ 2 tuần tới (8/12). Vậy nên, trong thời gian thi, tớ sẽ ngừng viết “Hiệp ước bán thân”, tiện thể cũng là để nuôi lại cảm hứng, bởi dạo này mạch truyện không được mượt cho lắm ()

Sau khi kết thúc kỳ thi, tớ sẽ rảnh rỗi một thời gian, sau đó bắt tay vào ôn thi nghề để lấy điểm cộng vào cấp 3 luôn nên cũng khá bận. Tuy nhiên, kết thúc thi học kỳ, tớ vẫn sẽ tiếp tục viết bộ này. Mọi người yên tâm, công cuộc “ngược, ngược nữa, ngược mãi” vẫn được tiếp tục =))) Đùa thế thôi chứ những chương sau của “hành trình tìm lại hình người và chiến dịch cứu đỡ mỹ nam bán thịt bò mặt liệt của Mai Mai” sẽ nhẹ nhàng, ngọt ngào hơn chút xíu =))

Thông báo chỉ có vậy thôi, cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi, thân ái chào quyết thắng! O () O

Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 21/12, bye bye

Ký tên xoẹt xoẹt

Mẹ bọn trẻ

Shellry

20. Chương 17: Nha Đầu, Về Nhà Thôi

Chương 17: Nha đầu, về nhà thôi

- Ta... thích nàng mà... - Dứt lời, Khởi Vũ quay ngoắt mặt sang một bên, tôi thoáng thấy mặt huynh ấy đỏ lựng lên như quả cà chua.

Tuy rất bối rối nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy huynh ấy xấu hổ thế này thật đáng yêu, cứ như một đứa trẻ vậy. A, nhưng mà huynh ấy nói... huynh ấy thích tôi... Tôi... thấy rất xấu hổ, quả thực không biết nên phản ứng ra sao nữa. Nhìn trời nhìn đất một hồi, đến khi huynh ấy hắng giọng, tôi mới đành ngắc đầu giả ngu:

- Meo ~

Khởi Vũ: ...

Trời ạ, thật chỉ muốn ụp đầu vào gối cho xong. Tôi vốn rất ngại đối mặt với mấy việc này mà!

Đúng cái lúc mà không khí xung quanh rơi vào ngại ngùng cực điểm, đột nhiên có một bàn tay lớn xách cổ tôi lên. Lâm Mặc vừa đặt tôi trong lòng, vừa băng quơ hỏi:

- Hai người đang nói chuyện gì thế?

Khởi Vũ thấy người vừa đến, cái nhú mày lướt qua như thể có chút không hài lòng. Nhưng huynh ấy chỉ đứng dậy, trả lời bằng giọng chẳng có gì xảy ra:

- Không gì cả. Có gì sao?

Từ phía cầu thang, tiếng bước chân truyền đến. Tôi ngó đầu ra nhìn, trong mắt xuất hiện một người con gái có dáng người cao, mái tóc dài đến khuỷu tay buông xõa tự nhiên. Ngoài việc vòng một nhò ra thì nhìn nàng ta rất vừa mắt, nếu không nói là rất đẹp. Cô nàng đó đến gần chỗ chúng tôi đang đứng, bộ mặt làm ra vẻ bất đắc dĩ:

- Cô ta đâu? Nhanh nhanh đi, ta đây lịch trình bận rộn, không có thời gian ở đây đùa giỡn đâu.

Khởi Vũ khinh bỉ đập cho nàng ta một cái. Tôi tròn mắt. Người ta bảo: “Phụ nữ là một thứ vô cùng mong manh. Không được làm tổn thương họ, dù chỉ bằng một nhành hoa.” Cái hành động này của Khởi Vũ... có phải quá sức là “làm tổn thương” rồi không?

- Im đi, người mà không gây ra chuyện này thì đầu cần phải tự lết xác tới mà xử lý chứ?

Trái với thái độ của tôi, người kia như đã quá quen với cái hành động của Khởi Vũ, nàng ta phẩy tay, trách móc:

- Không phải vì người thì ta rảnh rỗi đến mức làm mấy trò đó sao?
- Thế à? Bỗng thiếu gia chẳng cần người “quan tâm” ta thế đâu!
- Cãi nhau nữa ta tính tiền đấy. – Lâm Mặc cuối cùng cũng lên tiếng xen ngang bằng cái vẻ mặt kiêu “nó không liên quan đến ta nhưng nó làm phiền ta”.
- Được rồi, được rồi, làm đây. – Cô nàng kia giơ tay dừng cuộc khẩu chiến.

Nàng ta lại gần tôi, cúi xuống nhìn tôi cười, sau đó bất ngờ vung ra chút bột gì đó. Tôi thấy hững đi, bản thân tự động chìm dần vào một không gian mông lung mà tôi chẳng nắm bắt được. Tôi rơi vào cơn mộng mị...

Lâm Mặc cúi xuống nhìn tôi đã ngủ. Mở cửa phòng, hắt đi vào trong, đặt tôi xuống giường. Hắt quay lại hỏi người kia:

- Bao giờ cô ấy có thể trở lại như cũ?
- Hai giờ nữa, sau khi nàng ta tỉnh lại.

.....

Hai giờ nhanh chóng trôi qua, người nằm trên giường vẫn chưa tỉnh.

Có người đã toát mồ hôi, liếc mắt nhìn cái ánh mắt mù mịt của hai kẻ nọ.

- Người giải thích sao đây?
- Hai giờ qua rồi đó.
- Bình tĩnh, chắc chênh lệch thời gian tí xíu. – Cô nàng kia cười khan.

Lại thêm một giờ qua đi, vẫn chưa có động tĩnh gì.

Người kia vỗ đầu như ngộ ra gì đó:

- Có chuyện rồi.

Qua bay đầy phòng... — —

“Năm năm quên lãng” được giải bằng cách đưa người trúng tà thuật vào giấc mộng, để họ đi qua từng tầng ký ức. Tự họ sẽ tìm lại ký ức mình đã lãng quên. Có điều, việc giải tà thuật chắc chắn cũng xảy ra rủi ro. Khi người trúng tà thuật đi vào ký ức của mình, rất dễ bị chìm đắm vào không gian ảo do mình tạo nên. Đó có thể là một ký ức vui vẻ, cũng có thể là một ký ức tồi tệ mà người kia không muốn nhớ đến. Khi đó, cần có một người tình nguyện đi vào mộng cảnh của người trúng tà thuật để dẫn dắt họ ra ngoài. Tuy nhiên, nếu không cẩn thận, rất dễ cũng bị nhốt vào mộng ảo của người bị trúng tà thuật.

- Để ta đi. – Hai tiếng nói đồng thời vang lên.
- Khởi Vũ thì không được. – Người con gái kia lên tiếng bác bỏ ngay tức khắc.
- Tại sao? – Người nọ gào lên.
- Ta thích thế đấy, ý kiến à? – Nàng ta vênh mặt. Đoạn, nàng ra quay sang Lâm Mặc – Ta nhắc trước, nếu người chấp nhận vào mộng cảnh của Hạ Mai thì những ký ức của người rất dễ bị trộn lẫn vào ký ức của nàng ấy đó. Dù cho lúc nàng ta tỉnh lại cũng chẳng nhớ gì.

Lâm Mặc có chút do dự. Nhưng, giây lát sau, hắt gật đầu.

.....

Tiếng chim ríu rít từ ngoài cửa sổ vọng vào. Tôi mở mắt, ngái ngủ mà ngáp dài một tiếng. Ánh nắng xuyên qua ô cửa kính, chiếu rọi khắp cả căn phòng. Tôi lười nhác lần qua lần lại trên giường, chưa hề có ý định muốn dậy. Nằm trong chăn, tôi đưa mắt nhìn khắp căn phòng quen thuộc của mình. Đây là nhà tôi mà, nhỉ? Thế mà tại sao tôi cứ có cảm giác là lạ. Có chuyện gì thế? Hình như tôi vừa mơ một giấc mơ, thực sự

kỳ lạ lắm. Nhưng điều tôi mơ là gì? Tôi cũng không nhớ rõ nữa... Mọi thứ trong mơ vừa ảo vừa thực, thật khiến người ta muốn chìm đắm...

Đồng hồ báo thức lại reo vang.

Tôi đưa tay tắt đồng hồ, vớ bừa cái áo khoác dưới cuối giường khoác lên người. Vừa ra khỏi chăn, không khí lạnh đã ùa vào khiến tôi rét run. Nhìn mình trong gương, tôi cố xua đi những hình ảnh trong giấc mơ đêm qua, kéo mình trở lại với nhịp sống thường ngày.

Đứng chờ xe bus trong cái lạnh thấu xương của thành phố A, tôi nhàm chán nhìn dòng xe qua lại. Tôi không muốn đến trường. Một tháng trước, tôi có xích mích với một cô bạn trong lớp, và không ngạc nhiên, khi cô bạn được mọi người gọi-là-hotgirl lại đi nói xấu tôi với cả lớp. Đơn giản thế thôi, sau đó, dĩ nhiên là tôi bị cô lập. Ngày ngày đến trường, mọi thứ xung quanh là nói xấu, là mỉa mai, là rèm pha,... Những ngày đầu bị tẩy chay, nói thật là tôi thấy lạc lõng, tôi cô đơn giữa cả một tập thể. Thế nhưng, dần dần thì tôi cũng tập quen được, ít nhất là không còn quá sức tuyệt vọng. Nhưng mà nói gì thì nói, đi học trong cái không khí chen ép đến mức đây, tôi cũng chẳng có chút hứng thú nào, lâu dần, tôi sinh ra tâm trạng chán học, chẳng muốn đến trường. Tôi không nói với bố mẹ. Chúng tôi vừa mới chuyển đến thành phố này được vài tháng, từ sau khi bố tôi trở về sau những năm tháng lập nghiệp ở nước ngoài dài đằng đẵng. Tôi không muốn gây quá nhiều phiền phức đến cho bố mẹ tôi.

Đến trường, tôi vào lớp trong cái nhìn soi mói của vài người trong lớp. Chốc lát, tiếng cười lại rộ lên. Tôi cá chắc là họ lại nói xấu tôi gì đó. Việc đó ngày nào chẳng xảy ra, quá mức quen thuộc rồi, nhỉ? Đặt cặp xuống ghế, tôi nhếch môi nhìn đám chữ được viết đầy trên mặt bàn bằng phấn trắng, phấn màu. Toàn là mấy câu chữ chẳng ngày nào thay đổi. Tôi thở dài ngao ngán. Ít nhất thì họ cũng không thể đổi câu chữ khác được sao? Cứ mãi thế không chán à? Lấy giẻ lau bảng lau đi đám chữ trên mặt bàn, nhớ ra gì đó, tôi cúi đầu nhìn xuống ngăn bàn. Không có! Thôi xong rồi! Hôm qua tôi mới quên tập tài liệu cô giáo nhờ ở trên lớp, sáng nay đến định làm nốt. Cứ nghĩ họ dù có ghét tôi nhưng đây là tài liệu của cô, họ cũng sẽ không động vào. Xem ra...

Tôi vò đầu suy nghĩ. Sắp đến giờ phải đưa cho cô rồi, tôi đã lỡ hứa, làm sao bây giờ nhỉ?

- Ê mày, tìm cái này hả? – Một thằng con trai trong lớp và là bạn trai của con-nhỏ-hotgirl-nào-đó (hình như tên Duy thì phải) mặt mày “ắt ơ” giơ ra trước mặt tôi tập tài liệu.

Tôi cau mày, chìa tay:

- Trả tao! Của cô chủ nhiệm đó.

- Vậy cơ à? Tao sợ quá nhỉ. – Nó cười rộ lên như chế nhạo tôi. Có vẻ như thằng khỉ đó cho rằng việc tôi bảo nó trả tôi tập tài liệu là quá sức “ảo tưởng sức mạnh” thì phải? – Không trả đấy, làm gì được nhau?

- Ờ. – Tôi cười. Dù sao nó cũng chưa mất, tôi cần gì phải lo cơ chứ.

Thằng Duy dường như khá bất ngờ với thái độ của tôi trước trò trêu chọc của nó. Nó chép miệng nhặt nhèo rồi bỏ đi về chỗ. Không lâu sau, chuông vào tiết một reo. Hai tiết đầu trôi qua một cách nhàm chán trong tiếng giảng đều đều của giáo viên. Dưới lớp, đứa thì ngủ gật, đứa thì vẽ bậy lung tung, đứa lại ngồi nói chuyện riêng,... Nói chung là rất ít đứa tập trung nghe giảng. Sau thi học kỳ, có lẽ việc tập trung học hành đúng là chẳng đâu vào đâu...

Giờ ra chơi cũng đến. Học sinh từ các lớp ùa ra như ong vỡ tổ. Tôi đang ngồi trong lớp thì cô chủ nhiệm đi vào, bảo:

- Hạ Mai, tập tài liệu cô nhờ em...

- Bạn Duy cầm đấy cô ạ. – Tôi chỉ tay về cái đám con trai đang tụ tập đằng cuối lớp. Sau đó, tôi cúi đầu chào cô rồi ra ngoài.

Mua một cái bánh mì ở nhà ăn, tôi leo lên sân thượng của trường. Đang là giờ ra chơi nên ở đây chẳng có ai cả. Tôi ngồi tựa lưng vào lan can, vừa gặm bánh mì vừa nghe nhạc. Trong tai là giai điệu quen thuộc của mấy bài hát ưa thích. Từ khi chuyển trường về đây, tôi rất tình cờ mà tìm ra chỗ này. Cũng vì thế mà cái cách hưởng thụ giờ ra chơi của tôi nó kỳ lạ một cách vô vẩn thế đấy.

Nhai xong bữa sáng, tôi bắt giắc quay lại nhìn xuống dưới sân trường. Phía sân bóng, một đám con trai đua nhau chạy theo một quả bóng. Nhìn bọn họ có vẻ thật vui... Tôi khẽ nhắm mắt, không biết khi nào lại thành ra ngủ gật.

.....

- Con nhỏ đó không có bố nhỉ?

- Ủ, chắc do nó hư nên bố nó mới đi mất.

Tiếng xì xầm vọng lại từ sau lưng. Lại là mấy đứa cùng xóm. Bọn chúng hay chỉ vào tôi và nói tôi là đứa không có bố, là đứa hư đồn mới không có bố. Bốn năm trước, khi tôi lên ba, bố tôi tạm biệt mẹ con tôi đi nước ngoài. Bố còn bảo khi bố về nhất định sẽ mua cho tôi một con búp bê lớn thật lớn. Nhưng mà bố đi thật lâu, mãi mà chẳng trở về. Tôi và mẹ chờ một năm, rồi lại một năm, bố vẫn chưa về. Mẹ vẫn hay dỗ dành tôi, bảo bố sẽ sớm trở về với chúng tôi, chỉ cần tôi luôn ngoan ngoãn, bố về sẽ rất vui. Đúng, chắc chắn bố sẽ trở về mà!

Tôi quay phắt lại, bặm môi trừng mắt với đám trẻ kia. Chúng giắt mình, nhưng sau đó, có một đứa đi đến, đẩy tôi một cái thật mạnh khiến tôi ngã xuống. Nó chỉ vào mặt tôi, lớn tiếng:

- Đồ không có bố. Bọn tao không thèm chơi với mày. – Nói rồi, nó ôm lấy con siêu nhân bằng nhựa của nó, cùng đám trẻ kia đi về.

Tôi chống tay đứng dậy, không suy nghĩ mà lao đến. Tôi không biết, chỉ là lúc ấy, tôi chỉ muốn đánh cho chúng một trận, cho chúng biết rằng tôi không phải kẻ không có bố. Tôi có! Tôi có mà!

- Ôi, Mai, con đi đánh nhau sao? Sao lại đánh nhau chứ? Xây xước hết cả rồi... - Mẹ tôi xót xa nhìn tôi, vừa trách mắng vừa quay tôi một vòng, xem tôi còn bị đau chỗ nào không.

Tôi tất nhiên là không địch nổi mấy đứa liền. Nhưng ít ra tôi cũng cho bọn chúng vài cái cào cọng thêm mấy quả đấm rồi. Mấy đứa đáng ghét!

Tôi phụng phịu, ngoài mặt vẫn là cái vẻ không phục:

- Tại bọn nó nói Mai Mai vì hư nên mới không có bố. Mẹ, Mai Mai ngoan mà, mẹ nhỉ? – Tôi nín lấy áo mẹ tôi, nói, nước mắt cũng giàn ra.

Mẹ lặng đi, cup mắt nhìn tôi. Bà xoa đầu tôi, nhẹ nhàng trả lời:

- Ủ, Mai Mai ngoan lắm, bố con chắc chắn sẽ rất vui. Bố con sẽ sớm về thôi. Nhưng con phải hứa với mẹ, không đánh nhau nữa nhé. Mai Mai phải luôn cười tươi, con cười rất đẹp mà, không khóc. Ngoan nào... - Mẹ vừa gạt nước mắt, vừa cười nói như vậy...

.....

“Mai Mai phải luôn cười tươi, con cười rất đẹp mà, không khóc...”

Tôi mở choàng mắt. Câu nói của mẹ lại hiện lên trong đầu tôi, nước mắt tự khi nào đã trào ra khỏi khóe mi. Tôi phải cười thế nào bây giờ? Mọi thứ xung quanh yên lặng, có lẽ đã vào tiết. Tôi ngẩng đầu nhìn trời, bất chợt thấy một cánh chim lướt qua rồi biến mất vào sau đám mây trắng. Thật lạ làm sao, tôi chẳng thấy buồn chút nào cả. Tôi không thấy buồn, chỉ thấy trống rỗng thôi.

- Cái thế giới mà cô chìm đắm là đây sao? Thế là đủ rồi đấy.

Trước mắt tôi, một chàng trai tuấn tú mặc bộ đồ kỳ lạ, mái tóc dài buộc cao đang chăm chú nhìn tôi.

- Anh là ai?

- Người cô không được quên.

Người đó vừa nói xong, tôi đã thấy thân thể mình nhẹ bẫng đi, rơi vào một tầng không gian tối đen. Trong sự ngơ ngác của tôi, một quả bóng nước trong suốt thật lớn xuất hiện. Tôi rụt rè đi tới. Vừa chạm tay vào đó, quả bóng nước liền vỡ ra, từng tầng, từng tầng ký ức một đi qua, rõ ràng hơn bao giờ hết.

.....

Một chàng trai đứng trước mặt tôi. Tuy trên người mặc bộ đồ thường dân mà không hề làm giảm đi khí chất của hắn, ngược lại càng làm hắn giản dị dễ nhìn. Mà trọng tâm là, hắn mặc đồ cổ đại.

- Cô là ai?

.....

Hắn chìa ra trước mặt tôi một tờ giấy, bảo:

- Ký đi.

Chết tiệt, đây là giấy bán thân mà!

.....

- Vậy nên, Lâm Mặc ta tuyên bố, Mai Mai là người của ta. Lý công tử nên tìm người khác đi.

.....

Tôi tiến lại, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng nói:

- Không, huynh có thể. Chỉ là... huynh cần thời gian. Tình cảm không thể cưỡng ép.

Lâm Mặc sững người. Rồi, hắn đưa tay vuốt tóc tôi, cất giọng khàn khàn:

- Được rồi... không cần phải lo. Tôi không sao cả.

Tôi cũng muốn huynh không sao cả. Ngày mai, huynh sẽ trở lại là Lâm Mặc như bình thường phải không? Không nhìn mặt nhau, tôi không biết sắc mặt hắn thế nào, nhưng tôi thấy vai mình chợt ứa lạnh. Tôi khẽ nhắm mắt, để mặc thời gian trôi qua như vậy.

.....

Trong rừng đêm, tấm lưng hắn rộng lớn, để mặc tôi tựa vào đó. Xung quanh, hương khiết tán nồng nàn khắp không gian. Người đó bảo tôi đừng thích hắn, nhưng tôi biết làm thế nào đây? Giây phút thấy hắn chạy đến tìm tôi bất chấp trời đã tối mịt, trái tim tôi đã gục ngã trước hắn mất rồi.

.....

Từng giờ từng phút, tôi đến giờ mới nhận ra: “À, hóa ra, cái con người này mình đã chú ý nhiều đến thế. À, ra là thế, ra là mình đã quá yêu người ta mất rồi.”

“Mặt trăng dù có đẹp nhưng cũng chỉ là thứ không chạm vào được, không sở hữu được,... Mặt trăng, mãi mãi cũng chỉ thuộc về bầu trời mà thôi.”

Ừm, Lâm Mặc, huynh có biết không? Huynh cũng chính là ánh trăng của lòng tôi đó thôi.

Những tưởng chỉ thế là kết thúc, bỗng nhiên, tôi thấy một bóng nước nữa. Tôi khẽ chạm vào. Như lần trước, bóng nước vỡ tan. Có điều, đây không phải ký ức của tôi...

Ở đó, tôi thấy một Lâm Mặc, nhưng với một hình ảnh khác, thật lạ lẫm, ôn hòa, dịu dàng và vui vẻ. Bên cạnh hắn, có Diệp Diệp. Tôi thấy tim mình nhói lên. Hạ Mai, thừa nhận đi, mày ghen rồi...

Có lẽ, vì lúc ấy tôi chỉ để tâm đến Lâm Mặc và Diệp Diệp, tôi đã bỏ qua rất nhiều chi tiết. Mái tóc, trang phục, cốt cách... Tất cả. Mãi về sau này, khi những ký ức này trở lại, tôi vẫn cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc. Tại sao không nhận ra Lâm Mặc và Lãnh Hàn Băng là một, tại sao không ghi nhớ, tại sao...

Trên tầng cao của thanh lâu xa hoa, tôi thấy hắn tựa cửa sổ, nhào người ra ngoài, trên tay là ly rượu đang uống dở. Ánh mắt hắn dõi theo xuống bóng hình tựa tiên tử phía dưới đang đàn ca, đôi môi khẽ nhếch lên thành nụ cười nhẹ nhàng. Lời bài ca phía dưới thật quen thuộc. Là lời ca mà Lâm Mặc từng hát. Thì ra, thời gian trôi đi lâu như vậy, hắn vẫn ghi nhớ từng câu từng chữ trong lời ca của nàng ấy. Để rồi ôm ấp, để rồi tự giằng vò mình...

Lâm Mặc, huynh si tình tới mức ngốc nghếch, huynh có hiểu không?

Rồi, tôi lại thấy Lâm Mặc và Diệp Diệp ở trong hang tối, hắn để nàng gác đầu lên vai mình. Hắn dịu dàng hôn lên tóc nàng ấy. Bàn tay hắn giờ lên, như thể muốn ôm lấy nàng ấy, ôm thật chặt, không để vuột mất, nhưng nghe nàng ấy lẩm bẩm cái tên “Âu Dương Thần”, bàn tay hắn lại nắm chặt lại, thu tay về. Hắn mím môi, ghé sát đầu vào nàng ấy mà thầm thì: “Diệp Diệp, sao nàng mãi mà chẳng chịu nhìn ra, ta từ trước đến giờ chỉ vì nàng mà rung động thôi...”

Thời gian qua đi, hắn ở bên nàng ấy, cùng nàng ấy cười, rồi giận dữ như trẻ con, rồi ghen, rồi bất lực khi nhận ra nàng ấy vốn không thuộc về hắn. Một Lâm Mặc nhiều cảm xúc khác nhau, một Lâm Mặc vì người con gái mình yêu mà vui, mà buồn. Lần đầu tiên từ khi quen biết hắn, tôi thấy tình cảm của mình là quá sức xa xăm với...

Không gian lại thay đổi. Tôi thấy hắn đứng trên vách núi, nở nụ cười dịu dàng, vòng tay ôm lấy nàng ấy: “Diệp Diệp, nhất định phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc. Khi nàng cần, nhớ là còn có ta, nhé...” Có ta bên cạnh nàng, sẵn sàng cho nàng mượn bờ vai này; có ta yêu thương nàng, dù cho cả thế gian quay lưng với nàng; có ta bảo vệ, che chở nàng. Tạm biệt, tình yêu đầu tiên...

Dòng ký ức lại tiếp tục lướt đi. Tôi thấy Lâm Mặc đứng trong rừng trúc, hắn bị vây bởi một đám người mặc áo đen đằng đằng sát khí. Chúng hét vang rồi lao đến, trên tay là gươm đao sắc lẹm. Lâm Mặc chỉ lạnh lùng đáp trả. Hắn phi thân lên không trung, đạp trên lá trúc nhẹ nhàng như đi trên mặt đất, giáng trả bọn chúng những cái tấn công dứt khoát. Bỗng nhiên, một tên áo đen đánh lén hắn từ phía sau. Lâm Mặc nghiêng người né, nhưng miếng ngọc trong túi lại rơi ra. Ánh mắt hắn lóe lên tia hoảng hốt. Hắn vội vàng lao xuống bắt lấy, không để ý có kẻ phóng đến. Lâm Mặc vẫn tránh được, nhưng không thể tránh được hoàn toàn với thế rơi đó, hắn bị chém một nhát vào bụng. Miếng ngọc đó, tôi biết. Đó là miếng ngọc mà Diệp Diệp tặng hắn. Hắn lại... trân trọng nó đến không màng tính mạng mình như vậy. Sau đó, hắn vẫn thắng, nhưng máu lại ra quá nhiều, đi được một đoạn khá xa thì ngất xỉu. Đó chính là lần Lâm Mặc được đưa về làng Thuận Bình...

Ký ức dừng lại ở đó. Mọi thứ xung quanh lại trở về tối mịt. Tôi thất thần ngồi thu mình trong bóng tối, trong đầu cứ quẩn quanh cái tên “Lâm Mặc”. Bất ngờ, bóng tối xung quanh như một tấm gương khổng lồ bị người đập vỡ. Tôi nhoè mắt với cái ánh sáng đột ngột. Người con trai đó chạy vội đến bên tôi. Hắn nhún mảy trước cái bộ dạng tôi lúc này. Lát sau, hắn vỗ đầu tôi, bảo:

- Nha đầu, về nhà thôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, bất ngờ nhào đến ôm hắn. Lâm Mặc không phản ứng kịp, ngã ra nền đất. Tôi vùi đầu vào lồng ngực hắn, hít một hơi rồi nói:

- Tôi biết huynh yêu nàng ấy, tôi cũng biết tình cảm của huynh đối với nàng ấy sâu nặng đến đâu. Nhưng làm ơn, nhìn xung quanh huynh đi. Huynh có biết không? Có một người cũng yêu thương huynh lắm, để tâm huynh nhiều lắm. Tôi sẽ luôn làm huynh cười, khiến huynh vui vẻ, luôn luôn bên cạnh huynh, không bao giờ rời xa huynh. Vậy nên... làm ơn, đừng coi tôi như người vô hình trong cuộc sống của huynh nữa! – Tôi ngước mắt, đối mặt với ánh mắt Lâm Mặc. Không biết lấy đâu ra dũng khí, tôi vòng tay qua cổ hắn, kéo hắn lại, đặt lên môi hắn một nụ hôn – Lâm Mặc, em yêu chàng. Chàng quên nàng ấy đi, được không? Xin chàng, đừng đau khổ vì người đó nữa...

Bàn tay nắm lấy áo Lâm Mặc siết chặt hơn. Tôi không biết sắc mặt hắn bây giờ thế nào, tôi không biết nữa. Tôi vừa muốn nghe câu trả lời của hắn, vừa không muốn. Những cảm xúc đối lập cứ thi nhau giằng xé trong lòng tôi.

Tôi không biết, khi đó, ánh mắt Lâm Mặc lạnh hắt đi...

21. Chương 18: Tình Yêu Là Một Loại Cổ Chấp

Chương 18: Tình yêu là một loại cổ chấp

Tôi ôm chặt Lâm Mặc, dứt lời xong thì ngưỡng đến mức không dám ngẩng đầu nhìn hắn nữa. Thời gian như ngừng lại, tôi nghe rõ cả tiếng con tim đập trong lồng ngực hắn. Tiếng hắt thở đều đều, nhưng lại có

gì đó nặng nề. Lòng tôi tự hỏi, hắn đang nghĩ gì? Những gì hắn đang nghĩ, liệu có phải những gì tôi đang mong ngóng hay không? Trong tim hắn, tôi ở vị trí nào? Là ai? Là gì? Hay... chẳng là bất cứ thứ gì cả?

Lát sau, Lâm Mặc mới lên tiếng:

- Hạ Mai, đứng dậy đi.

Tôi ngẩn người. Thái độ này của hắn là thế nào?

Trong sự bối rối của tôi, Lâm Mặc đã kéo tôi đứng dậy rồi đi trước. Tôi vội vàng bước nhanh đến, bàn tay đưa ra nắm lấy tay hắn giữ lại. Hắn vẫn chưa chấp nhận tôi, là vì sao? Tại sao, lâu như vậy, trong lòng hắn vẫn chỉ có một mình cái tên “Điệp Điệp”? Chẳng lẽ, không một ai đủ sức khiến hắn quên đi người con gái đó sao?

- Khoan đã, cho tôi biết, câu trả lời của huynh thế nào? Huynh có tình cảm với tôi không? Đối với tôi, huynh có chút nào rung động không, Lâm Mặc? Chúng ta có thể... chứ?

Lâm Mặc quay đầu nhìn tôi, nở nụ cười nhẹ, khẽ lắc đầu:

- Không thể.

.....

Tôi từ từ mở mắt, nhìn xung quanh. Tôi đang ở khách trọ. A, lúc này ngất đi, chắc là hại Khởi Vũ lo lắng rồi. Thấy tôi đã tỉnh, có hai người chạy đến bên giường, một người là Khởi Vũ, người còn lại là một cô gái lạ. Nàng ta nhìn tôi chăm chú, sau đó vỗ tay cái bộp, hào hứng nói:

- Đó, thấy không? Bỗng thiếu gia ta mà đã ra thay thì kiểu gì chẳng xong.

Tôi mở lớn mắt. Người này... người này là nam á????

Nhìn thấy biểu cảm của tôi, Mạc Khởi Vũ bảo:

- Người nghĩ tên này là nữ? – Mạc Khởi Vũ chỉ người kia, trong giọng nói kìm nén ý muốn bật cười. Tôi ngơ ngác gật đầu. Chứ... không phải à? Khởi Vũ không nhận được nữa, phì cười. Hắn vừa vỗ vai người kia bồm bộp, vừa nói trong tiếng cười không dứt – Tử Nhan, ta nói rồi mà, người xinh thế này, ai mà nghĩ người là nam nhi được chứ? – Nói xong lại cười sảng sặc.

Phải mất một lúc sau, tôi mới biết “cái người mà tôi nhận nhầm là gái” là ai. Đó là Mạc Tử Nhan, huynh đệ song sinh với Khởi Vũ. Khi tôi hỏi sao bảo họ Mạc bây giờ chỉ có hai người, một là Mạc Khởi Vũ, hai là một thằng bé mới lên sáu tuổi cơ mà, Tử Nhan liền lườm tôi một cái, ánh mắt khinh bỉ, nói rằng đó chính là hắn, chẳng qua hôm đó buồn chán nên mới hóa nhỏ đi trêu chọc mọi người, ai dè gặp một nha đầu phiền phức là tôi. Tôi cúi đầu, vừa ăn cháo Lâm Mặc mới nấu, vừa gật đầu nghe chuyện. Tôi kể cho Khởi Vũ biết vì sao hôm đó tôi đột nhiên lại hôn mê, Khởi Vũ nghe xong không nhân nhượng đáp cho Tử Nhan vài cái. Thì ra, mối quan hệ của huynh đệ nhà này cũng lạ. Khi sinh ra, vì hai người sinh liền nhau nên không biết nên xưng hô ai lớn ai bé, cũng đã bao lần cãi nhau ra trò vì việc này. Rồi vào năm hai người đó lên năm, Tử Nhan cao ngạo, hiếu thắng liền thách đấu với Khởi Vũ, nói rằng ai thắng sẽ được làm huynh. Mạc gia vốn coi trọng thực lực, không do dự mà đồng ý. Kết quả, hai người bất phân thắng bại, cuối cùng lại tranh đấu đến tận hôm nay.

Lần trước, là Tử Nhan phục kích ở phòng Khởi Vũ, định quyết đấu thêm lần nữa, ai ngờ bất đắc dĩ lôi tôi vào cuộc. Biết việc mình làm, Tử Nhan lúc đầu cũng đôi chút tội lỗi, về sau thì phải tay bỏ mặt, rất vô trách nhiệm coi như không có chuyện gì. Mãi mấy ngày sau đó, Khởi Vũ mới lôi cổ được Tử Nhan về đây để giải thuốc. Tôi hỏi tôi hôn mê bao lâu rồi, ánh mắt Khởi Vũ có chút bối rối, sau đó đáp ra một khoảng thời gian. Tôi không để ý lắm, một phần cũng lười hỏi nên bỏ qua. A, cũng quên nói, khi tôi tỉnh lại, thấy mình đã trở lại hình người. Khởi Vũ bảo chắc là do thuốc kia hết tác dụng rồi.

Trong lúc nói chuyện, tôi có vài lần liếc qua chỗ Lâm Mặc, lần nào cũng chỉ thấy hắn ngồi lặng yên không nói, tay vẫn vờ bao khiết tán xanh tôi từng tặng, không biết nghĩ cái gì.

.....

Vài ngày sau, tôi trở lại bình thường như mọi ngày. Điệp Điệp vẫn ở lại chỗ chúng tôi cùng với Khải Khải. Cuộc sống trong khách trọ có lẽ vẫn được coi là bình thường, ngoại trừ cái thái độ bất thường của Lâm Mặc. Không biết hẳn giận chuyện gì mà ngày nào cũng làm cái vẻ mặt lạnh tanh khó chịu. Mà không phải là với tất cả, cái thái độ đó như thể là “dành riêng” cho tôi thôi mới bực mình chứ!

Tôi nói gì hắn cũng lơ đi, coi như tôi là không khí, cái gì cần thiết lắm mới âm ừ cho có lệ khiến nhiều lúc tôi chỉ muốn bốc hỏa cho xong. Và không chỉ có thế, tôi cảm thấy, hắn hình như đang tránh mặt tôi. Điệp Điệp hỏi tôi với hắn cãi nhau à, tôi cũng chẳng biết nên trả lời nàng ấy ra sao nữa, đành cười trừ, bởi chính tôi cũng không biết tại sao Lâm Mặc lại thế nữa. Việc này làm tôi suy nghĩ rất nhiều, cũng buồn phiền không ít. Tự kiểm điểm bản thân, hình như tôi đúng là chưa làm gì có lỗi mà. Cũng chính vì thế, sự âm ứ trong lòng tôi cũng tăng cao.

Tôi muốn lao đến, lớn giọng hỏi Lâm Mặc xem rốt cuộc đầu hắn bị đập vào đâu rồi nhưng nhìn cái vẻ mặt lạnh tanh của hắn, tôi lại không dám, đành nuốt cục ứ vào trong dạ dày cho nó tiêu hóa rồi lảng đi.

.....

Chiều nắng đẹp, tôi ra sân rút quần áo khô vào. Đang làm, đột nhiên, một cơn gió lớn thổi đến, chiếc khăn trên tay bị gió thổi bay mất. Tôi vội đặt đám đồ vừa rút vào giỏ tre dưới đất, chạy theo lấy lại chiếc khăn.

Chiếc khăn bay theo gió bị chặn lại bởi một bàn tay lớn. Tôi dừng lại, nhìn chàng trai xuất hiện trước mắt. Thật anh tuấn! Người đó có mái tóc vàng óng, đôi mắt hổ phách tinh anh, khuôn mặt đẹp đến sững sờ. Người này, khí chất phi phàm, lại sở hữu một vẻ đẹp yêu nghiệt dễ dàng làm điên đảo chúng sinh. Dựa vào trang phục trên người, ánh mắt, khí khái, người này, tuyệt nhiên không phải bình thường. Người đó cười, đôi mắt híp lại thành đường chỉ, đưa cho tôi chiếc khăn:

- Thứ này của cô nương sao?

- Ừm... cảm ơn. – Tôi nhận lại chiếc khăn trong tay người đó. – Công tử là ai thế? Người từ xa đến đây sao?

- Đúng vậy. Ta đến để đón một người, nếu không nhầm là ở đây. – Vị công tử ngẩng đầu nhìn khách trọ. – Cô nương, cô có biết người tên Điệp Điệp đâu không? Ta là phu quân của nàng ấy.

Tôi ngạc nhiên. Hóa ra đây là phu quân của Điệp Điệp sao? Ưu tú thế này, quả thật xứng đôi với nàng ấy. So với Lâm Mặc, người này đúng là một chín một mười. Có điều... thân phận, gia cảnh của người này, có lẽ là hơn. Tôi so vai, tự thấy Điệp Điệp quả là may mắn.

- Nàng ấy ở trong đ...

- Âu Dương Thần? – Tiếng Điệp Điệp vang lên. Tôi quay lại, thấy nàng ấy đang cầm cây kẹo, chắc là của Khải Khải. À, nàng ấy lại trêu ghẹo thằng bé rồi. Có bà mẹ thế này...

Gia Khải chạy từ trong nhà ra, nhảy lên cướp lấy cây kẹo từ tay mẹ trong lúc lúc nàng ấy đang không chú ý rồi lon ton chạy lại ôm lấy chân Âu Dương Thần, miệng líu lo:

- Phụ thân, phụ thân đến rồi. Khải nhi rất nhớ phụ thân, nhớ lắm ý

- Thằng bé vừa nũng nịu vừa dụi dụi đầu vào ngực Âu Dương Thần sau khi được bế lên.

- Khải nhi, con lại giả bộ rồi lau kẹo vào áo phụ thân sao? – Âu Dương Thần thở dài, là ca thán như trong giọng nói lại là dung túng, ánh mắt lấp lánh ý cười.

Tôi nghĩ mình cũng không nên làm kỳ đà cản mũi gia đình họ đoàn tụ, liền thu dọn đám quần áo, gặt đầu với Điệp Điệp rồi đi vào khách trọ, sau lưng vẫn nghe thấy tiếng trò chuyện.

Âu Dương Thần cười khế, ánh mắt dụi dụi nhìn về phía người nào đó vẫn ngơ ngẩn:

- Ngốc, ngơ ngẩn cái gì? Không phải ta đã đến đón nàng rồi sao? Xa ta có một chút thời gian mà đã nhớ rồi à?

- Một chút gì mà một chút? Người không thèm nhớ ta nên mới nói là có chút thời gian thôi đúng không? Bỏ bê vợ con vậy đấy...

- Thôi nào, thực ra người ta cũng rất... nhớ nàng mà.

Tôi bất giác bật cười. Cuộc sống gia đình của họ, xem ra phong phú thật đấy. Nhưng mà, nếu như Diệp Diệp đi, chắc hẳn Lâm Mặc sẽ rất buồn. Tôi cần môi suy nghĩ...

Từ ngoài cửa, tiếng Gia Khải mè nheo:

- Hôm nay ở lại đây nhé, hôm nay cô làm nhiều món ngon lắm. Khải nhi muốn ăn...

- Ăn ăn, Khải nhi rồi sẽ thành heo mất thôi. – Âu Dương Thần búng nhẹ mũi nó, cười cười – Nhưng mà chúng ta không ở lại được đâu.

- Đi mà ~ - Khải Khải dài giọng.

Trong lúc Âu Dương Thần với Gia Khải đang giằng co lẫn nhau, bỗng, một tiếng nói xen vào. Lâm Mặc tựa cửa, đưa mắt nhìn, lãnh đạm nói:

- Hai người các người chí chèo gì chứ? Ở lại thì ở lại đi, nhiều lời. Âu Dương Thần nhà người từ bao giờ biết tiếc cơm gạo cho nhà ta thế?

Nghe câu nói đó của Lâm Mặc, tôi quay lại nhìn, bỗng thấy thật mông lung. Tôi cứ nghĩ hoặc là Lâm Mặc sẽ để họ đi nhanh nhanh, hoặc không thì cũng chẳng thêm gặp mặt, để cho họ đến thì đến, đi thì đi. Trăm ngàn tình huống, tôi không ngờ được hẳn lại xử sự bình thản thế này. Lâm Mặc, huynh đang nghĩ cái gì?

.....

Bữa cơm tối, tôi ăn nhưng cũng không kìm được đôi lúc liếc nhìn Lâm Mặc. Hắn không có biểu hiện gì khác thường, cứ như thể rằng tôi đã lo lắng quá thừa. Ăn xong, Âu Dương Thần đứng dậy, nói rằng sẽ cùng Diệp Diệp và Gia Khải ra bờ sông một lát. Họ vừa đi, Lâm Mặc liền lên tiếng:

- Đừng nhìn nữa, tôi không có ý định hạ độc thủ bọn họ hay cái gì đó đâu.

Tôi giật mình, cúi đầu cắn cùi nhai cơm.

- Tôi... tôi tưởng huynh yêu nàng ấy?

- Hử? – Hắn nhướn mi nhìn tôi. – Cô hóng hót thật đấy. Nhưng... không đến mức như cô nghĩ đâu.

Trong phút chốc, tôi thấy cái nhếch môi của Lâm Mặc. Hắn luôn vậy, khiến tôi chẳng thể đoán nổi hẳn đang nghĩ gì. Quen hẳn lâu vậy, có lẽ tôi cũng chưa hiểu được hẳn.

Lâm Mặc đứng dậy, thu dọn bát đĩa.

.....

Tối, tôi tắm xong, vừa lên tầng hai, vào phòng mình, tôi chợt nghe thấy tiếng sáo trúc. Ngó đầu xuống dưới sân, tôi thấy Lâm Mặc đang ngồi đó, đắm mình trong ánh trăng cùng tiếng sáo ngân nga vương vấn vào đêm tối. Tôi biết giai điệu bài này, miệng vô thức lầm bầm lời bài hát theo tiếng sáo hẳn thối:

Kiểm xuất bao, ân oán tận, ai có thể cười vang

Giờ ta chỉ cần ôm ấp nàng vào lòng

Hồng trần khách điểm, gió tựa gươm đao

Cơn mưa rào, số mệnh lao đao

Mặc võ lâm ai là người xưng danh

Ta chỉ vì nàng mà quy phục

Vượt qua thôn hoang cầu vắng cũ tìm thế ngoại đào viên

Xa lánh nhân gian trần tục

Nắm tay nàng ung dung ngắm tơ liễu bay

Dưới hiên bóng cây nghiêng trên khung cửa

Ta ngồi cùng nàng thưởng trà

Ta dạy nàng cầm bút thật chặt đặt lên bức họa

Đề bút thật tự nhiên

Dưới đèn than thở hồng nhan sắp xé tà

Ta nói duyên phận đã định không cần phải nói thêm

Nước mắt nàng như mưa lê hoa thấm ướt cả thiên hạ trên giấy vẽ.

Bao ái hận thể hiện trên bức họa sơn thủy

Lòng bỗng nhói. Quả nhiên, Lâm Mặc không quên được Điệp Điệp. Cái gì là bình thản? Cái gì là không quan tâm? Cái gì là không như tôi nghĩ? Lâm Mặc đối với tình cảm này, dường như là một loại cố chấp. Cố chấp yêu, cố chấp nhớ, cố chấp vì nàng ấy mà mặc kệ tất cả.

“Mặc võ lâm ai là người xưng danh

Ta chỉ vì nàng mà quy phục

Xa lánh nhân gian trần tục

Nắm tay nàng ung dung ngắm tơ liễu bay”

Đáng tiếc rằng, Lâm Mặc mãi mãi chẳng bao giờ có được tình cảm của Điệp Điệp, cũng chẳng bao giờ có thể cùng nàng ấy nắm tay tiêu dao thiên hạ.

Lâm Mặc, huynh không biết, tình cảm tôi đối với huynh, cũng chính là cố chấp.

.....

Sau khi Điệp Điệp rời đi một thời gian thì mùa đông cũng đến. Không lâu, đợt tuyết đầu mùa cũng tới. Một buổi sáng thức dậy, tôi thấy tuyết phủ trắng cả mặt đất, giăng đầy trên những cành cây. Tất cả là một màu trắng xóa, đẹp nức lòng. Có điều, tuyết rơi cũng có nghĩa là trời ngày một lạnh. Tôi ngồi trên ngưỡng cửa, thở ra khói trắng nhìn đám trẻ trong làng đang nghịch tuyết. Lạnh thế này, thật chẳng muốn làm gì hết ngoài việc cuộn mình trong chăn.

Gần đây, tôi nghe con gái trong làng nói chuyện với nhau, hình như sắp đến một ngày lễ, người ta gọi đó là lễ “Tơ duyên”. Ngày đó, những cô gái, chàng trai trong làng sẽ đến ngôi đình cổ dưới chân núi lấy về một sợi tơ hồng rồi bày tỏ tình cảm với người mình thích, sau đó lấy tơ hồng buộc một lọn tóc của hai người, đem đốt đi thì sẽ được trăm năm hạnh phúc.

Tôi cũng định nhân ngày lễ đó, bày tỏ tất cả với Lâm Mặc. Cứ mãi ôm tình đơn phương thế này, đôi lúc rất bức rứt. Tôi rất hào hứng chờ đến ngày đó. Ngày đó, tình cảm của tôi sẽ có câu trả lời. Hoặc là có, hoặc là không. Không phải tôi không nghĩ đến trường hợp bị từ chối, nhưng nghĩ thì, nếu Lâm Mặc chấp nhận thì tốt, nếu không thì tôi với hắn vẫn có thể là bằng hữu, đâu mất mát gì, phải không?

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, chớp mắt một cái đã đến lễ “Tơ duyên”. Sáng sớm, tôi khăn áo gọn gàng, dậy thật sớm, trốn Lâm Mặc lên ra ngoài, tới ngôi đình cổ. Lúc đến nơi, không chỉ có tôi mà còn rất nhiều người cũng đến, sáng sớm tỉnh mơ mà rất đông đúc nhộn nhịp. Cầm được “tơ hồng” rồi, tôi nghi ngờ ngẫm ngía. Cái này... thật sự có thể trăm năm hạnh phúc sao? Nhưng thôi, kệ đi! Được hay không thì cũng phải tính chuyện tỏ tình trước mắt nữa.

Cứ tưởng tượng ra cảnh mình sẽ nói lời thích hắn, tôi lại thấy run lên, vừa hồi hộp, vừa hứng thú. Hay là thôi không nói nữa? Nhỡ mà bị từ chối hắn sẽ rất mất mặt, cũng ngại nhìn nhau nữa. Nhưng mà... tôi cũng rất muốn nói cho hắn biết tình cảm của tôi. Tâm trạng đó cứ dằng dặc cho đến tận tối. Thấy Lâm Mặc đang ngồi ở lan can sâu sau ngắm trăng, tôi lò dò đi đến, hạ quyết tâm sẽ nói ra. Tôi lại gần, đứng trước mặt hắn. Lâm Mặc có vẻ khó hiểu nhìn tôi. Tôi cắn môi theo thói quen. Mất một lúc lâu, mọi thứ vẫn im lặng. Tôi điều chỉnh nhịp thở mình cho ổn định, bắt đầu nói:

- Lâm Mặc... ừm... tôi...

- Cô thích tôi? – Lâm Mặc hỏi. Tôi ngây ngô gật đầu. Vậy là hắn biết, cũng không cần nói nữa, càng đỡ căng thẳng. – Cô nhớ tôi từng nói gì không?

- Nhớ. Chàng nói em đừng thích chàng. Nhưng con người đâu thể mãi lý trí? Em không ngừng được thích chàng. Em thích nụ cười của chàng, thích chàng dịu dàng với em, thích cách nói khó ưa của chàng, thích chàng lãnh đạm, thích chàng làm việc nhà,... Đường như, mọi hành động của chàng đều làm em dõi theo, rồi lại rung động. Lâm Mặc, em thích chàng, thích rất nhiều. Chúng ta yêu nhau nhé.

- ... Xin lỗi, chuyện đó không thể. Tôi và cô không hợp. Đừng tự giày vò mình nữa.

Tôi cắn môi dưới, kìm nén sự run rẩy của mình. Kết quả này, thâm tâm tôi đã dự đoán được trước, nhưng vẫn tự dối mình, dối người. Về ra viên cảnh tươi đẹp để làm gì hả Hạ Mai? Đây mới là thực tế! Không mơ mộng được nữa đâu! Dây tơ hồng bị nắm chặt trong tay, rối loạn y như tôi bây giờ vậy.

- Vậy... chàng nói đi, nói rằng chàng ghét em. Nếu chàng nói ra, em sẽ không níu kéo, không làm phiền chàng nữa. Em sẽ là Hạ Mai khi chưa biết chàng, không yêu, không rung động, trở thành người qua đường trong cuộc đời chàng.

Chết tiệt! Tôi đang nói cái gì thế này? Không phải bị từ chối vẫn có thể làm bằng hữu sao? Lòng tham, cái sự cứng đầu, liều lĩnh này... Tôi thật sự... tham lam quá... Vẫn muốn được ăn cả, ngã về không sao?

- Tôi... - Lâm Mặc không ngờ tôi lại bất chấp mà nói như vậy.

Hồi lâu sau, hần vẫn không lên tiếng, cả người chỉ lặng đi.

Trong lòng tôi nhen nhóm chút hy vọng. Hần không nói, vậy hẳn vẫn có tình cảm với tôi, chỉ là hẳn chưa nhận ra thôi.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, tôi cười, bảo:

- Nếu chàng không thể nói thì...

- Không. - Tôi nghe giọng hẳn lạnh băng, tuyệt tình đến đáng sợ. - Hạ Mai, tôi ghét cô.

Khi tôi định hình lại, Lâm Mặc đã đi mất.

Tâm hụt hẫng, nước mắt cũng lăn dài.

Tơ hồng rơi trên nền tuyết trắng, đỏ rực đến nhức mắt.

Thật sự, rất đau...

.....

22. Chương 19.1: Thực Ra Ta Đã Yêu Nàng

Chương 19: Thực ra ta đã yêu nàng

Tôi ngáp ngáp dài leo xuống giường. Vò loạn mái tóc rối bù, tôi nhìn mình trong gương. Tóc tai bù rù như ổ quạ, mắt vẫn còn hơi đỏ vì đêm qua khóc lóc quá độ, quả thật là rất tàn tạ.

Mặt trời lúc này đã lên quá ngọn cây. Đêm qua, sau cái màn tỏ trình hoành tráng đầy bi đát nào đó, tôi bỏ về phòng, ụp mặt vào gối ẩm ức gào khóc. Thất tình? Ừm, tôi nghĩ thế. Khóc chán chê rồi, cảm giác mình chẳng còn sức mà “nặn” nước mắt nữa thì cũng là quá nửa đêm, tôi ngủ quên lúc nào không biết. Đánh một giấc đến tận gần trưa mới dậy, tâm trạng cũng được gọi là khá khảm hơn đôi chút.

Tôi xốc lại bản thân. Không thể vì thất tình mà thế này. Tôi đâu phải dễ đổ gục vì một chuyện con con thế này? Chẳng phải chỉ là bị từ chối thôi sao? Tuy tối qua Lâm Mặc đã nói rằng hẳn ghét tôi, nhưng đó có lẽ một phần cũng là do tôi ép. Nghĩ lại thấy mình thật...

Tôi túm tóc, buộc gọn lên, xoa xoa mắt cho bớt đỏ, tôi đi xuống tầng. Nghĩ xem mình sẽ đối mặt với Lâm Mặc thế nào sẽ tốt. Tôi nên cười toe, coi như không có gì xảy ra hay nên vỗ vai hẳn, giả bộ lưu manh mà nói dối rằng chỉ là hôm qua mình lỡ uống say ở bên nhà Khởi Vũ, có nói linh tinh cái gì hẳn cũng không cần để ý? Nhưng dù sao cũng nên cười ngốc một chút, chắc hẳn sẽ coi như tôi làm bữa một đêm mà bỏ qua, rồi vẫn có thể như bình thường. Đúng rồi, chính là như vậy!

Tinh thần lạc quan hẳn lên, tôi căng cơ mặt, miệng kéo thành một nụ cười tươi hết mức có thể. Thế nhưng, tôi dường như đã lo lắng thừa, bởi ở dưới sảnh khách trọ... chẳng có ai cả.

Cửa khách trọ vẫn khóa như tối hôm trước, chứng tỏ chưa ai động chạm đến cánh cửa mà đáng lẽ ra giờ này nó đã phải được mở. Sảnh khách trọ mù mờ không đủ độ sáng. Vắng lặng.

Tôi đứng ở chân cầu thang, đưa mắt nhìn quanh, nụ cười vừa được chuẩn bị cũng tắt lịm trên môi. Tiếng gọi ai đó vừa định thốt ra cũng bị nuốt vào. Một ý nghĩ lóe lên, tôi chạy về phía phòng Lâm Mặc, mở tung cửa. Nụ cười đình ninh sẽ nở bung khi cánh cửa phòng bật mở. Cái vẻ lạnh chanh ríu rít cũng đã sẵn sàng. Nhưng không... Bên trong phòng trống rỗng, không bóng người. Không có người quay lại nhử mày nhìn tôi, không có người nhếch môi châm chọc tôi: “Nha đầu, cô định phá cửa hả? Tôi vẫn ở đây, vội vàng cái gì?”

Không có...

Tay nắm chặt nắm cửa, đôi mắt tôi sụp xuống.

Lâm Mặc, tôi chưa trốn chạy huynh, huynh đã vội vội vàng vàng rời khỏi rồi sao?

Ra thế, ra đây là cách Lâm Mặc đối diện. Ra là hẳn chọn cách rời đi, chọn cách không gặp mặt. Ra là... hẳn quả thực ghét tôi đến vậy.

Tôi tựa người vào cửa, nhìn ra sân sau. Tuyết trắng vẫn phủ đầy sân, thời tiết lạnh giá đến tê người. Được cái tuyết không còn rơi nữa. Bầu trời thoáng đãng. Xem ra hôm nay trời cũng không tệ. Thế mà mới sáng sớm tôi đã u ám vậy rồi, thật không nên, nhỉ? Thôi, sao cũng được. Hẳn rời đi cũng tốt. Tôi và hẳn đều cần một thời gian để bình tâm lại, tôi cũng không cần bối rối xem nên giáp mặt hẳn thế nào. Khoảng thời gian này, tôi phải sống thật tốt, thật vui vẻ. Để rồi một ngày, khi Lâm Mặc quay lại, tôi có thể cười thật tự nhiên, nói với hẳn rằng: “Chào mừng huynh quay lại. Lâm Mặc, tôi lại có thể ‘ăn bám’ huynh rồi.” Tôi phải cho hẳn thấy, tôi có thể không lưu luyến hẳn, có thể trở lại là một Hạ Mai không yêu, không thương, không tương tư hẳn, ngày ngày bám lấy hẳn làm con mèo xù lông, lạnh chanh, loi chơi như trước. Lâm Mặc ạ, tôi là người yêu được, bỏ được, có phải không?...

Ngày hôm đó, tôi vẫn mở cửa khách trọ như thường, vẫn bán đồ ăn, vẫn làm việc như mọi ngày mình vẫn làm. Chỉ có điều, vị trí trước cửa khách trọ - nơi thường ngày sẽ có một anh chàng đẹp trai đứng đó bán thịt bò - thì lại để trống. Khách hôm nay khá đông, chủ yếu là mua đồ ăn nhanh. Tôi chạy qua chạy lại đưa đồ ăn như con thoi, sự bận rộn nhất thời làm tôi quên đi nỗi bận tâm về người nọ.

Giữa trưa, khách cũng vãn bớt. Khách trọ trở lại cái vắng lặng. Có mỗi mình tôi, muốn rộn ràng cũng chẳng được. Tôi nhún vai, vào bếp lấy tạm thứ gì đó ăn trưa. Nhai nhai nuốt nuốt, tự nhiên thấy thứ mình ăn thật nhạt nhẽo và chẳng ngon chút nào. Ấy khoan, đừng nói là tôi đã quá dựa dẫm vào tay nghề nấu nướng của Lâm Mặc mà giờ nấu chẳng ra cái quái gì nhé. Nhăn mặt sẫm soi bát cơm trong tay... Cả sáng bán đồ có ai kêu chút gì đâu. Chẳng lẽ... vị giác của tôi đúng là bị lệ thuộc vào Lâm Mặc rồi?... Hoặc là không có hẳn, ăn không ngon? Không đến mức đó chứ? Tôi xua tay, gạt cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Ăn thêm vài miếng nữa, cảm giác có gặm nữa cũng không tiêu hóa nổi. Tôi đặt đĩa xuống bàn, thở dài ngao ngán. Cuối cùng thì... cả ngày hôm đó tôi chẳng ăn thêm chút gì cả.

Không có Lâm Mặc, có lẽ nào lại thực nhàm chán đến thế?

.....

Chiều hôm sau, tuyết lại rơi. Tôi không có hứng ra ngoài nghịch tuyết, đành xù xù cái áo to bự ngồi trong khách trọ. Lam Lam hôm nay thật lạ, từ chiều đã tốt bụng đột xuất mò sang bên khách trọ chơi, tôi cũng bớt chán đi đôi chút. Cái thích thú của mùa đông chính là ôm con mèo béo lông mượt như Lam Lam trong lòng mà vuốt ve, trên bàn là cốc trà nóng.

Lam Lam ngoan ngoãn nằm cuộn mình trong lòng tôi, rất nhẫn nại nghe tôi lảm nhảm đủ thứ chuyện. Nó hình như đang rất không thèm quan tâm tôi, mắt mèo kiêu kì đảo qua đảo lại, đuôi đưa qua đưa lại. Bỗng nhiên, tôi thấy Lam Lam cũng rất đáng yêu.

Cửa khách trọ khép hờ chợt mở ra. Khởi Vũ từ ngoài bước vào. Thấy Lam Lam đang được tôi ôm trong lòng thì có vẻ hơi ngạc nhiên. Có lẽ là do hẳn luôn thấy tôi với Lam Lam chẳng mấy khi thân thiết kiểu

này. Tôi nhìn hần, cười chào hần. Khởi Vũ đi đến, bế Lam Lam lên. Con mèo trắng thấy Khởi Vũ thì mắt hình như trong một khoảng khắc liền sáng lên, rúc sâu vào lòng chủ nhân.

Thái độ của nó đối với tôi sao khác một trời một vực với Khởi Vũ thế? Nó đúng là bị nam sắc dụ dỗ không lối thoát rồi! Lời nói khen nó đáng yêu lúc này, tôi rút lại có được không nhỉ? ==#

Khởi Vũ ngồi xuống ghế, thích thú nhìn vẻ mặt bất bình của tôi. Hần cười cười:

- Sao thế? Lâm Mặc không có ở đây, người định biến mình từ bà già xấu xí thành cụ bà tàn tạ à?

Tôi chán chường gục mặt xuống bàn, nghiêng đầu nhìn hần, than thở:

- Khởi Vũ, ta đói.

- Trưa nay chưa ăn cơm à? – Khởi Vũ vuốt ve Lam Lam trong tay, giọng nói như chẳng thèm để tâm. Nhưng ai mà biết, trong lòng hần đang thầm mắng con nhỏ trước mắt ngàn vạn lần. Nhịn đói vì cái tên kia à? Đúng là thừa hơi! Nhìn xem, nhìn xem, chẳng có chút sức sống nào thế này...

- Ủ. Tối qua cũng chưa ăn. – Tôi nhắm mắt, không để ý thì cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nhắc đến là lại thấy đói cồn cào. Không phải là cố ý không ăn, chỉ là ăn không vào.

Bất ngờ, Khởi Vũ đứng phắt dậy làm tôi cũng giật mình. Hần trừng mắt nhìn tôi, mắng:

- Người tốt nhất là nên đói chết đi.

Nói xong thì giận dỗi ra ngoài, đóng sập cửa lại. Tôi nhìn theo bóng dáng cao lớn đi mất, nhếch một bên mày khó hiểu. Tên này lại dở chứng gì nữa đây?

Ai da, mà hần cũng thật vô tình đi. Còn mắng tôi nữa. Tôi đâu có làm gì hần đâu? Chẳng lẽ thời kỳ dậy thì nổi loạn của hần vẫn còn kéo dài đến bây giờ sao?

Lâu thật lâu sau, Khởi Vũ không quay lại, tôi nghĩ hần bỏ mặc “cụ bà tàn tạ” là tôi với cái bụng sôi rồi. Ôi, ít nhất thì cũng ở lại nói chuyện, chém gió giết thời gian với tôi một chút chứ.

Ôm cái bụng đói queo đói quắt, tôi nằm gục trên bàn, đầu gác lên hai tay, đếm cừu định ngủ. Tuyệt thế này, chắc chẳng ai đến mua bán gì đâu. Đang lơ mơ thì một tiếng “cạch” vang lên. Tôi ngẩng đầu. Trước mặt tôi, Khởi Vũ đứng khoanh tay, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu. Hần vừa đặt lên bàn tôi hai đĩa đồ ăn với một bát cơm, một ít cháo. Tất cả đều đang nóng hổi rất bắt mắt. Mùi thơm ngào ngạt xông vào cánh mũi.

Khởi Vũ khinh khỉnh nói:

- Muốn chết thì cũng phải làm ma no. Ăn rồi đi ngủ đi. Mặt mũi thế kia, thiếu ngủ hả?

- ...

- Cái gì?

- Khởi Vũ, người đúng là chị em tốt với ta. Sau này ta có là Hoàng đế cũng sẽ lập người làm Hoàng hậu. Thề đấy. – Tôi rưng rưng, cảm động bảo hần như vậy. Dĩ nhiên, đó chỉ là đùa. Tôi chẳng có gan đi cướp ngôi. Hoàng đế của cái đất nước này là ai tôi còn chẳng biết nữa là.

- Ờ.

- Đây, ý gì thế hả? Người khinh thường ta phải không?

Khởi Vũ gật đầu, trên mặt viết rõ dòng chữ: “Phải, là ta khinh thường người đó!”.

Tôi bực bội, ham muốn đập cho hần vài cái cũng bùng phát. Nhưng mà dù sao người ta cũng vì mình mà lẫn vào bếp giữa cái thời tiết khiến người ta chỉ muốn lười biếng thế này, tôi cũng nên biết ơn chút xíu. Nuốt cục tức vào trong, tôi bắt đầu công cuộc xử lý đám đồ ăn.

Gắp một miếng dưa xào bỏ vào miệng, động tác của tôi chợt ngừng lại. Mùi vị này... không phải thứ mà tôi vẫn nhớ. Ngon thì có ngon nhưng nó không giống... Tôi lên nhìn Khởi Vũ, thấy hần cũng đang nhìn tôi. Tôi thấy sự do dự của hần, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra. Hần ngập ngừng:

- Hạ Mai...

- Hử?

- ... - Khởi Vũ mở miệng rồi lại ngậm vào, cứ thế vài lần vẫn chưa lên tiếng. Lát sau, hần lắc đầu. – Bỏ đi, không có gì. Ăn nhiều chút.

Khởi Vũ đứng dậy khỏi bàn, định ra về. Đến cửa, hần chợt quay đầu lại:

- Tối nay ta với người đi đốt lửa ở sân làng đi. – Hần nhẹ răng cười.

.....

Tác giả lảm nhảm. Đúng ra phần này định đăng từ tối qua nhưng mạng nhà tớ lag quá nên không đăng được. Còn về phần “tại sao chương này ngắn thế?” thì là vì hôm qua nhà tớ có việc đột xuất, tối về ngồi máy cũng chỉ được từng này nên màn “ngọt ngào hồng hường” đã hứa dành đợi chương này phần sau vậy
.

Mọi người thông cảm nhé.

23. Chương 19.2: Thực Ra Ta Đã Yêu Nàng [2]

Tôi và Khởi Vũ đến sân làng thì mọi người đã đang chơi đùa rất vui vẻ rồi. Lửa bập bùng giữa sân. Tôi thấy một vài đôi nam nữ đang tựa đầu bên nhau thì thầm nói chuyện. Trẻ con hò hét, hát vang quanh đồng lửa. Một đám trẻ lại bám đuôi nhau chơi đùa rất vui vẻ. Thấy tôi đi cùng Khởi Vũ đến, vài người trong làng có vẻ ngạc nhiên. Liền sau đó, có cô nương nọ tò mò lại gần, hỏi tôi:

- Mai Mai, Lâm ca ca đâu? Sao không đi cùng cô?

Tôi hơi bất ngờ, cũng không nghĩ là sẽ có người hỏi vậy. Mặc Khởi Vũ đứng cạnh tôi. Hần nhú mồm, vừa định mở miệng trả lời thì tôi đã cắt ngang. Nở nụ cười, tôi bảo:

- Lâm Mặc rời làng có chút việc. Cô nương tìm huynh ấy có việc gì không? Tôi có thể chuyển lời hộ cô.

Cô nương kia chớp mắt nhìn tôi, sau đó lắc đầu nói không có gì rồi chạy đi chỗ khác. Tôi cảm nhận được bàn tay đặt trên vai tôi của Khởi Vũ khẽ siết lại. Lúc này, tôi mới nhận ra vừa rồi, thái độ của mình dường như hơi gượng gạo. Chắc, thôi nào, cũng chẳng có gì lớn, sao tôi cứ phải thế này cơ chứ? Đã đến rồi thì vút hết mấy chuyện đáng suy nghĩ đi. Mặc kệ nó nào!

Tôi kéo Khởi Vũ đến chỗ bậc đá, ngồi xuống nghe đám trẻ hát hò. Những tiếng hát non nớt, trong veo, không một chút lo lắng hay buồn phiền. Tôi ngân nga theo giai điệu bọn trẻ đang hát, chân duỗi dài trên nền đất, bàn chân lắc nhẹ theo nhịp. Trong lúc đang hát, tôi vẫn cảm giác được Khởi Vũ đang chăm chú nhìn mình. Không hiểu sao vì thế mà tôi có chút không tự nhiên. Có lẽ tại tối nay, Khởi Vũ có gì đó khác biệt so với mọi ngày. Bất chợt, hần lên tiếng:

- Xì, Lam Lam nhà ta kêu còn hay hơn người hát. Tại sao ta lại phải ngồi đây nghe một con vịt kêu “cạc cạc” nhỉ?

Tôi quay đầu sang, thấy Khởi Vũ đang bĩu môi chằm chọc. Hai tay hần chống trên bậc thềm, hơi ngửa người ra sau. Mà cái ánh mắt mà hần nhìn tôi ấy, nó chính là khinh bỉ! =.=

Mòe nó!

Mặc công tử à, chính ngài là người tha thiết “cầu xin” ta đi cùng ngài đến đây đây! Thế mà giờ ngài lại tương tự con mèo trắng nhà ngài là thế quái nào?

Tôi muốn đập cho hần một cái, nhưng lại ngại xung quanh nhiều người, làm vậy thì cũng không được hay cho lắm nên tạm thời bỏ qua. Khởi Vũ, người nên cảm thấy may mắn đi.

Ngược lại với tôi, cái tên nào đó còn nhe răng ra cười, mặt gian gian như thể muốn nói rằng: “Ta đây thách người dám oánh ta đấy.”

Nhìn nào, nhìn nào. Tôi cũng chẳng có hứng gây sự với hấn đâu.

Thế nhưng, người nọ lại không hề biết điều...

- Mai Mai, người sao thế? Mặt người như bị táo bón ấy.

Tôi nhìn không được nữa, đưa tay nhéo mạnh má hấn:

- Táo bón cái đầu nhà người ấy! Người mới táo bón! Cả nhà người táo...

- Mai Mai?

Tôi chưa mắng hết đã bị một giọng nói chen ngang. Ngẩng đầu nhìn, tôi dần người, mắt mở to. Người đứng trước mặt nở nụ cười “anh tuần tiêu sái”, xòe quạt phẩy phẩy trước ngực làm bộ lãng tử, tiện thể lại nháy mắt với tôi một cái khiến da gà da vịt của tôi đồng loạt nổi hết lên. Phải, không sai. Cái vị “anh tuần tiêu sái” đây chính là Lý công tử - Lý Điền ấy ạ.

Sau một thời gian không gặp, tôi thấy hấn cũng chẳng thay đổi so với dạo trước là bao, nếu có thay đổi thì nên nói là... ừm... có chút gái tính hơn thôi. Lý Điền cụp cây quạt trong tay vào, lại cười:

- Mai Mai, có phải nàng quá nhớ ta nên mới đến tìm ta hay không? A, ta biết ta thật sự rất đẹp trai, khiến nàng mê đắm ta thế này, bỏ mặc cả tên Lâm thối bỏ để đến với ta. Nào nào, lại đây, công tử ta sẽ yêu thương nàng hết mình luôn. – Hấn dang tay về phía tôi, còn chu mỏm định nhào tới hôn tôi.

Con lạy hôn! ()

Tôi né sang một bên khiến Lý Điền suýt vồ éch. Hấn ôm hụt liền ai oán nhìn tôi, mắt rưng rưng:

- Mai Mai... nàng còn xấu hổ?

Tôi lặng im, trong lòng nước mắt chảy thành sông. Hu hu, trời ạ, từ bao giờ tôi lại thành thiếu nữ then thùng, ngượng ngùng, e lệ thế này????

Khởi Vũ kéo tôi đứng dậy, lại phủ phủ quần áo. Hấn cười “hiền lành”:

- Thật hay, hóa ra người còn có hứng chơi đùa kiểu này.

(° °)

Hả? Mạc Khởi Vũ này, người đang lăm nhăm cái gì vậy?

Chơi đùa kiểu này... Đừng nói với tôi rằng thằng nhãi này đang nghĩ rằng tôi có cái “ứ ừ” với cái tên kia đấy nhé. Khởi Vũ nhếch mày, hất cằm: “Chứ không phải à?”

Đương nhiên là không phải!! *Lật bàn*

- Mai Mai yêu quý, đây là ai thế? – Lý Điền lại lộ mặt vào, rất vô tư hỏi.

- Bỏn công tử ta ấy hả? Ta là phu quân sắp cưới của nàng ấy. – Khởi Vũ mặt không biến sắc, kéo tôi lại gần. =.= Đại công tử này, ngài cướp đầu ra phu quân sắp cưới của ta vậy?

Lý Điền hóa đá, lắp bắp chỉ vào tôi, rồi lại run run chỉ vào Khởi Vũ, vẻ mặt chính là bị tổn thương ghê gớm. Tôi thấy hấn bị cái tên cuồng mèo kia lừa ngon lành như vậy cũng tội tội, muốn giơ tay ra đỡ dành một chút, Lý Điền lại giật lùi lại, đưa tay gạt giọt nước mắt vô hình, quay lưng chạy đi, điệu bộ như thể vừa bị chồng ruồng rẫy...

Tôi: ...

Khởi Vũ: ...

- Ta thấy... hấn cũng rất hợp làm chị em tốt của người. – Người nào đó vừa đi vừa lên tiếng bày tỏ quan điểm.

- Hấn... đúng là rất hợp làm phu nhân chưa cưới của Mạc công tử đây.

- Cũng được đấy. Hạ Mai người nên biết rằng ta xưa nay trai gái đều ăn.

Nghe hắn nói vậy, tôi bật cười thành tiếng. Được, được, đúng là một ý kiến không tồi. Tôi nghĩ nếu như hắn với Lý Điền mà thành phu thê, nhất định tôi đã trở thành bà mối rồi. Ý nghĩ như vậy, quả thật cũng rất thú vị đi.

- Hạ Mai... cuối cùng người cũng cười rồi.

- Hả?

- Cả mấy hôm nay cứ ủ dột mãi, chán chết. – Khởi Vũ tỉnh bơ cười. – Người xem, cười một cái có phải rất thoải mái không?

Tôi và Khởi Vũ đang đứng trước cửa khách trọ. Trong ánh sáng yếu ớt của vài cái đèn lồng treo cửa, hắn cười. Nụ cười ấy, lúc nào cũng rạng rỡ như vậy, có thể làm bừng sáng cả màn đêm. Tôi cúi đầu, khẽ nói câu cảm ơn. Câu nói vừa dứt, Khởi Vũ liền nắm lấy tay tôi, kéo giật lại, ôm ghì lấy. Tôi sững sờ, tay chân đột nhiên luống cuống.

Khởi Vũ vuốt tóc tôi, bảo:

- Ngốc ạ, nàng không cần cảm ơn ta. Chuyện của nàng với hắn, nàng không muốn nói thì ta cũng sẽ không hỏi. Có điều, nàng không cần vì hắn mà đau lòng, không cần vì hắn mà giày vò mình, hiểu không?

Tôi mở miệng muốn nói, song lại ngập ngừng. Cứ như vậy, cuối cùng, tôi mới gục đầu vào ngực hắn:

- Ta... Lâm Mặc, huynh ấy từ chối ta rồi.

.....

Ngày hôm sau, không rõ vì lý do gì, tôi ốm.

Ốm oanh liệt!

Oanh liệt đến nỗi nằm liệt trên giường, không ngóc đầu dậy được. Hơi thở nóng rực, tôi biết là lần này mình sốt cao rồi. Nghĩ xem, hình như mấy đêm gần đây, tôi hay có thói quen đạp chân thì phải. Trời cũng lạnh nữa. Ừm, cảm lạnh rồi.

Ho khù khụ vài tiếng, tôi gác tay lên trán, thở dốc. Mắt cũng hoa lên, đầu ong ong mụ mẫn, cổ họng vừa đau vừa rát. Xem ra, mấy năm nay không bị sốt gì nên bao nhiêu khổ sở đổ dồn hết vào đợt này đây mà.

Mắt tôi lơ lơ, nhìn quanh. Thấy mình không có khả năng làm được cái gì trong ngày hôm nay, tôi đành mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Trưa. Tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập dưới đại sảnh khách trọ. Mắt vẫn hoa, đầu vẫn đau. Bệnh hình như còn nghiêm trọng hơn cả hồi sáng. Tôi đỡ trán, nhận thấy rõ cái nóng từ trán mình toát ra, tung chăn, khoác bừa cái áo bông cạnh giường rồi xuống tầng.

Vừa mở cửa, đập vào mắt tôi là cái nhú mày của Khởi Vũ. Thấy cái bộ dạng bây giờ của tôi, hắn sốt sắng hỏi tôi làm sao. Tôi mở miệng, lại ho liền một chập. Lắc đầu ý bảo mình không sao, tôi bước vào nhà, không quên nhắc Khởi Vũ nhớ đóng cửa. Chợt, trước mắt hoa lên. Tôi đứng không vững, loạng choạng ngã ra nền đất. Cái lạnh của đất ngấm vào người khiến tôi run rẩy. Trước lúc thiếp đi, tôi thấy khuôn mặt lo lắng của Khởi Vũ cứ không rõ ràng, dần dần lại biến thành gương mặt quen thuộc nọ. Lắc đầu xua đi nhưng không thể, tôi buột miệng thốt lên:

- Lâm Mặc, thì ra, là em nhớ chàng nhiều vậy...

Sau đó, tôi không nhận thức được gì nữa.

Thỉnh thoảng, tôi chợt chờn tỉnh lại, nhưng rồi cũng mơ màng lịm đi. Mỗi lần tỉnh táo một chút, tôi lại thấy Khởi Vũ đôn đáo chạy ngược xuôi, tất bật chăm sóc tôi. Tim nhói lên. Thế nhưng, những lúc chìm trong mộng mị, tôi biết mình đang nói mơ, nhưng không sao điều khiển được mình. Cái tên tôi gọi... Lâm Mặc...

Tôi thoáng thấy ánh mắt của Khởi Vũ có sự tổn thương, lại có sự kìm nén. Tôi muốn bật dậy, muốn hét lên, muốn đuổi hắn ra khỏi đây nhưng không thể gượng dậy nổi. Tôi không muốn hắn thấy tôi thảm hại thế này. Không muốn!

.....

Không biết bao lâu sau, tôi mới tỉnh lại. Cơn sốt cũng đã hạ. Tôi ngó quanh, muốn tìm xem Khởi Vũ ở đâu. Cửa phòng lúc đó “cạch” một tiếng mở ra. Tôi đang định gọi Khởi Vũ thì miệng cứng lại. Người đứng trước cửa, là Lâm Mặc.

Tay hắn bê bát cháo vẫn còn bốc hơi nghi ngút. Đến giường tôi, hắn đặt bát cháo nóng hổi vào tay tôi, dịu dàng nói:

- Nàng tỉnh rồi sao? Nhanh ăn đi kéo nguội.

- Chàng... sao huynh lại ở đây? – Tôi ngơ ngàng hỏi.

- Đây là nhà ta, không ở đây thì ở đâu? – Lâm Mặc đỡ khóc đỡ cười với câu hỏi hết sức “củ chuối” của tôi.

Hắn ngồi xuống giường, giục tôi mau mau ăn, để nguội sẽ không ngon. Ăn cháo nóng mới sớm khỏi bệnh được, rồi còn chắc rằng từ sáng giờ tôi chưa ăn gì. Tôi ngơ ngẩn, không phản ứng kịp. Không phải người này mấy hôm trước còn lạnh lùng bảo ghét tôi sao? Vì có gì tự nhiên lại xuất hiện thế này, với cái vẻ dịu dàng này?

Tôi liếc mắt ra ngoài cửa, thấy lấp ló bóng Khởi Vũ. Hắn cười tươi, giơ ngón tay cái về phía tôi rồi khuất bóng sau cánh cửa phòng, để lại tôi với tâm trạng ngổn ngang khó nói.

Đợi tôi ăn xong, Lâm Mặc mới nhận lấy cái bát trong tay tôi, để lên bàn gỗ gần đó. Hắn cầm lên chiếc khăn tay, định lau miệng cho tôi nhưng tôi ngăn lại, tự tay lau. Lâm Mặc thế này, tôi thật không quen.

Tôi vừa ngẩng đầu lại chạm phải ánh mắt có nét cười khổ của hắn, giật mình cúi đầu. Lát sau, tôi nghe thấy giọng nói của hắn:

- Xin lỗi, là ta không đúng. – Lâm Mặc vươn tay ôm lấy tôi. – Là ta sai rồi, ta làm nàng tổn thương rồi. Nàng biết không, mấy ngày nay, ta đã suy nghĩ rất nhiều. Có rất nhiều chuyện, có rất nhiều thứ, đến giờ ta mới nhận ra. Ta giờ mới hiểu, thực ra, từ rất lâu, ta đã yêu nàng. Mai Mai, nàng đến lúc này, có còn nguyện ý ở bên ta không?

Tôi mím môi, im lặng. Ở bên hắn, tôi thấy không thật, không an toàn. Tôi có thể nào đặt hết niềm tin, tình cảm vào con người này không? Tôi không hiểu hắn, hắn cũng chẳng đủ nhạy cảm để hiểu tôi. Những gì hắn thấy, có chăng chỉ là vẻ mặt vui vẻ, không âu, không lo của tôi. Yêu một người không hiểu mình, tôi có đủ dũng cảm không?

Hắn ôm tôi trong tay, tại sao lại cảm thấy xa vời thế? Mông lung quá. Nhưng nếu như tôi nói “Không”, nếu như tôi từ chối, nếu như... thì hắn có thể đợi tôi không? Tôi sợ cái cảm giác không yên lòng, bứt rứt này, nhưng thứ tôi sợ hơn, có lẽ chính là không có hắn. Nghe có vẻ chẳng giống tôi chút nào, cơ mà biết làm sao, từ khi yêu hắn, tôi đã không còn là mình nữa rồi.

Tôi nhắm mắt, gác đầu lên vai hắn. Đôi môi khẽ nở nụ cười, mi mắt trào lệ. Tôi ghen ngào:

- Em nguyện ý. Nếu như là chàng, dù thế nào em cũng nguyện ý.

Chỉ cần là chàng...

Lâm Mặc, yêu chàng... em còn có thể lựa chọn điều gì sao?

.....

24. Chương 20: Hoa Nở Trong Đông

Chương 20: Hoa nở trong đông

Khởi Vũ đứng ngoài phòng, cuối cùng cũng thở phào một cái. Tựa lưng vào vách tường, hắn từ từ trượt người xuống, ngồi bệt dưới sàn. Hắn nhắm mắt, ngửa đầu ra sau tìm một điểm tựa, cánh tay đưa lên vắt ngang trán, vừa vịn che đi đôi mắt.

- Chắc chắc, sao ta lại gặp phải mấy kẻ dở hơi thế này nhỉ? – Một giọng nói xen lẫn châm chọc vang lên.

Khởi Vũ nhấc tay, ngẩng đầu, mắt cũng mở ra nhìn người trước mặt. Hắn nhếch môi cười nửa miệng:

- Xem nào, sao vị nữ vương cao quý của Nữ Nhi Quốc cũng xuất hiện ở cái nơi này thế?

Triều Đan phẩy tay khinh thường:

- Ta không ở đây thì sao có thể chứng kiến cảnh chủ nhân của Mạc gia đau khổ vì tình thế này chứ? – Nàng cười nhạt – Một kẻ thì ngu ngốc, một kẻ thì giả cao thượng, Hạ Mai làm sao lại chịu đựng được hai người các người vậy?

Mạc Khởi Vũ trừng mắt lườm. Triều Đan nhướn mi thách thức, vẻ cao ngạo vốn có của một nữ vương toát nên rõ ràng trong cái cười nàng đang mang.

Không khí xung quanh như đóng băng lại, ánh nến bập bùng hiu hắt. Giấy lát sau, không biết vì lý do gì, Khởi Vũ thu lại ánh mắt kia. Hắn đứng dậy. Lúc đi đến trước mặt Triều Đan, hắn nhìn nàng, cười bảo:

- Ta không cao thượng, ta làm thế là vì mình thôi.

Khởi Vũ lắc nhẹ đầu, bỏ ra khỏi khách trọ. Bóng người cao lớn như bị cả màn đêm bao lấy.

“ Bởi vì khi nàng ấy đau lòng, ta cũng không chịu nổi.”

Triều Đan liếc nhìn người vừa mới khuất trong bóng tối, trí óc bất giác quay lại vài ngày trước đó...

Đêm ấy, chính là đêm Lâm Mặc trở về Tà Băng giáo...

Xem ra, chuyện của bọn họ cũng đã ổn rồi...

Kẻ ngốc ngếch.

.....

Triều Đan vừa trở về từ chuyến thị sát dân chúng phía Bắc. Nàng cởi phất áo choàng, thả người xuống ghế ngự trong cung riêng. Day day hai bên thái dương, nàng cất giọng lười nhác hỏi:

- Phi Linh, có gì mới không?

Cô gái đứng bên cạnh vừa đón lấy chiếc áo choàng của chủ nhân, vừa cúi đầu thưa:

- Thưa chủ tử, Hoàng hậu Ngọc Quốc mới gửi cho người năm bình rượu hoa đào. Chiều nay, sứ thần Man Nam vừa rời Hoàng cung và đang trên đường về nước...

- Nếu chỉ có mấy việc đó thì không cần nói nữa. – Triều Đan ngắt lời. Thế nhưng, khi nàng đứng lên định đi nghỉ thì Phi Linh lại ngập ngừng. – Sao nữa?

- Dạ... Lãnh giáo chủ vừa trở về Tà Băng giáo. Người đó hạ lệnh triệt sát toàn bộ người của Lôi gia.

Triều Đan ngừng bước chân, quay đầu nhìn người đang cúi gập sau lưng mình. Đôi môi xinh đẹp khẽ nở nụ cười. Ngón tay thon dài miết nhẹ cằm, nét mặt có đôi chút trầm ngâm. Phất tay ý bảo Phi Linh lui ra ngoài, Triều Đan ngồi xuống ghế ngự, bàn tay gõ lên mặt bàn gỗ bên cạnh theo nhịp. Nàng quen biết người kia từ khi hắn mới lên mười, đến nay cũng ít khi thấy hắn nổi điên như vậy. Lần này, là vì điều gì đây?

Sáng hôm sau, Triều Đan đến Tà Băng giáo. Nàng tìm thấy Lâm Mặc khi hắn đang ở trong hoa viên. Người này, là giáo chủ Tà Băng giáo, là thành chủ thành Hi Dương, cũng chính là Lãnh Hàn Băng làm rung động cả thiên hạ. Lúc này, người nọ trầm lặng, khuôn mặt đẹp thất thần không chút tập trung. Hắn mặc bạch y, mái tóc dài thả xõa, vài sợi tóc theo gió lay động. Lâm Mặc chống cằm, một tay thả xuống dưới hồ vài miếng mồi nhỏ cho lũ cá. Nước trên hồ động, vài giọt nước bắn lên nhưng người nọ chẳng thèm để tâm. Ánh mắt hắn mông lung nhìn đàn cá đang tranh nhau thức ăn. Bất giác thở dài, hắn lại lặp lại hành động

cũ. Kể này bây giờ nhìn đi nhìn lại cũng không có cái gì gọi là khí chất của một người làm mưa làm gió trên giang hồ, có chăng chỉ là một tên vô công rồi việc khoác lên bộ đồ đắt tiền chút đang buồn đời thôi.

- Triều Đan, người đến rồi?

- Liễm Phương, kẻ kia là bị làm sao?

- Giáo chủ từ khi trở về từ ngôi làng đó đến hôm nay thì tính tình thất thường, hay nổi nóng, hay thần thờ như vậy. Ta đã dò hỏi nhưng giáo chủ một mực không nói, chỉ cấm ta hỏi đến vấn đề đó. Triều Đan, nhờ người.

- Còn cần người phải nói?

Người kia mỉm cười, cung kính cúi đầu rồi lui xuống.

Triều Đan lại gần, nhún chân bay đến chỗ Lâm Mặc, đáp xuống lan can gỗ cạnh đó, ngồi xổm xuống. À, người này cũng chẳng có tí khí chất nữ vương nào đâu, đừng để ý. Nhìn nàng xem, rõ ràng nhìn thế nào cũng là một bà cô nhiều chuyện đang hóng hớt trò vui, có gì giống nữ vương cơ chứ? Lâm Mặc liếc mắt nhìn, rồi lại không quan tâm, tay vẫn mỗi xuống nước. Triều Đan thấy mình không được xem trọng thì giận dỗi giằng lấy đồng thức ăn cho cá, quăng sang một bên, hung hăng trừng mắt với người kia. Lâm Mặc lạnh nhạt hừ mũi:

- Chuyện gì?

- Nghe nói người tàn sát toàn bộ người của Lô gia? Lần này là vì cái gì thế? – Triều Đan cười thành tiếng.

- Chẳng vì cái gì cả. Bọn chúng đánh lén ta.

- Thôi đi, ta quen người từng ấy năm, người nghĩ sao mà phun ra được cái câu thiếu muối vậy? – Triều Đan khúc khích. Xem xem, thằng nhóc này còn biết nói dối rồi cơ đấy.

- Ủ thì... - Lâm Mặc nhún vai. Trong thoáng chốc, hấn dờ người ra, môi mấp máy định nói gì đó nhưng lại ngập ngừng. – Ta từ chối Hạ Mai rồi. Và giờ ta thấy... khá là không ổn.

Triều Đan chớp mắt nhìn hấn, không biết nghĩ cái gì. Nàng chống tay trên lan can. Im lặng giây lát, nàng ngẩng đầu nhìn người nọ, cau mày mắng:

- Ngu ngốc.

Lâm Mặc nhún mày khó hiểu? Nàng là đang mắng hấn?

- Phải. Là người đấy. Người đang do dự, phải không? – Nàng nhếch môi.

- Có lẽ là vậy.

Sau đó, hấn kể cho nàng nghe về cái sự do dự của hấn. Triều Đan yên lặng ngồi nghe, thi thoảng gật gù cái đầu. Cũng không thể trách Lâm Mặc, trong suốt một thời gian dài, hấn yêu Diệp Diệp, và chẳng có cô gái nào tên Hạ Mai xuất hiện trong cuộc đời hấn. Và lúc này, hấn bối rối. Hấn vẫn còn tình cảm với Diệp Diệp, làm sao có thể chấp nhận tình cảm của người kia? Nếu như vậy, có lẽ chính hấn cũng cảm thấy tự khinh thường bản thân mình. Lâm Mặc có tình cảm với Hạ Mai, chẳng qua là hấn chưa nhận ra mà thôi.

Triều Đan chăm chú nhìn nam tử trước mắt. Hấn tựa đầu vào cột gỗ, khuôn miệng cứ vô thức kéo lên mỗi khi nhắc đến người con gái đó. Trái tim người đã thay đổi rồi, người vẫn chưa hiểu sao, Lâm Mặc?

.....

Vài ngày sau, Lâm Mặc bị vị nữ vương nọ kéo ra ngoài dạo phố, nói là để thay đổi không khí. Tâm tình hấn vẫn không khá lên được một chút nào, chỉ lười nhác để Triều Đan kéo đi, mặt mày nhăn nhó như khi.

Xung quanh không khí tấp nập buôn bán, rộn ràng người qua kẻ lại, Lâm Mặc chỉ thấy phiền phức. Thế nhưng, so với việc xử lý sổ sách trong khi đầu trống rỗng, ngồi đọc sách mà chẳng vào được chữ nào thì ra ngoài chắc tốt hơn. Hấn cảm thấy, dính vào mấy thứ tình cảm kiểu này quả đúng là vô cùng rắc rối.

Thấy dòng người qua lại, không khí ồn ào, Lâm Mặc bất chợt nhớ đến cái người nào đó cũng hay kéo hấn ra chợ thể này, miệng lúc nào cũng riu rít bên tai không thôi. Nhưng thật kỳ lạ là hấn không hề cảm thấy

khó chịu. Người đó kén ăn, không thích ăn cá, không thích ăn su hào, hẳn vẫn chiều chuộng mà không hề than vãn. Người đó khi cười thì hay cười toét miệng, thực ra cũng rất đáng yêu. Đang suy nghĩ, đột nhiên, một đứa bé chạy đến, vừa chạy vừa la hét, mắt thì không thèm nhìn đường nên đâm sầm vào chân hắn, ngã ra đất. Đứa bé ngẩng đầu thấy hắn, mặt liền xám ngoét. Một đám trẻ con cũng vừa chạy tới, trông thấy hắn đứng đó cũng rụt rè lùi lại, không dám ho he một tiếng.

Nghĩ bọn nhỏ chơi đuổi nhau, Lâm Mặc liền ngồi xuống, đỡ đứa bé kia dậy, phủ phủ đất cát trên người nó khiến thằng bé ngêch mặt.

- Lần sau đi đứng cẩn thận.

Thằng bé im lặng, dờ dẩn.

Bọn trẻ im lặng, dờ dẩn.

Mọi người im lặng, dờ dẩn.

Lâm Mặc đứng dậy, vỗ vỗ vai thằng bé:

- Chơi thì chú ý. Bị thương sẽ không hay.

- Thành chủ... người thật khác. – Đứa bé rụt rè.

- Hả?

- Ta cũng chưa thấy người... thế này. Giúp đỡ người khác không cần lí do ấy. – Triều Đan xen vào.

Từ trước đến nay, Lâm Mặc trong mắt mọi người là một người vô cùng lạnh lùng, lãnh đạm, u ám, không ai dám lại gần chứ chưa nói đến động vào. Nay đột nhiên giúp một đứa trẻ với thái độ chẳng-có-gì-tất-nhiên sẽ khiến mọi người kinh ngạc. Người ta bảo: “Muốn thấy Lãnh giáo chủ/thành chủ dịu dàng, ôn nhu? Đi thấy quỷ còn dễ hơn!”

Lâm Mặc sững người, sau đó cười dịu dàng, xoa đầu thằng bé, gật đầu ý nói không có gì rồi để nó đi. Quay lại phía Triều Đan, hắn nhún vai, bảo:

- Tiện tay. Mà... cũng có thể là do Hạ Mai. – Lâm Mặc cười. – Nay, ta nghĩ, ta bị hạ gục rồi. – Lâm Mặc chỉ vào bên ngực trái, nghiêng đầu, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi. – Chỗ này này. Nhưng mà, làm sao đây, ta vẫn không đủ dũng cảm nói cho nàng ấy biết.

Xung quanh, trời lạnh dần, tuyết bắt đầu rơi. Giữa những hạt hoa tuyết bay trong không gian, một nụ hoa trong lòng người nọ nở bung, đẹp đẽ đến rung động trong cái lạnh giá của màn tuyết ngày đông.

.....

Tình cảm của Lâm Mặc giống như một hạt đậu, trồng mãi cũng cứng đầu không chịu nảy mầm. Vỏ hạt đậu quá cứng, bóc mãi không chịu ra nên không thể thành cây, cũng sẽ không thể nở hoa. Vấn đề cần thiết là chất xúc tác.

Triều Đan từng cảm thấy như vậy. Và giờ, khi nàng đang đau đầu để làm sao tạo ra “chất xúc tác” cho tình cảm của cái kẻ ngu ngốc kia thì “chất xúc tác” bay đến một cách rất bất ngờ.

Một chiều, Lâm Mặc nhận được một lá thư từ Mạc công tử của Mạc gia – Mạc Khởi Vũ. Đọc xong bức thư chỉ vờ vện một mặt giấy, Lâm Mặc liền xé tan nó, miệng cười như muốn giết người.

“Lâm Mặc,

Bốn công tử từng nói những gì là của người, ta sẽ giành đến cùng. Trước đây là do hứng thú, nhưng giờ, ta đã tìm thấy một người mà ta nhất định sẽ nắm giữ. Mai Mai nhà ta đã kể cho ta chuyện của nàng ấy với người. Người biết đấy, nữ tử không phải mềm yếu nhất lúc này sao? Ta viết thư chỉ để thông báo với người rằng người cứ yên tâm, sớm muộn gì người cũng sẽ nhận được thiệp hồng của ta và nàng ấy thôi.

Mai Mai đang ốm, cả ngày đều là gọi tên ta. Mạc Khởi Vũ ta cũng vô cùng cảm ơn người đã tạo điều kiện cho chúng ta vun đắp tình cảm. Thôi thì vì Mai Mai, ta sẽ nghe lời nàng ấy mà hòa giải với người.

Mạc Khởi Vũ.”

Liền sau đó, trong thư phòng của Tà Bể giáo, một tiếng rống vang vọng khiến chim ngừng bay, gió ngừng thổi:

- Mạc Khởi Vũ, bốn giáo chủ sẽ đấu với ngươi đến cùng!

Tiếp đó, Lâm Mặc tức tốc phóng ngựa rời khỏi Tà Bể giáo, hướng đi... đương nhiên là tới Thuận Bình. Vừa thấy Khởi Vũ đang chuẩn bị đưa cháo lên tầng hai, Lâm Mặc liền lao đến.

Khởi Vũ trông thấy, như cười như không, đặt bát cháo xuống bàn, khiêu khích:

- Sao nào? Nhận được lá thư yêu thương của chúng ta chưa? Mai Mai nói rằng nên viết thư thông báo cho ngươi một tiếng. Nàng ấy sẽ chuyển về Mạc gì...

Khởi Vũ chưa nói hết, cổ áo đã bị túm lấy. Lâm Mặc vung tay, đâm thật mạnh vào bên má hắn. Khởi Vũ loạng choạng lùi lại, tay bám lấy thành bàn. Hắn quệt máu ở khóe môi, cười đến ma mị:

- Nhột rồi à?

- Khởi Vũ, Hạ Mai là của ta, ngươi đừng hòng động đến nàng ấy.

Khởi Vũ vẫn cười. Đột nhiên, hắn lao đến, đâm trả Lâm Mặc một cú thật mạnh khiến ghế gỗ phía sau đổ ngã. Nắm lấy áo Lâm Mặc, Khởi Vũ ghé sát lại, cười nhưng ánh mắt lại sắc lẹm:

- Ngươi có tư cách nói câu đó sao? Hạ Mai là của ngươi? Thật nực cười. Nàng ấy đau lòng thế nào, ngươi không biết. Nàng ấy thảm thế nào, ngươi cũng không hay. Ngươi nói xem, ngươi có tư cách gì?

Cổ áo bị gì chặt, Lâm Mặc nhú mào, môi nhếch lên thành nụ cười kiêu ngạo:

- Trước đây ta và nàng ấy thế nào ngươi không cần quan tâm nữa, cũng không khiến ngươi quan tâm. Còn bây giờ, lúc này, ta nói cho ngươi hay, ta yêu nàng ấy.

Khởi Vũ im lặng. Lát sau, hắn buông tay, lùi lại. Khởi Vũ khẽ cười:

- Tốt rồi. Lần này, là ta thua. Nhưng ta không thua ngươi, ta thua Hạ Mai. Nhanh lên trên đi, nàng ấy nhớ ngươi nhiều lắm đó.

- Ngươi... - Lâm Mặc nheo mắt nhìn hắn. Nhưng rồi, người nọ cười, khẽ nói. – Cảm ơn.

Bước trên cầu thang được một nửa, Lâm Mặc ngừng lại, ngoái đầu xuống bên dưới:

- Bát cháo kia ngươi tự ăn đi. Người con gái của ta sẽ chỉ ăn đồ ta nấu thôi.

.....

Rời khỏi dòng ký ức, Triều Đan lén nhìn đôi trẻ đang ôm nhau trong phòng qua khe cửa. Nàng cười.

“Lâm Mặc, ngươi đã tìm được bông hoa của lòng mình rồi. Chỉ có điều, ngươi sẽ giữ được bao lâu?”

.....

...

...

...

.....

Mấy ngày nay, tôi cảm thấy, Lâm Mặc sau khi tỏ tình với tôi cũng chính là chẳng khác quá gì so với lúc trước cả! =..=

Đối với việc này, Hạ Mai tôi vô cùng bức xúc, cực kì bức xúc!

Không phải là chàng trai khi yêu sẽ rất chiều người yêu sao?

- Từ trước ta chiều nàng chưa đủ? – Lâm Mặc nhướn mi hỏi.

Chưa đủ! Tất nhiên là chưa đủ!!

Từ trước không phải là hấn toàn bắt nạt tôi sao?

Tôi ầm ức nhìn hấn. Lâm Mặc lại coi ánh mắt đó của tôi như không khí.

Bỏ qua việc chiều hay không, bởi tôi cũng thực là người dễ tính, nhưng không phải chàng trai khi yêu sẽ rất lãng mạn sao?

Nghe tôi thắc mắc như vậy, Lâm Mặc liền kéo tôi lại, một tay choàng qua vai tôi, siết tôi vào lòng. Hấn giờ ra trước mặt tôi một hai củ cà rốt, đặt chúng cạnh nhau, cười bảo:

- Hai củ cà rốt này cùng được chúng ta mua về, cùng nhau được nạo vỏ, cùng nhau vào nồi. Nàng xem, ta ở bên cạnh kể chuyện cho nàng nghe thế này, thế đã đủ lãng mạn chưa?

Tôi đen mặt.

Lâm Mặc, chàng chưa từng biết thế nào là “lãng mạn”, đúng không?

Lại miễn cưỡng bỏ qua vấn đề lãng mạn, nhưng không phải là chàng trai khi yêu sẽ rất thích ôm hôn bạn gái sao?

Ôm thì Lâm Mặc có ôm, nhưng tại sao tôi quen hấn nửa năm, yêu cũng hơn một tuần rồi, hấn vẫn chưa thêm tỏ ra háo hức chút nào? Vấn đề này, tôi không hỏi hấn được. Dù sao mình cũng là con gái, nếu hỏi có phải sẽ tỏ ra là mình rất “ham muốn” hấn không? Nhưng mà, chẳng lẽ Lâm Mặc không quan tâm tôi? Không thể! Vậy chẳng lẽ là tôi không có sức hút sao? Nhìn lại bản thân... cái câu trả lời “không” trong thâm tâm tôi ngày càng nhỏ lại...

Nếu vậy, chắc là tôi nên chủ động một chút...

Hạ quyết tâm như vậy, vào một buổi chiều, khi tuyết rơi đầy sân, Lâm Mặc vừa ngoan ngoãn đi nấu cơm xong. Hấn vừa lên đại sảnh khách trọ, tôi ngồi chỗ quầy thu tiền, ngoắc ngoắc tay gọi hấn lại. Lâm Mặc hôm nay rất hiền, rất nghe lời nên đi đến.

- Lại đây em bảo. – Tôi vẫy hấn, bảo hấn ghé đầu gần hơn nữa.

- Sao? Có chuyện...

Hấn chưa nói hết câu, tôi đã nhanh chóng vòng tay qua cổ hấn, kéo lại, nghiêng đầu đặt một nụ hôn lên má hấn. Cái ấm áp, mềm mềm của da thịt chạm vào môi khiến tôi đỏ bừng mặt. Dù rất xấu hổ nhưng vẫn giữ nguyên động tác. Đứng ra lúc đầu định hôn môi, nhưng mà tôi thật chưa đủ can đảm nên mới hôn má cho an toàn.

Lúc tôi buông ra, tôi thấy Lâm Mặc có vẻ ngạc nhiên. Hấn tròn mắt nhìn tôi rồi bật cười. Mới đầu chỉ là tùm tùm, sau thì thành cười ra tiếng, dường như rất vui vẻ. Tôi thẹn quá hóa giận, đứng bật dậy, chống nạnh gắt:

- Chàng cười cái gì? Không cho cười!

- Được rồi, thơm má cái nữa thì không cười nữa. – Lâm Mặc chỉ tay lên má mình.

Tôi đỏ mặt, rướn người định thơm má hấn thì Lâm Mặc bắt ngờ quay đầu, hôn môi tôi. Khi tôi chưa kịp phản ứng, hấn liền giơ tay giữ đầu tôi, hôn thật sâu. Một lúc lâu sau, hấn mới buông tôi ra, xoa xoa cái má ửng đỏ của tôi, bảo:

- Đồ ngốc, vậy mới là “thơm”.

Tôi ngượng ngùng.

Kể này, đúng là... đáng yêu chết đi được!

.....

Lâm Mặc sau ngày tỏ tình thì như tiến một bước tới gần hơn con đường “thê nô”. Nấu cơm, rửa bát, phơi quần áo,... đều là hấn làm. Cần nhần thì có cần nhần nhưng kẻ nọ hình như rất dung túng cho việc sai này sai nọ của “thê tử tương lai”. Một ngày, khi Lâm Mặc đang phơi đồ ngoài sân thì Khởi Vũ đi ngang qua, vô cùng không nề mặt mà bảo:

- Người xem, người còn cái gì gọi là khí chất nam tử không?
 - Người không biết sao? Nghe lời phu nhân cũng là một loại khí chất đấy. À mà người không có, hiểu làm sao được?
 - Người... đồ Lâm thật bò đáng chết! – Khởi Vũ giận dữ mắng.
- Lâm Mặc “ừm ừm” một tiếng thể hiện “Ta đây không-thèm-quan-tâm”.
- Im lặng một lúc, Khởi Vũ chợt hỏi:
- Vậy... đến khi nào người định để Mai Mai biết thân phận thật của người?
-

25. Chương 21: Từng Chút, Từng Chút Khiến Nàng Tin

Chương 21: Từng chút, từng chút khiến nàng tin

“Để Mai Mai biết được thân phận thật?”

Lâm Mặc sững lại. Trong một thoáng, hắn cảm thấy mông lung.

Bao giờ? Có lẽ là không bao giờ! Nếu như Khởi Vũ không nói, chắc hắn sẽ coi như thứ chuyện hắn có một thân phận khác là hoàn toàn không tồn tại. Nếu như Mai Mai biết, nàng sẽ thế nào? Hắn không tưởng tượng được. Nếu như nàng biết, đồng nghĩa với việc cuộc sống hiện tại sẽ bị xáo trộn. Để nàng làm giáo chủ phu nhân của Tà Băng giáo, nàng sẽ phải đối mặt với biết bao những thứ nguy hiểm. Âm sát, hạ độc, tranh đoạt,... Chỉ mới nghĩ đến những việc sẽ khiến nàng tổn thương, hắn lại chịu không nổi.

Không phải hắn không nghĩ đến việc sẽ cho nàng một danh phận, đường đường chính chính trở thành thế tử của hắn, cho nàng một cuộc sống sung sướng an nhàn, chỉ là hiện giờ, hắn vẫn còn do dự. Hoặc là chắc chắn có đủ khả năng bảo hộ nàng suốt cuộc đời, cho nàng hạnh phúc, cho nàng bình an, hoặc là để nàng sống mãi một cuộc sống yên bình nơi đây, không tranh đấu, không lo âu phiền nghĩ... Hắn phải làm thế nào mới tốt?

Mà giả dụ như để nàng biết được thân phận thật của hắn, có phải nàng sẽ cảm thấy không được tin tưởng, cảm thấy bị lừa dối rồi lạnh nhạt, xa cách hắn không?

- Lâm Mặc! – Thấy Lâm Mặc lặng người thất thần, Khởi Vũ nhíu mày. Kẻ này đang suy tính cái gì?

Lâm Mặc giật mình. Hắn đưa mắt nhìn Khởi Vũ, lắc nhẹ đầu, phớt lờ cái áo cuối cùng lên dây rồi nói:

- Ta chưa nghĩ đến chuyện đó. Cứ để bình thường thế này là được.
- Ừm ừm... - Khởi Vũ ngồi tựa vào lan can gỗ, đưa tay vén bên tóc lò xo xuống mắt lên sau tai, để lộ con mắt màu hổ phách vốn chẳng mấy khi hiện diện. Hắn cười đến mê hoặc – Người sợ hãi? Quả nhiên là chuyện cười khôi hài nhất thế gian. Người xem, nếu như là danh phận cao quý, bổng công tử hoàn toàn có thể cho nàng phải không?
- Người có ý gì?
- Ý gì? Người nghĩ giấy có thể bọc được lửa sao? Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi. Để ta xem xem, đến lúc nàng biết người giả ngu mà che giấu, lừa dối nàng như vậy, nàng sẽ đối xử với người sao? Đây... ta chợt nhận ra, nếu cứ thế này, việc giành lại nàng từ tay người cũng chẳng khó khăn đâu.

Lâm Mặc lạnh lùng nhìn cái nhếch mép cao ngạo đầy thách thức của người trước mắt, trong lòng không khỏi nổi sóng.

.....

Từ sáng đến giờ, tôi để ý thấy, Lâm Mặc nhà tôi đã ngẩn ngơ hơn chục lần rồi.

Từ khi quen biết hắn, hắn luôn là người không dễ bị tác động, thế nào mà hôm nay như người mất hồn thế này? Hắn thỉnh thoảng lại ngẩn người ra, đôi mắt xa xăm vô định, đầu óc không hề chú ý vào việc gì. Ví

dụ như buổi trưa, lúc nấu canh, hấn đã cho muối rồi. Thế mà vài phút sau, hấn lại định bỏ thêm thìa muối nữa. Khi tôi cuống cuống ngăn lại rồi nhắc nhở hấn thì Lâm Mặc hồ hững đáp như cho có lệ:

- Thế à?

Thế à cái củ cải!!! —

Ví dụ nữa, khi hấn xuống cầu thang, trong tay rõ ràng không có bê cái gì công kênh nhưng lại do đôi mày nhíu chặt, hình như vừa đi vừa nghĩ cái gì, thế là trượt chân, ngã từ bậc cầu thang xuống. May mắn là cầu thang khi đó cũng khá thấp, không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Tôi thót tim, chạy vội lại đỡ hấn dậy. Lâm Mặc khi đó nhìn tôi, đôi mắt mờ mờ, môi mở ra định nói gì đó rồi lại thôi. Sau đó, hấn bình thần đứng dậy như chưa hề có chuyện gì xảy ra, phủi quần rồi xoa đầu tôi, cười bảo rằng hấn không sao.

Tôi cảm thấy, nhất định là có chuyện!

Bữa tối, tôi tìm không được mà hỏi hấn:

- Lâm Mặc, rốt cuộc cả ngày hôm nay chàng bị sao thế?

Đôi đũa đang gấp cho tôi miếng thịt ngừng lại giữa không trung. Lâm Mặc ngẩng đầu nhìn tôi. Đôi mắt đẹp chăm chú như muốn xoáy sâu và trong lòng tôi. Tôi nhướn mày, tự hỏi không phải là làm gì đó mờ ám mà tôi không biết chứ?

Vài giây sau, Lâm Mặc thở dài. Hấn đặt miếng thịt vào bát tôi, cúi đầu ăn tiếp bát cơm trong tay:

- Không có gì quan trọng đâu. Ăn đi.

Tôi biết tính Lâm Mặc, nếu hấn đã không muốn nói, có hỏi nữa cũng thế. Nhưng mà hấn cứ thế này, tôi rất lo lắng, hấn có hiểu hay không? Dù sao hiện giờ giữa tôi với hấn cũng là quan hệ yêu đương, sao hấn vẫn không chịu mở lòng với tôi. Nghĩ đến đây, tôi bất chợt lại thấy xót xa. Chút cảm giác không an toàn lúc trước khi nhận lời ở bên hấn lại nhen nhóm. Tôi cố dè dặt nó xuống, cúi xuống ăn cơm.

Lâm Mặc ngẩng đầu nhìn trộm tôi, tôi coi như không nhìn hấn.

Tôi chờ, chờ hấn hoàn toàn tin tưởng vào bản thân tôi.

Ăn xong, tôi ngồi ở sân sau ngắm trăng. Hôm nay là ngày trăng tròn. Trời vẫn lạnh nhưng cũng đỡ hơn mấy ngày trước. Tôi hít hà, chà sát hai bàn tay mình. Bỗng nhiên, từ phía sau tôi, có hai bàn tay lớn vòng đến, nắm lấy tay tôi thật chặt. Tôi nghe tiếng Lâm Mặc đằng sau:

- Lạnh à? Sao không vào nhà?

Tôi ngửa người ra sau tựa vào lòng hấn, cười ngọt ngào:

- Đêm nay trăng tròn.

Trước đây, là hấn một mình ngắm trăng, một mình gặm nhấm mối tình vô vọng của hấn. Còn bây giờ, sẽ có tôi cùng hấn ngắm trăng. Lòng tin thì để thời gian xây dựng dần đi. Ít nhất khoảnh khắc này, vòng tay ấm áp này, con người này chỉ thuộc về tôi thôi.

- Ừm. Nàng... có khi nào nhớ nhà không?

Tôi hơi bất ngờ, không nghĩ hấn sẽ hỏi tôi câu đó. Nhớ nhà? Có chứ. Tôi nhớ bố mẹ tôi, nhớ bạn bè tôi, cuộc sống hiện đại của tôi, nhưng số phận đã đưa tôi đến nơi này thì tôi cũng chẳng nên nuối vọng tưởng làm gì, cũng không nên mong ước vô lý rằng tôi sẽ sống lại ở thế giới đó. Chấp nhận nơi này, cuộc sống mới này, tôi đã làm được rồi.

Đối với câu hỏi của Lâm Mặc, tôi gật đầu.

Vòng tay ôm tôi lại siết chặt hơn.

- Có phải một ngày nàng sẽ không ở bên ta nữa đúng không?

Tôi bật cười. Đừng nói với tôi rằng cả ngày hôm nay điều hấn suy nghĩ là cái này nhé. Tôi không tin đâu. Người như Lâm Mặc, sao lại có thể vì chuyện này mà suy nghĩ vẩn vơ ngơ ngẩn cả ngày thế chứ?

- Ngốc nghếch. Đương nhiên là không rồi.

- Nhưng nàng nói nàng nhớ nhà, rồi sẽ có một ngày nàng bỏ nơi này mà trở về thôi. – Thanh âm pha chút hờn dỗi vang lên bên tai.

Tôi quay đầu lại, thấy Lâm Mặc đang gác đầu lên vai tôi, mặt rầu rầu, bĩu môi mà nói như vậy.

- Nơi đó, em đã sớm không thể trở về nữa rồi. – Tôi thấy trong mắt Lâm Mặc có sự nghi hoặc, lại có nét khó xử. Có lẽ hẳn hiểu nhầm câu nói của tôi. Nhưng mà thế nào thì tôi cũng không thể nói rằng mình là người xuyên qua. Nếu như không phải là bản thân đã thực sự trải nghiệm, tôi chắc chắn cũng cảm thấy hết sức hư cấu. Tôi cười, ghé sát lại, cọ mũi mình vào mũi hắn. – Hiện giờ, nơi em đang ở là nhà em. Chàng nói xem, em làm sao mà rời bỏ chàng được?

- Chắc chắn?

- Ừ.

Tôi cười thành tiếng. Ngay lúc đó, Lâm Mặc tiến đến gần hơn, bắt ngờ hôn tôi.

Cái ôm từ phía sau, nụ hôn dưới đêm trăng tròn, ngọt ngào đến tan chảy con tim.

Lòng Lâm Mặc vẫn không yên. Nếu như nàng biết điều hắn giấu nàng, liệu rằng nàng có còn hôn hắn thế này không?

Tôi cảm nhận được sự mất tập trung của hắn, ngay lập tức liền cắn môi dưới hắn, nghịch ngợm dùng răng kéo ra, nhay nhay nhẹ như tròng phật. Lâm Mặc nhíu mày, muốn nói mà nói không nên lời. Tôi thả môi hắn ra, trừng mắt nhìn hắn.

- Chàng làm sao thế hả? Nếu có gì không thoải mái thì cứ nói với em đi. Tại sao cứ phải như thế? Em không đáng để chàng tin à? – Gì mà để thời gian xây dựng lòng tin, tôi không chịu được nữa đâu. Cái đồ đầu đá Lâm Mặc này, đúng là ghét không chịu được mà.

Lâm Mặc xoa xoa cái môi bị tôi cắn, ai oán nhìn tôi. Nghe tôi nói vậy, hắn tự nhiên thấy như bị nhìn thấu. “Em không đáng để chàng tin à?” Hắn bỗng thấy sợ. Trong một mối quan hệ, nếu như nàng cảm thấy không được tin tưởng, có phải nàng sẽ không thấy chắc chắn với thứ tình cảm này không?

Lâm Mặc ôm tôi, vùi đầu vào hõm cổ tôi, hơi thở phả ra khiến tôi thấy nhột nhột. Tôi ngo ngoáy người thì bị hắn giữ chặt lại:

- Yên nào... Mai Mai, ta sẽ nói cho nàng biết tất cả, nhưng không phải là lúc này.

.....

Hôm sau, Lâm Mặc ra ngoài. Tôi có tò mò mà hỏi hắn đi đâu nhưng hắn chỉ nói rằng đi có việc một chút, đến tối sẽ về. Tôi nhớ đến lời hắn nói tối qua, cũng không hỏi nữa.

Tối muộn, tiếng đập cửa dồn dập kéo tôi từ tầng hai chạy xuống đại sảnh. Vừa mở cửa, người bên ngoài đã đổ gục vào người tôi. Hương rượu nồng nặc xộc vào mũi. Tôi nhắm mắt. Từ bé đến giờ, tôi không uống được rượu, cũng không chịu được mùi rượu. Lâm Mặc say, cả người từ trên xuống dưới đều là mùi rượu, xem ra đã uống không ít.

Tôi kéo hắn vào nhà, vỗ vỗ mặt hắn:

- Lâm Mặc, chàng có sao không? Sao lại uống nhiều rượu như vậy?

Lâm Mặc hé hé mắt nhìn tôi rồi lại nhắm lại, gục đầu lên vai tôi. Tôi khóc không ra nước mắt, đành cố sức kéo hắn lên tầng hai để về phòng hắn. Sau một lúc chất vật, tôi cũng đặt được hắn lên giường. Không biết vì cái gì mà lại say đến mức này cơ chứ?

Lâm Mặc nằm ngửa trên giường, đột nhiên đưa tay kéo giật tôi lại khiến tôi ngã lên người hắn. Tôi lồm cồm chống tay lên ngực hắn muốn ngồi dậy, ngẩng đầu thì thấy đôi mắt hắn đang nhìn tôi. Đôi mắt Lâm Mặc vốn dĩ đã rất đẹp giờ lại bị phủ một lớp mờ màng. Mái tóc hơi rối, quần áo có chút không ổn định khiến hắn càng thêm phần tà mị.

Tôi nuốt khan nước bọt, cảm thấy hơi căng thẳng.

Lâm Mặc kéo dây buộc tóc của tôi ra khiến mái tóc dài của tôi xõa xuống. Hắn cười, luồn tay vào tóc tôi. Tình cảnh hiện giờ, chỉ từ “ám muội” thôi là không thể diễn tả nổi. Lâm Mặc lên tiếng, giọng nói khàn khàn, trầm áp thấp hơi men:

- Mai, nàng thật xinh đẹp.

Tôi xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng.

- Khiến ta thật muốn hôn nàng. Nào, lại đây, hôn ta đi.

Lâm Mặc vẫn cười. Trong nụ cười có sự dụ dỗ, lại có sự ma mị khó nói, không chỉ vậy còn thêm sự quyến rũ mê người. Hắn nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn của tôi.

Trong đêm tối yên tĩnh, tôi nghe rõ tiếng nhịp tim đập như trống trận của mình. Tôi vén một bên tóc lên cho gọn, rụt rè cúi xuống hôn hắn. Bất ngờ, Lâm Mặc lật người, biến tôi trở thành người bị đè. Tôi mở to mắt nhìn hắn, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của hắn là nụ cười gian manh.

- Chàng định làm gì? – Tôi nheo mắt.

- Nàng nói xem.

Dứt lời, hắn cúi người, hôn tôi. Nụ hôn này khác những lần trước. Lâm Mặc như muốn dùng nó để khóa chặt tôi lại, mang theo sự điên cuồng, ương ngạnh như một bá vương. Lưỡi hắn luồn vào khoang miệng tôi, say mê mà nồng nhiệt khiến tôi khó thở. Tôi có thể cảm nhận được dục vọng của hắn. Thân người tôi bắt đầu run lên.

Bàn tay hắn lướt dọc sống lưng tôi, y hệt một con rắn khiến tôi co người lại. Hắn lại vuốt ve khuôn mặt tôi, vuốt hai hàng lông mày đang dính chặt vào nhau của tôi làm nó từ từ dần ra. Ngón tay thon dài chạm vào má, vào môi tôi.

Tôi mở mắt nhìn hắn.

Lâm Mặc thở dốc, hắn thấp giọng hỏi:

- Có được không?

Tôi bối rối. Cảm giác bất an đó vẫn cứ lớn vồn như một bóng ma ám ảnh lòng tôi. Tôi nhắm chặt mắt, quay mặt đi.

Lâm Mặc thấy vậy thì thả tay tôi ra. Hắn nằm vật ra giường, ngay bên cạnh tôi, gác tay lên trán:

- Không sao. Ta sẽ không cưỡng ép nàng. Nấu giúp ta một bát canh giải rượu.

“Hạ Mai, ta hứa với nàng, Lâm Mặc ta sẽ từng chút, từng chút một khiến nàng tin tưởng ta. Sẽ sớm thôi.”

Hắn quay mặt sang nhìn tôi, cười mệt mỏi.

Tôi mím môi, ngồi dậy, xuống tầng. Cửa phòng vừa đóng, tôi ngồi sụp xuống.

Tối qua, Lâm Mặc hỏi tôi có phải sẽ rời xa hắn không. Kì thực, tôi mới chính là người sợ hắn sẽ rời xa tôi. Tôi rất sợ. Bởi vì, tôi lỡ quen thuộc với yêu thương của hắn rồi.

.....

Những ngày hôm sau, tôi và Lâm Mặc dường như cũng ngầm coi như chuyện đêm đó chưa hề xảy ra. Lâm Mặc vẫn ở bên tôi, dịu dàng, săn sóc, yêu thương.

Thế nhưng, đời người vốn có rất nhiều chuyện không ngờ trước được.

Mọi chuyện tưởng như cứ bình thường như vậy, cho đến một ngày, Lâm Mặc ra ngoài.

Hôm đó, tôi đang quét nhà thì bên ngoài có tiếng người kêu lên thất thanh:

- Sơn tặc! Có sơn tặc vào làng!

26. Chương 22: Sơn Tặc

Chương 22: Sơn tặc

Tiếng ồn ào từ bên ngoài dội vào trong đại sảnh khách trọ. Tôi dựng chổi vào góc nhà, ngó đầu ra bên ngoài, chỉ thấy rất đông người. Cậu thanh niên nhà bên chạy sang nhà tôi, bộ dạng vội vàng. Thường ngày tôi và cậu nhóc này không gọi là quá quen thân nhưng quan hệ không tệ. Cậu ta vừa bước qua cửa khách trọ liền nhanh nhanh chóng chóng đến chỗ tôi đứng:

- Mai Mai, mẹ em nói rằng sang bên đây dọn tỵ nên ở trong nhà, đừng ra bên ngoài làm gì. Bọn sơn tặc có thể gây hại đến tỵ.

Tôi gật đầu. Tôi vốn không thích mấy việc có thể gây phiền phức cho mình thế này. Nếu đã không có khả năng, chi bằng nên lui đi, cũng không nên tỏ vẻ anh hùng làm gì. Huống chi hiện giờ trong nhà cũng chỉ có mình tôi là phận con gái, Khởi Vũ bên đối diện mấy ngày nay có việc nên toàn ở Mạc gia, thêm việc chẳng có tí kiến thức phòng vệ nào nữa nên việc này cũng phải.

Có điều, mọi chuyện lại chẳng như dự kiến. Cửa khách trọ chưa kịp đóng đã bị đẩy mạnh, một đám người hùng hổ đi vào, mặt mày ai cũng bặm trợn. Tên đi đầu cao to nhất, hình như là thủ lĩnh, lưng giắt đao, trên khuôn mặt thô kệch còn có vết sẹo chém dài càng khiến gã thêm dữ tợn. Đi sau hắn khá đông, đếm chừng cũng gần hai chục người, kẻ nào cũng lăm leo đao kiếm, bộ dáng nhếch nhác đúng chất “sơn tặc”, trên lưng vác vài ba túi lớn, dường như là chiến lợi phẩm đã cướp được. Nghĩ thì bọn chúng vừa đến Thuận Bình, không thể cướp được nhiều thế này, chắc chắn là cướp trên đường đi rồi.

- Đại ca chúng ta đi đường xa mệt nhọc, còn không mau mang rượu lên? – Một kẻ lâu la đằng sau ồm ồm hét lớn.

Vậy à? Ta nhìn đại ca ngươi chẳng có gì là mệt nhọc đâu. (..)

Cậu nhóc hàng xóm đứng phía trước tôi, thuận thế đẩy tôi ra phía sau rồi nói thầm với tôi:

- Tỵ tạm thời tránh đi. Đám sơn tặc này hề thấy đàn bà con gái là không tha đâu.

Tôi nhú mày. Thằng nhóc này thích chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân à? Tôi thở dài. Tuy cậu ta đúng là con trai đấy, nhưng còn nhỏ hơn tôi tận bốn năm tuổi nữa, làm sao tôi nỡ đẩy cái trách nhiệm đối mặt với đám bặm trợn kia cho một cậu nhóc còn chưa trưởng thành hoàn thiện thế này chứ? Dù gì thì cũng thấy rất tội lỗi mà.

Tôi rút cái khăn tay ở trong túi mình ra che nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Tôi vờ vai ý bảo cậu ta không cần lo lắng. Tôi nói thầm vào tai cậu nhóc:

- Nếu như ta có chuyện gì, nhớ không được để cho Lâm Mạc biết. Bảo Khởi Vũ, hắn nhất định sẽ biết phải làm gì.

Thấy không ai phản ứng với lời nói của mình, tên lâu la nọ lại tiếp tục lớn tiếng:

- Chủ quán chết ở đâu rồi hả? Thằng nhỏ kia, người nhà mày đâu? Sao không mau...

- Đây rồi, đây rồi. Khách quan bớt giận, mời ngồi. – Tôi mỉm cười từ sau lưng cậu nhóc kia đi ra, đôi mắt cong cong ra vẻ niềm nở, xu nịnh.

Đám sơn tặc thấy tôi thì ngưng bật. Tôi có thể nghe được tiếng hít sâu và ánh mắt sáng rực của bọn chúng. Trong lòng thầm kinh thường nhưng ngoài mặt vẫn phải bày ra bộ dạng thân thiện. Ánh mắt của gã cầm đầu như thể dán lên người tôi khiến tôi khó chịu. Tôi dẫn chúng đến bàn trà, mời chúng ngồi xuống, lại cười.

Cậu nhóc hàng xóm thấy vậy thì há hốc. Cậu ta cuống lên, vừa định nói gì đó thì bị tôi lờ mắt:

- Còn không mau mang đồ ăn lên cho khách? – Lại quay sang gã cầm đầu, tôi cười, nhẹ nhàng bảo – Quan khách thông cảm, tiểu đệ ta lần đầu gặp nhiều khách quý thế này, nhất thời bối rối.

- Không sao. – Gã ta xua tay. Gã chống tay còn lại lên bàn, tựa cằm ngả ngón nhìn tôi. – Có cô chủ xinh đẹp ở đây thì sao ta có thể giận. Nhưng mà thật đáng tiếc, sao cô nương không tháo khăn che mặt cho ta chiêm ngưỡng cô?

Bên ngoài khách trọ, người làng Thuận Bình lo lắng cố ngó mặt vào xem tình hình tôi thế nào. Có người lắc đầu nguây nguẩy, tôi đoán rằng ý bảo tôi không được làm bừa, phải cẩn thận, không được tháo khăn che.

Gã cầm đầu thấy vậy thì hất đầu, ra lệnh cho đám tay sai đóng cửa lại. Cánh cửa đóng sập lại, ngăn cách hoàn toàn bên trong với bên ngoài.

Tôi miễn cưỡng cười, nhỏ nhẹ:

- Tiểu nữ dung nhan xấu xí, nào dám để khách quan mắt hứng ăn uống?

- Ta lại thấy cô nương nhất định rất xinh đẹp. Nhanh nhanh tháo khăn ra.

Đám đàn em của gã nghe trong giọng điệu của kẻ cầm đầu đã có sự không kiên nhẫn, một phần cũng tò mò, liền nhao nhao yêu cầu tôi tháo khăn. Cậu nhóc hàng xóm đã bị vài tên ngăn không cho xông vào bên trong. Tôi ai oán, chẳng lẽ chúng định cướp sắc giữa ban ngày ban mặt thế này à?

Tôi lùi lại, vẫn nhất mực nhún nhường:

- Khách quan, thật sự là ta không thể. Gương mặt ta rất xấu xí mà. Chi bằng khách quan nên ăn uống thì hơn. Ta nghe người của ngài nói rằng ngài đi đường dài mệt nhọc rồi, nên...

- Đúng là ta đã rất mệt rồi. – Nghe gã nói, tôi gạt đầu như bỏ củi. Lòng thầm nghĩ: “Vậy người ăn nhanh rồi biến đi cho ta nhờ.” Ai mà ngờ được, gã lại nói tiếp về sau. – Ta lại cảm thấy “ăn” cô nương sẽ no hơn rất nhiều.

Tôi bắt đầu cuống đến toát mồ hôi. Đám đàn em bên cạnh gã nghe thế thì cười rộ lên, một mặt nhìn tôi với ánh mắt thèm muốn, cứ như thể hận không thể đè tôi ra cưỡng bức ngay tại đây vậy. Bất chợt, gã cầm đầu túm lấy tay tôi, thô bạo kéo lại khiến tôi đau đến nhúm mày mà lão đảo ngả về phía trước. Thế nhưng, tôi kịp thời chống tay vào thành bàn, không để mình ngã vào người gã.

- Khách quan, ta là người, không thể ăn. – Tôi đã không kìm nén được, giọng nói không giấu được sự chán ghét.

Gã vòng tay qua eo tôi, cười dâm tà:

- Ta rất thích loại con gái khôn khéo như cô. Đêm nay hầu hạ ta đi.

Tôi nhịn không được nữa, liền giơ tay tát mạnh vào má gã. Bên eo còn có cảm giác ghê tởm khi vừa bị hấn sờ. Tôi giận dữ gắt lên:

- Muốn ăn đồ ăn, ta đây có thể bố thí cho các người nhưng muốn ta hầu hạ người à? Mơ đi! – Cuối câu, tôi còn tặng miễn phí gã một câu chửi tục.

Gã bị tôi đánh bất ngờ nên nóng giận, đứng bật dậy, gào ầm lên chửi tôi, đẩy tôi ngã xuống đất. Cả khách trọ phút chốc loạn lên. Cậu nhóc hàng xóm định nhào đến ngăn gã nọ không làm tôi bị thương quá nhiều nhưng không được. Gã cầm đầu túm lấy cánh tay tôi, găm giữ:

- Loại sâu bọ như người cũng dám tát ta à?

- Lúc này là ta tát người, không phải người tự tát mình đâu. – Tôi cười mỉa mai.

Gã không do dự mà thẳng tay đánh xuống. Tôi đau đớn ngã bệt ra sàn, bên má đau rát, miệng bật máu. Chiếc khăn tay trên mặt bị nhiễm một chút ít máu đỏ. Gã cầm đầu đi đến, ngồi xổm xuống đất, hung hăng nhìn tôi, đưa tay giật phắt cái khăn che mặt của tôi ra. Gã sưng người, sau đó thì ngửa đầu cười lớn. Bàn tay của hắn vuốt ve mặt tôi, nụ cười đáng ghét lại càng thêm đậm. Tôi quay mặt, nhếch môi cười khiến khóe môi cũng đau đến phát khóc, tôi cắn mạnh vào tay gã. Gã hét lớn, đập tôi một đập. Vừa đau vừa tức, lửa giận của tôi cũng bốc lên não luôn rồi. Con thỏ bị dồn đến chân tường cũng phải cắn người. Huống gì, tôi không phải thỏ, nhưng bị chà đạp đến nhường này, tôi thật sự muốn cầm chổi đập chết gã kia đi thôi.

Đúng lúc tôi định đứng dậy thực hiện cái hành động như ý nghĩ thì gã kia lên tiếng:

- Anh em, bắt con ả này lại, mang về trại. Ta chơi xong sẽ đến lượt các người. – Gã vừa dứt lời, đám người xung quanh liền ồ lên như ong vỡ tổ. Gã cầm đầu đưa mắt nhìn tôi – Yên tâm, đêm nay, chúng ta sẽ cho người chết trong sung sướng.

Đến lúc này, tôi thật sự hoảng sợ. Mặc dù tôi đã dặn dò cậu nhóc kia nhớ chuyển lời đến Khởi Vũ, nhưng làm sao trong đêm nay hắn có thể về kịp? Lâm Mặc... Không! Hắn nhất định không được đến! Không được gặp nguy hiểm!

.....

Lâm Mặc về đến nhà thì mặt trời cũng đã lặn. Khách trọ đóng cửa im ỉm, đèn không thềm thấp. Hắn khó hiểu. Mọi ngày giờ này khách trọ vẫn còn sáng đèn mà. Chẳng lẽ hôm này nàng lại đi ngủ sớm? Không thể. Mai Mai nhà hắn mười ngày thì cả mười ngày đều thức khuya, hắn có giục mỗi hôm thì cũng chui vào phòng thấp đèn nghịch ngợm chứ chẳng chịu ngủ, làm gì có chuyện đi ngủ sớm? Không lẽ là không khỏe? Nghĩ đến đó, đôi mày hắn càng nhíu chặt hơn, bước chân cũng nhanh hơn.

Mở cửa, đi vào, Lâm Mặc vấp phải cái gì đó làm hắn suýt ngã. Thấp nển lên, đập vào mắt Lâm Mặc là một khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Bàn ghế đổ ngã, ấm chén trên bàn trà cũng bị rơi xuống đất vỡ tan tành. Dự cảm không lành lại càng mãnh liệt. Chiếc khăn tay xanh của nàng rơi trên đất. Hắn cúi xuống nhặt lên, tìm như muốn nhảy ra ngoài. Trên đó là vệt máu đỏ đậm đã khô lại, đỏ đến nhức mắt. Nàng bị thương?

Lâm Mặc hoảng sợ. Nàng có chuyện gì? Nàng đã xảy ra chuyện gì? Hắn chạy khắp khách trọ, tìm kiếm từng góc ngách nhưng mọi thứ chỉ là yên lặng. Không hề có nàng. Mai Mai ở đâu? Rốt cuộc, đã có gì xảy đến với nàng khi hắn rời đi.

Hắn bất an. Lần đầu tiên từ khi biết nàng, hắn mới cảm thấy giữa hắn với nàng ràng buộc mỏng manh thế. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã chẳng thấy nàng đâu. Nếu như... nếu như không tìm được nàng, hắn phải làm thế nào đây? Và nếu như, nàng có mệnh hệ gì, hắn sẽ ra sao? Hắn không muốn đánh mất nàng. Không bao giờ muốn.

Hắn còn chưa nói cho nàng biết điều hắn giấu nàng, còn chưa làm phu quân của nàng, chưa nấu hết cho nàng những món nàng thích, yêu thương nàng cũng chưa đủ,...

Mai Mai, nàng ở đâu?

Không biết Lâm Mặc đã chạy bao nhiêu lần trong khách trọ, đến ngôi đình cổ dưới chân núi, sông Thuận Thủy nàng hay đi, những chỗ nàng hay đến cũng chẳng thấy nàng. Mệt mỏi, bức bối, hắn đập mạnh tay xuống bàn gỗ khiến nó gãy vụn. Đôi mắt đẹp ngày thường hiền dịu bao nhiêu giờ vẫn lên tia máu đỏ, cứ như thể hắn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Mai Mai, rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Bất ngờ, cửa khách trọ mở ra. Lâm Mặc vội quay đầu nhưng người mở cửa ra lại không phải là người hắn chờ đợi, nét cười nơi đáy mắt cũng lạnh đi. Là thằng nhóc nhà bên.

Thấy Lâm Mặc, nó giật mình. Vừa định đóng cửa lại thì một bàn tay lớn đã ngăn lại. Lâm Mặc cảm thấy thằng nhóc này biết chuyện đã diễn ra. Thằng nhóc ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Lâm Mặc, lập tức không rét mà run. Người này tại sao lại giống Lâm ca ca thế?

Lâm Mặc xách áo tên nhóc nọ, lôi thằng nhóc vào nhà. Hắn lạnh lùng hỏi:

- Nói. Hôm nay có chuyện gì đã xảy ra? Mai Mai đâu?

- Không... không được... - Thằng nhóc phát run trước khí thế của người đối diện. – Mai Mai nói rằng không được nói cho Lâm ca biết. Phải nói cho Vũ ca. Tỷ ấy nói huynh ấy sẽ biết làm gì...

- Nói!

- Hôm nay đám sơn tặc vào làng, tỷ ấy bị chúng bắt đi rồi. Còn nói... còn nói... đêm nay sẽ cùng tỷ ấy vui vẻ. – Cảm nhận vẻ mặt Lâm Mặc ngày càng trầm xuống, ngày càng u ám, giọng nói cậu càng ngày càng nhỏ dần.

- Bọn chúng ở đâu?

- Trên ngọn núi làng bên.

Nói rồi, cảm giác bàn tay Lâm Mặc dần buông lỏng, cậu nhóc liền nhanh chóng chuồn mất. Ra khỏi khách trọ, cậu ta gấp gấp hít thở. Vốn đang lo lắng cho Mai tử, mãi mà chẳng thấy người cứu trợ về, lại thấy khách trọ sáng đèn, cậu định sang xem thế nào thì gặp phải khuôn mặt dọa người của người kia. “Thật đáng sợ mà. Không ngờ huynh ấy lại có vẻ mặt sát thần này. Hại mình không tìm được mà tuôn ra hết. Nhưng dù sao cũng có người đến cứu cũng hơn là không có...”

Lâm Mặc ở trong khách trọ, khuôn mặt đẹp sầm sì như sắp bão, bàn tay nắm chặt. Lòng hấn nổi lên từng đợt chua chát. Tại sao là Khởi Vũ? Tại sao khi nàng gặp nguy hiểm người nàng chờ đợi không phải hấn? Vì có gì? Có phải nàng cảm thấy hấn không thể bảo vệ được nàng? Không thể cho nàng an bình?

Có phải nàng thấy ta rất vô dụng không, Mai Mai?

Cửa sổ mở ra, một thân người chui qua đó len vào, quỳ phục trên đất:

- Chủ tử, vậy...

- Liễm Phương, ta sẽ tự mình đi. Chuẩn bị ngựa.

.....

Gã cầm đầu ném tôi lên giường, ánh mắt nóng rực như dính chặt trên người tôi. Tôi quăng cho hấn cái tròng mắt. Tay đã bị trói chặt lại, miệng cũng bị bịt kín, tôi không sao làm gì được.

- Sao thế? Ban chiều còn hung dữ lắm cơ mà?

Gã lao đến, đè lên người tôi, hai chân chống hai bên ngăn tôi không lặn lộn được. Gã giơ tay tát tôi. Trong không gian kín của căn phòng nhỏ, tiếng tát vang lên giòn tan. Mái tóc tôi rối bời, dây buộc tóc cũng đã đứt làm mái tóc tôi xỏa tung ra.

- Chống cự nữa đi! Phản kháng nữa đi!

Bao nhiêu những lời nhục mạ thoát ra từ miệng gã. Bàn tay to lớn của gã vung lên, xé toang áo tôi. Áo trong lộ ra, thanh thoát làm ẩn hiện cơ thể bên trong. Gã cười dâm tà, cúi người hôn điên cuồng cổ tôi, lướt dần xuống bên dưới. Bàn tay thô bạo nắm lấy eo tôi, véo mạnh làm tôi bật khóc.

Tôi không muốn thứ quý giá của tôi rơi vào tay kẻ này. Nhục nhã! Quá sức nhục nhã!

Trở trêu thay, dường như tôi càng gắng sức cự quây tránh né gã thì càng làm thú tính trong người gã trào dâng hơn bao giờ hết.

Tôi khóc. Khóc đến nghẹt thở. Tiếng động dâm dục của kẻ đang đè lên tôi càng bộc lộ sự thỏa mãn. Tuyệt vọng. Đau đớn. Xung quanh tôi lúc này như thể chỉ còn lại bóng tối.

Tay gã lần đến áo trong của tôi, lột phát ra. Da thịt tôi chạm vào tay gã. Chẳng lẽ, không còn cứu vãn được nữa hay sao?

Làm ơn, ai cũng được, cứu tôi!

Trống trỉ óc tôi, hình ảnh Lâm Mặc đột ngột bật ra, cứ lướt qua từng góc ngách trong não bộ rồi tiến dần đến trái tim. Bóp chặt.

Lâm Mặc, em yêu chàng. Yêu rất nhiều.

Đúng lúc mọi thứ đối với tôi như không còn lại gì nữa, phép màu đến, đến một cách kì diệu.

Bên ngoài cửa truyền đến từng trận ồn ào. Tiếng người gào thét, tiếng đao kiếm va chạm,... Gã cầm đầu hốt hoảng buông tôi ra, nhìn ra ngoài. Cửa phòng nhanh chóng bị đập bay.

Trước cửa phòng là nam tử áo trắng mang mặt nạ bạch ngọc. Lãnh Hàn Băng.

Hấn bay đến, tôi có thể cảm nhận được luồng sát khí tỏa ra ngùn ngụt từ người đó. Hấn nắm lấy vài gã kia, ném ra phía sau. Lại liếc nhìn tôi. Đôi mắt sắc sau chiếc mặt nạ khiến tôi không chủ động mà co người lại. Vung kiếm cắt đứt dây trói, hấn vớ lấy cái chăn ném lên người tôi. Rồi, nhìn lại, như cảm thấy chưa

đu, hấn đặt kiếm bên cạnh, lấy tay túm hai đầu chân, quấn kín tôi lại chỉ để lộ cái đầu khiến tôi nhìn như con sâu trong kén.

- Người... người là ai? – Gã cầm đầu để trần, quần dưới xộc xệch lấp bắp.

Lãnh Hàn Băng nhếch môi cười lạnh. Hấn phất tay gọi một tên áo đen đang đánh nhau ngoài cửa vào, chỉ tay vào gã cầm đầu đám sơn tặc, ra lệnh. Giọng hấn tuy khá nhỏ, dường như cố ý không muốn tôi nghe thấy những những lời đó vẫn lọt vào tai tôi:

- Mang hấn ra ngoài. Đầu tiên móc mắt hấn ra, sau đó chặt từng ngón tay hấn, thiến hấn rồi quăng vào rừng cho dã thú ăn thịt.

.....

Chương này cắt hơi cụt nên nhá hàng chương sau luôn =))))))

”Mặt nạ rơi xuống, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra khiến người ta hít thở không thông. Nhưng mà...

Lâm Mặc... là chàng?”

À vâng, chính thế. Lâm Mặc nhà mình chưa kịp thú nhận đã bị bại lộ rồi =)))

Vợ anh xử lý anh ra sao đây?

Thỉnh chờ chương tới xDD ~

Mẹ bọn trẻ

Shellry

P/s: Ngày viết ôn thi vào 10 =))))

Hẹn ngày gặp lại.

27. Chương 23.1: Dỗ Dành

Chương 23: Dỗ dành

Lãnh Hàn Băng quay lại nhìn tôi. Tôi đoán, dưới chiếc mặt nạ bạch ngọc kia, hấn sẽ là một khuôn mặt thanh tú, anh tuấn đến nhường nào. Hấn ngồi xuống bên giường, tiến sát đến chỗ tôi. Người trong phòng đã rời khỏi hết, hiện giờ, ở nơi này, chỉ có mình tôi với hấn. Chợt cảm thấy bí bức, tôi lùi sát vào thành giường, bấm môi nhìn hấn, tay nắm chặt chăn đang quấn quanh người mình. Đột nhiên, người nọ nhếch môi, cười. Bàn tay hấn nhanh chóng vươn đến, kéo chăn của tôi ra khiến tôi không kịp phòng bị. Tốc độ, quả thật quá nhanh.

Tôi bỗng chốc đỏ bừng mặt. Tầm chắn tuyệt khỏi, khoe ra bờ vai lộ liễu. Dấu hôn trên cổ và gàn ngực cũng không còn vật gì che chắn, cứ vậy mà phơi bày. Tôi cảm tưởng tôi thật giống như một con dê con non nớt trước mặt người này, để mặc đôi mắt hấn bóc trần mọi thứ mà chẳng thể phản kháng.

Lãnh Hàn Băng giơ tay, định chạm vào dấu hôn đó, ánh mắt lộ ra khỏi mặt nạ có pha trộn thật nhiều cảm xúc phức tạp mà tôi không biết diễn tả làm sao. Nhưng, khi tay hấn sắp sửa chạm đến, tôi đưa tay túm lấy tay hấn, chặn ngang hành động đó, tay còn lại nhanh chóng vớ lấy chăn kéo lên che người.

- Lãnh giáo chủ, có phải ngài đã hơi quá rồi không?

Lãnh Hàn Băng thấy vậy thì bàn tay co lại thành nắm, giật nhẹ tay mình ra khỏi tay tôi, cúi đầu bước xuống giường. Tôi nghe hấn khẽ nói, mà cũng không biết có phải tai tôi có vấn đề hay không mà hình như trong giọng hấn còn xen lẫn ý cười:

- Xin lỗi. – Đúng là tôi nghe nhầm rồi, bởi khi Lãnh Hàn Băng quay lại đối diện với tôi, tôi vẫn thấy biểu cảm của hấn là cái vẻ lạnh nhạt đờ đẫn như cũ. – Chúng nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Tôi gật đầu, nhưng chợt nhớ đến tình trạng hiện giờ của mình, tôi đưa mắt nhìn quanh, bối rối vì đồ của mình đã bị cái tên sơn tặc kia xé ra từng mảnh rồi. Không có quần áo, tôi cũng không thể quần chắn thế này mà ra ngoài chứ.

- Sao thế? – Thấy tôi vẫn còn nằm gục chắn ngồi thu lu trên giường, hắn hỏi.

- Tôi... quần áo của tôi... ừm... - Tôi lúng búng nói không thành lời.

- À... - Lãnh Hàn Băng nhượng mi, giây lát sau đã ngộ ra lí do. Hắn liền bước nhanh đến, giằng lấy góc chắn tôi đang nắm, cuốn quanh người tôi thành một đám bèo nhèo nhưng đủ kín đáo. Đến giờ, tôi vẫn cảm thấy thật may mắn vì chỗ này có một cái chắn to như vậy, thật đó. Tiếp theo, nằm ngoài dự tính của tôi, Lãnh Hàn Băng bế bồng tôi lên, còn để tôi nằm gọn trong lòng hắn, lấy áo choàng choàng cả qua người tôi, sau đó rất tự nhiên mà đi ra ngoài. Lúc đi, cảm giác được tôi vẫn đang ngoáy ngoáy trong tay, hắn liền cúi xuống, thì thầm- Không thoải mái à?

Tôi thật muốn đâm cho kẻ này vài đâm!

Vị giáo chủ này, anh thấy tôi với anh diễn cái cảnh mờ ám thế này, thoải mái mới là lạ!!!!

Được rồi, đúng là không cần dùng nhiều dấu chấm than đến vậy, nhưng không dùng không được mà! Đây là cảm xúc của nữ chính khi đang trong ranh giới bị dụ dỗ ngoại tình đấy, mấy người có hiểu không???

Tôi hít một hơi, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn:

- Tôi có người trong lòng rồi.

- Tôi biết.

- ...- Thâm tâm tôi đang điên cuồng lật bàn! – Vậy ngài...

- Thế cô muốn quần chắn rồi theo tôi bay qua bay lại à? Cô nương này, cô không xấu hổ nhưng tôi thì có đấy. – Lãnh Hàn Băng cười bảo.

Tôi không biết nên nói sao nữa, đành để hắn ôm mình như thế nhưng tay vẫn ngăn ở giữa, không để bản thân tiếp xúc quá gần. Tôi bất giác thấy môi người nọ nở nụ cười, tựa như có chút thỏa mãn. Tên này, chắc chắn là bị bệnh rồi! —

Bên ngoài, mấy tên sơn tặc chết như ngã dạ. Tôi thầm cảm thán. Kẻ này làm việc đúng là diệt cỏ tận gốc, giết sạch. Thấy tôi ngó đầu ra xem, hắn liền lấy tay ấn đầu tôi vào ngực hắn, không để tôi nhìn thấy mọi thứ xung quanh nữa. Giọng hắn trầm thấp:

- Đừng nhìn, bắn lắm.

Vào lúc ấy, đột nhiên, có tiếng xé gió bên tai. Lãnh Hàn Băng dường như cũng đã cảm nhận được nhưng khi hắn vừa quay người định né thì trong giây phút, một mũi tên bay qua khiến mặt nạ hắn đang đeo rơi xuống đất. Lực đạo và đường bay của mũi tên chính xác một cách kì lạ. Toàn bộ khuôn mặt hắn lộ ra, tròn vẹn lọt vào mắt tôi. Tôi thấy trong mắt hắn là sự hoảng hốt, hắn nhanh chóng quay đi, nhìn về phía mũi tên vừa bắn. Mũi tên vừa nẩy sượt qua mặt hắn tạo thành một vết xước không quá dài. Tôi rụt rè vươn tay quệt chút máu rỉ ra rồi lại chẳng thể rút tay về, cứ đành giữ nguyên như vậy. Khuôn mặt này...

Lâm Mặc... là chàng?

Mọi thứ xung quanh lặng đi.

Có lẽ, vào khoảnh khắc ấy, tôi đã hoàn toàn sững sờ, vì vậy chỉ dán mắt vào khuôn mặt hắn mà không nhìn theo ánh mắt hắn. Hắn mím môi, cau mày, vòng tay đang bế tôi vô thức siết chặt hơn.

Lãnh Hàn Băng... à không, hắn là Lâm Mặc. Phải rồi, Lâm Mặc tôi luôn yêu thương.

Trước mắt tôi, vẫn là khuôn mặt ấy, quen thuộc đến mức chẳng thể quen thuộc hơn. Vậy mà tôi lại không thể nhận ra hắn. Thứ y phục trên người hắn đang mặc, mái tóc xõa dài, ánh mắt sắc lạnh này, đâu phải là Lâm Mặc tôi biết? Bất chợt, tôi quả thực muốn bật cười. Là Lâm Mặc? Hay là Lãnh Hàn Băng đây?

Lâm Mặc cúi xuống, môi hắn khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười, bình thần giơ tay đặt lên mặt tôi, bắt tôi quay đầu về phía hắn vừa nhìn. Ngón tay hắn lạnh lạnh chạm vào má tôi thật nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy khó hiểu nhưng cũng nhìn theo.

Không xa lắm, trên một ngọn cây cao vút, Khởi Vũ đứng đó. Hắn đang chỉ tôi, đến khi tôi quay ra hắn mới thu tay về. Tay còn lại của hắn vẫn cầm cung tên chưa buông. Mặc Khởi Vũ, người đang giúp ta sao? Giúp ta biết điều Lâm Mặc đang giấu kín. Nếu như... Tôi khó khăn hít một hơi. Ý nghĩ đó vừa mới đến thôi, tôi đã cảm thấy khó chịu. Nếu như không phải vì việc làm của Khởi Vũ hôm nay, đến lúc nào Lâm Mặc mới chịu nói cho tôi biết thân phận thật của hắn? Hắn không tin tôi? Phải không?

Mặc Khởi Vũ giơ tay chào tôi, mỉm cười, sau đó ngả người, để bản thân rơi tự do từ cành cây cao. Tôi thoáng hoảng hốt, theo bản năng hơi nhòe người dậy nhưng bị người nọ kéo lại. Như nhớ ra điều gì, tôi khẽ cười. Mặc Khởi Vũ, người thật thích khoe khoang. Quả nhiên, tôi thấy từ phía tán cây, một người phi thân lên, không quên vẫy tay với tôi rồi mới đi mất. Tôi không biết, khi ấy, trong tay áo, Lâm Mặc đã nắm chặt tay, trong mắt là chút chua xót không nói thành lời.

Khởi Vũ biến mất khỏi tầm mắt, người nọ mới lên tiếng:

- Nàng đang quan tâm hắn sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười trên miệng lại càng thêm đậm. Vì sao hắn lại hỏi tôi câu này? Vào ngay lúc này? Thực ra, tôi chưa mất hết lý trí để suy nghĩ mọi chuyện. Thế nhưng, vào lúc này, ý nghĩ của tôi đang chồng chéo lên nhau, cực kỳ hỗn loạn. Tôi không trả lời, bàn tay túm áo Lâm Mặc càng túm chặt hơn. Tôi nói:

- Đưa em về nhà.

Thân người hắn có chút run rẩy nhưng nhanh chóng lại bình thường. Khi hắn vừa định rời đi thì có người tiến đến, cúi đầu. Hắn kéo áo choàng che tôi kín hơn, như thể hận không thể cuộc tôi thật chặt trong lòng hắn.

- Liêm Phương, ta tạm thời không về Hi Dương, không cần đi theo.

.....

Như lần trước, Lâm Mặc đặt chân xuống sân sau của khách trọ. Cũng phải, nếu như hắn ăn mặc thế này mà đi từ cửa trước, chắc chắn sẽ có nhiều lời bàn tán, cũng có nhiều kẻ có nhiều suy nghĩ lung tung. Tôi thấy hắn ngần ngừ chưa chịu đặt tôi xuống, tôi đành huých huých tay, ý bảo hắn thả tôi xuống được rồi. Hắn cúi đầu, nhìn bộ dạng thản nhiên như chẳng có chuyện gì của tôi, miễn cưỡng nói:

- Ta sợ nàng lạnh.

Tôi lừ mắt, đâm vào ngực hắn một cái. Hắn cau mày, trừng mắt với tôi. Tôi cũng trừng mắt lại. Bây giờ ai là người có lỗi? Hắn còn dám bày ra cái bộ dạng kia với tôi? Lâm Mặc rất không can tâm thu lại ánh mắt, đặt tôi lên lan can gỗ.

- Nàng chờ ở đây, đợi ta...

Tôi không để hắn nói hết, vừa đặt mông xuống lan can liền quần kín chắn, nhảy xuống đất, giằng lấy cái chìa khóa khách trọ trên tay hắn, chạy nhanh đến cửa nhà, mở cửa, đi vào, sau đó đóng sập cửa lại tạo thành tiếng động thật lớn.

Tôi tựa vào cửa, nói vọng ra bên ngoài:

- Không được mở cửa. Em lạnh.

28. Chương 23.2: Dỗ Dành

.....

Mấy hôm sau đó, tôi không nói chuyện với Lâm Mặc, nhưng điều đó không phải vì tôi giận hắn. Có lẽ tôi cũng một phần hiểu được lý do hắn làm thế. Huống chi, hắn chỉ là giấu tôi, chứ chưa hề lừa dối tôi điều gì.

Tôi từ trước đến giờ chưa hề tự nhận mình bao dung độ lượng cái gì, tôi có khó chịu, nhưng chỉ là khó chịu mà thôi. Thời gian tôi quen biết hắn nói ngắn không ngắn, nói dài cũng chẳng dài, dĩ nhiên hắn chẳng đại độ gì mà phơi bày cái thân phận đầy hào nhoáng nhưng cũng nhiều nguy hiểm của hắn ra để tôi biết. Nghĩ đi nghĩ lại thì, một người mà bạn luôn nghĩ là chỉ là người bình thường như bao người, ở ngôi làng này, bán thịt bò, kinh doanh khách trọ, lại còn được người ta nhặt về rồi giao cho cái khách trọ này để kiếm sống, rồi bỗng một ngày hóa ra người đó lại không bình thường như bạn nghĩ, hóa ra người đó lại rất thần thánh, rất cao siêu, rất... nói chung là rất bất thường, đến mức mà bạn chẳng thể tưởng tượng được thì bạn sẽ nghĩ thế nào?

À mà không, đã không thể tưởng tượng được rồi còn có thể nghĩ thế nào được nhỉ?

Tôi phì cười vì suy nghĩ của mình. Cúi xuống tiếp tục việc đan len mà mãi tôi vẫn chưa hoàn thành.

Vậy hắn sẽ có người hỏi vì sao tôi và Lâm Mặc không nói chuyện với nhau trong khi tôi rõ ràng không giận hắn. Điều đó cũng chỉ vì một lí do đơn giản thôi, ấy chính là khi Lâm Mặc cố sức dỗ dành tôi, hắn vô cùng, vô cùng dễ bảo, cũng vô cùng đáng yêu. Mấy ngày nay, Lâm Mặc hoàn toàn không cho tôi đụng đến bất cứ việc gì. Nấu cơm, đi chợ, quét nhà, rửa bát, phơi quần áo, giặt giũ,... hắn đều làm tất tần tật. Không chỉ thế, người nào đấy còn cực kì dễ bắt nạt. Không tin phải không? Xem nhé...

- Sao tự nhiên mình khát nước thế nhỉ? – Tôi than thở.

Ngay sau đó, người nọ liền giả vờ như vô tình đi ngang qua, đặt lên bàn một cốc nước, còn cảnh cáo tôi:

- Nước của ta, nàng không được uống đâu đó.

Tôi im lặng, vẫn cầm cúi đan. Ai đó đảo mắt:

- Nhưng nếu nàng khát thì uống cũng được.

Tôi vẫn im lặng. Lâm Mặc bắt đầu rối. Hắn đẩy đẩy cốc nước về chỗ tôi:

- Mai Mai, nàng đừng giận, ta đùa thôi mà. Nàng khát nước thì nhanh uống đi.

Tôi liếc mắt nhìn Lâm Mặc, hắn liền cầm cốc nước, đưa đến tận miệng tôi, cười nịnh nọt. Tôi nhếch mép cười, sau đó mới nhận lấy cốc nước, uống cạn. Mắt hắn liền sáng lên như trẻ con được quà. Nói thật thì, nhiều khi thấy hắn cũng tội tội, nhưng tôi thề bảo mình, chẳng mấy khi mới có cơ hội bắt nạt hắn, thôi thì kệ đi. Cứ như thế, trò đùa dai của tôi cũng kéo dài năm ngày. Lâm Mặc dường như sắp không nhịn được, gần đây, mỗi lần tôi nhìn hắn hắn đều cụp mắt xuống, quay mặt đi. Tôi lại nghĩ, có khi nào tôi đã đùa hơi quá rồi không?

Lâm Mặc vẫn ân cần với tôi như cũ, có điều, hành động của hắn có sự dè dặt nhất định, hình như hắn sợ sẽ lại làm tôi khó chịu hơn nữa. Đôi lúc, khi vô tình chạm tay tôi, hắn sẽ như bị bỏng mà rút tay lại. Hắn cũng không ôm tôi, không hôn tôi, không chòng gẹo tôi nữa. Thực tình, tôi rất không đành lòng nhìn hắn như vậy.

- Mai Mai, ăn cơm thôi. – Hắn nhẹ nhàng gọi tôi.

- Mai Mai, uống canh thì chú ý vào, đừng để bị sặc. – Hắn cau mày nhắc nhở.

- Mai Mai, nàng chưa ngủ à? Đừng thức khuya.

- Mai Mai, nàng vẫn còn giận ta sao?

- Mai Mai, ta xin lỗi...

Lâm Mặc của tôi... Có phải tôi đang đẩy chàng cách xa tôi không?

Một tối, tôi kiếm được trong khách trọ một cái thang rất cao, liền bày ra trò leo lên mái nhà ngắm trăng. Thời tiết đang vào cuối đông, hôm nay trời không lạnh buốt như mấy hôm vừa rồi, mây cũng không nhiều nên cũng tạm thấy trắng sáng. Gió thổi qua. Lạnh.

Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại có cái hứng thú đầy thi vị thế này nữa. Thế nhưng, đã mất công leo lên rồi nên ở trên này một lúc rồi hãy xuống. Dù gì xuống dưới ngoài việc đan len tôi cũng chẳng có gì để làm.

Tôi nằm ngửa trên mái nhà, gác đầu lên hai tay nhìn trời, trong đầu tự nhiên nhớ đến một vài chuyện. Trí óc quay lại ngày ở trên núi ấy, khi tôi được Lâm Mặc cứu từ tay đám sơn tặc. Tôi bây giờ vẫn lưỡng lự nên gọi hắn là Lâm Mặc hay Lãnh Hàn Băng đây? Nghĩ mãi, tôi quyết định mặc kệ nó, gọi hắn theo thói quen, Lâm Mặc. Khoảnh khắc chiếc mặt nạ của hắn rơi xuống, tôi nhất thời hoảng loạn, nhưng trong giây phút ấy, tôi còn tự an ủi mình, chỉ là người giống người thôi. Nhưng Khởi Vũ từng nói, Lãnh Hàn Băng không có anh chị em ruột, bởi vậy không thể có chuyện song sinh, còn người giống người là không thể. Lúc Khởi Vũ đến Thuận Bình, người hắn tìm là Lãnh Hàn Băng, không phải Lâm Mặc, có phải không? Chỉ vì không muốn để tôi biết nên cả Triều Đan, cả Khởi Vũ đều hòa vào lời nói dối của hắn. Nhớ lúc Triều Đan tức giận tát Lâm Mặc, nàng ấy tuy giận, họ Lãnh đã đến miệng nhưng vẫn không thốt ra, kìm chế bản thân mà gọi hắn là Lâm Mặc. Trong chuyện này, người thân quen với hắn, người không biết cũng chỉ có mình tôi.

Qua nhiều chuyện, tôi cũng hiểu hắn làm vậy là để bảo vệ tôi. Mặc Khởi Vũ thì không nói làm gì, hắn chắc chắn sẽ chẳng làm gì quá mức dè tiện, nhưng giang hồ có mấy ai được như hắn? Nhìn trăng cao mây xa, tôi ngẫm nghĩ, Lâm Mặc đang suy nghĩ cho tôi, vì vậy mới giấu tôi. Tôi hiểu, nhưng tôi vẫn cảm thấy không yên lòng.

Bản thân tôi, ngay từ đầu, nếu như hắn không cứu tôi thì tôi với hắn cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng chỉ là người dừng qua đường mà thôi. Mối liên hệ giữa tôi và hắn vốn dĩ đã mong manh như thế. Tôi nhắm hờ mắt suy nghĩ miên man hết chuyện này đến chuyện khác, chuyện nào quanh đi quẩn lại cũng chỉ về Lâm Mặc. Quả nhiên, yêu hắn là không có lối thoát. Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy sợ. Đây là thời đại mà “trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng”, Lâm Mặc lại xuất chúng như vậy, vậy tay một cái là biết bao mỹ nhân vậy lấy, tôi...

Chưa kịp để tôi dứt dòng suy nghĩ, một thứ gì đó rất lớn, rất ấm được trùm lên người tôi. Tôi mở mắt ra thì đã thấy Lâm Mặc ngồi bên cạnh. Hắn bảo:

- Nàng cũng khỏe quá ha? Thời tiết thế này lên đây ngấm trắng. Ăn mặc thì phong phanh. Bị cảm lạnh thì phải làm thế nào?

Đấy, xem đi, một người tuyệt vời thế này, lỡ như một ngày sự dịu dàng của hắn không dành cho tôi nữa, yêu thương của hắn dành cho người khác, thế giới này tôi lại chỉ có một mình thì tôi biết làm sao bây giờ? Tình yêu của hắn tôi khó khăn lắm mới có được, bảo tôi buông bỏ, bảo tôi tự mình đẩy hắn ra xa, bảo tôi lạnh nhạt với hắn, tôi làm không được. Tôi ngồi dậy, nhìn hắn chăm chăm, bỗng thấy sống mũi cay cay.

- Lâm Mặc... - Tôi quệt mũi, sụt sịt.

Hắn lập tức gạt mình, lóng ngóng:

- Sao thế? Có phải đau ở đâu không?

Tôi vẫn rưng rưng nhìn hắn. Hắn vỗ vỗ đầu tôi:

- Ngoan, ngoan, không sao. Ta ở đây.

- Lâm Mặc...

- Ủ. – Ngừng một chút, như ngẫm ra cái gì đó, hắn mở lớn mắt nhìn tôi không chớp – Nàng... nàng chịu nói chuyện với ta rồi à?

- Em không giận chàng.

Hắn im lặng, chờ tôi nói tiếp. Mặc dù đúng là ngồi trên mái nhà nói chuyện thế này nó khá là không thích hợp nhưng chuyện này cũng nên chấm dứt thôi. Mọi thứ chìm vào im lặng. Tôi không nghĩ ra nên nói gì nữa...

- Ta vốn định chờ một thời gian nữa, đợi ta thu xếp ổn thỏa rồi nói cho nàng biết chuyện của ta nhưng không ngờ tên nhóc con họ Mạc kia lại xen vào. – Hắn cười khan. – Nhưng chuyện đến nước này, ta cũng suy nghĩ kỹ rồi, để bảo vệ nàng, chi bằng để nàng danh chính ngôn thuận làm giáo chủ phụ nhân của ta, ta cũng đường đường chính chính bên cạnh nàng, vậy sẽ tốt hơn rất nhiều. Sau khi chúng ta thành thân, nàng cũng không nên ở lại Thuận Bình nữa, chuyển về thành Hi Dương đi.

- Khoan, khoan! – Tôi cắt lời hắn. Có phải tôi vừa nghe thấy cái gì đó không? – Chàng vừa nói cái gì cơ?

Lâm Mặc liếc mắt nhìn tôi, rõ ràng đang thầm khinh bỉ phản ứng chậm của tôi. Hắn ghé sát tai tôi, nói rành rọt:

- Mai Mai, làm thê tử của ta, có được không?

Tôi nghếch mặt.

Có phải tôi đang được cầu hôn không?

Tôi và hắn, Lâm Mặc và tôi, chúng tôi thành thân??

Trở thành vợ chồng???

Ông trời ơi, tôi đang mơ phải không?????

Mục lảm nhảm:

Lời đầu, cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ mẹ bọn trẻ trong suốt thời gian qua, đồng thời cũng cảm ơn những tình yêu đã chúc tớ thi tốt. Tớ rất vui, và thi cũng rất ổn. Việc bây giờ là ngồi mồi mông chờ điểm thôi ạ ~ (~ ~)

Giờ vào chuyện chính: Vì chương 23 được tách làm hai phần nên mỗi phần hơi ngắn tẹo, dân tình thông cảm nhé (~)

Việc thứ 2, cũng không có gì, tớ chỉ muốn hỏi dân tình là chương sau dân tình muốn tiếp tục mạch chuyện về hai anh chị nhà mình hay là ngoại truyện về Khởi Vũ đây?

Việc cuối cùng, mọi người ưu ái Khởi Vũ quá, gato thay cho Lâm Mặc (a.k.a nam chính bị hất hủi =))))))

Có vậy thôi, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ. • •

Thân

Mẹ bọn trẻ

29. Chương 24: Hiểu Nàng, Yêu Nàng

Chương 24: Hiểu nàng, yêu nàng

Tôi cúi đầu, vắn xoắn ngón tay, mím chặt môi. Chuyện này đến bất ngờ quá. Tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì nữa. Tiến độ thế này có phải là hơi nhanh không? Tôi phải làm sao? Tôi phải làm saooooo...???

Tôi ngẩng đầu, thấy Lâm Mặc đang nghiêng đầu cười với tôi.

Lòng tôi đấu tranh dữ dội, muốn khóc mà khóc không nổi. Lâm Mặc ơi là Lâm Mặc, chàng cười cái gì? Đừng dùng nụ cười đó để dụ dỗ em chứ? Tôi muốn kiểm một cái gì đó chui vào, giấu mặt đi, không để cho hắn thấy cái bản mặt đang đỏ bừng bừng của tôi lúc này.

Kết hôn trong tư tưởng của tôi vốn là một chuyện hệ trọng cả một đời. Hắn nói hắn muốn tôi trở thành “giáo chủ phu nhân” của hắn. Hắn nói hắn muốn đường đường chính chính bên cạnh tôi, bảo vệ tôi. Nói thật thì lòng tôi cũng có chút cảm động, cũng rất ngọt ngào. Nhưng mà chuyện thành thân này ấy mà, cơ bản vẫn là một việc hết sức quan trọng. Kết hôn... kết hôn... Tôi đã từng mơ không biết bao nhiêu lần, một ngày nào đó, tôi có thể đứng bên cạnh người tôi yêu, mặc váy cưới, người đó sẽ hôn tôi, sẽ nói yêu tôi, thề non hẹn biển sống bên tôi trọn đời. Mà chờ đã, tôi lại bắt đầu bối rối đến mức lảm nhảm lung tung rồi.

- Hạ Mai, nàng sao thế? – Lâm Mặc đưa tay bẹo má tôi.

- Lâm Mặc, chàng lấy em rồi, thế lỡ mà chàng đi với người khác thì em phải làm sao?

Lâm Mặc ngẫm nghĩ. Giấy lát sau, hắn dịch người sát đến bên tôi, cúi xuống hôn lên trán tôi, bảo:

- Vậy ta đưa hết thẻ tín dụng, tiền lương, tiền thưởng, quỹ đen cho nàng giữ. Giấy tờ nhà đất, bao nhiêu cũng đều đứng tên nàng. Bao giờ ta vượt tường, tùy phu nhân xử lý. Có được không?

- Ủm, vậy cũng rất tốt...

Chờ đã!

Có gì đó không ổn!

Cái gì mà thế tín dụng, quỹ đen, tiền lương... cơ?!

- Mai Mai, dậy nào, muộn rồi đó. – Một bàn tay lay tôi, kèm theo là giọng nói trầm trầm của ai đó.

Tôi mở choàng mắt, ngồi bật dậy, quay đầu sang nhìn Lâm Mặc đang ngồi bên giường tôi, chớp chớp mi. Lâm Mặc cười nhẹ:

- Đêm qua nàng ngủ muộn vậy à? Đã trưa rồi.

Tôi lại chớp mắt...

Lâm Mặc có vẻ khó hiểu với biểu cảm kỳ lạ của tôi. Hắn nở một nụ cười ngốc ngốc hiếm thấy, dường như rất muốn hỏi tôi làm sao mà không biết mở lời thế nào.

- Lâm Mặc... - Tôi lắp bắp mở miệng – Có... có phải đêm qua chàng cầu hôn em không?

- Cầu hôn? – Vẻ khó hiểu trên mặt hắn càng rõ nét. – Mặc dù ta không hiểu thứ nàng nói là gì nhưng mà nàng chịu nói chuyện với ta rồi à? – Hắn cười tươi.

- Cái đó không quan trọng. Cầu hôn là... - Tôi vò đầu, cố sắp xếp từ ngữ trong đầu thành câu có nghĩa. Vào lúc này, khi mà vừa mới tỉnh giấc như này, trí não tôi hoạt động không được nhanh nhạy cho lắm. À thì đương nhiên bình thường nó cũng không hẳn là nhanh nhạy đi. – Nói tóm lại là không phải chàng đã hỏi em có muốn làm thê tử của chàng không sao?

- Phì... Nàng nói gì vậy? Đừng nói là nàng đang nóng lòng muốn giao thân mình cho ta đi. – Lâm Mặc phì cười

- O... - Tôi ngơ ngác.

- O?

- O...

Ồ cái gì mà ơ? Tôi đang rất muốn khóc đây! Bà mẹ tác giả này, bà không cần hết lúc này đến lúc khác dìm tôi như vậy chứ? Tôi hận bà!!!

Hiện giờ đang là buổi trưa, nắng nhẹ nhàng, chim hót líu lo, mây trắng bay bay, và tôi đang vô cùng muốn lật bàn đây! Vì cái gì? Tôi lấy hết tự tin, tốn bao nhiêu nơ-ron thần kinh suy nghĩ ra bao nhiêu điều triết lý thế mà mọi thứ chỉ là mơ? Thế quái nào? Tôi hiện tại đang vô cùng bức xúc. Cảnh ngắm trăng lãng mạn hôm qua cũng chỉ là mơ?

Tôi suy sụp.

Đời như cái quần què!

Mà cái điều kỳ lạ là, tại sao tôi nghĩ cái gì không nghĩ lại nghĩ cảnh hắn cầu hôn tôi chứ? Mẹ ơi, đừng nói là “thiếu thốn tình thương” suốt hơn mười chín năm qua nên bây giờ đến thời kỳ bùng nổ chứ? Mặt tôi nóng bừng. Oa hu hu, ai đó, giết tôi luôn đi cho xong!

Thế nhưng, người nọ lại không hề biết tốt xấu, thấy tôi như vậy còn rướn người đến ép góc tôi, cười một nụ cười vô cùng gian xảo:

- Bảo bối, thực ra nàng không cần như vậy. Chỉ cần nàng muốn, chúng ta có thể tiến hành luôn mà.

- Ể...? – Tôi quyết định, vào tình huống này, giả ngu.

Lâm Mặc búng trán tôi, bực mình:

- Ta cáu đấy! Hết “ơ” lại “ể”, nàng muốn chọc tức ta phải không? Mai, nàng đừng có vô trách nhiệm như thế. Chuyện làm thê tử của ta là nàng nói, giờ lại bày ra bộ dạng như thế là sao?

- ... Hở?

- ...

....

Câu chuyện về việc “cầu hôn” tạm thời kết thúc như thế, mối quan hệ của tôi với Lâm Mặc lại trở về quỹ đạo như bình thường. Bên cạnh đó, hấn cũng thành thật khai báo về thân thể của hấn cho tôi nghe. Ấy kể ra cũng là một việc đáng mừng. Có điều, việc “tạm-thời-kết- thúc” chỉ là trong suy nghĩ của tôi. Còn kể nào đó ấy mà, hấn hoàn toàn không chịu chấm dứt dễ dàng như thế. Vậy là, từ sự việc hờ hênh của tôi ở trên mới dẫn đến cuộc nói chuyện dưới đây:

- Mai Mai, ta nghĩ kỹ rồi, trước sau gì nàng cũng thành người của ta, vì thế chúng ta đẩy nhanh tiến độ đi. Nàng về Hi Dương sống, chúng ta thành thân, sau đó sống hạnh phúc đến già.

- Ô, vậy à?

- Ta đang nghiêm túc!

- Chàng mà nghiêm túc cái gì? – Tôi bĩu môi. – Hoa đâu? Nhẫn đâu? Chàng đòi rước con gái nhà người ta mà nhẫn cầu hôn còn không có à? – Tôi nói hết câu mới nhớ ra đây là cổ đại, cũng không có tục lệ cầu hôn mà phải có nhẫn, cũng không cần hoa. Tôi thở dài, xua tay. – Thôi bỏ đi, không có gì.

.....

Cả ngày hôm sau, Lâm Mặc không có ở khách trọ. Sáng sớm khi tôi dậy đã không thấy hấn. Tôi nghĩ chắc hấn lại về Hi Dương rồi nên cũng không để tâm lắm. Ngày hôm đó, tôi cũng có thời gian để nghiêm túc nghĩ về lời đề nghị của hấn. Tôi đã nghĩ, nếu tôi đã yêu hấn, sớm muộn gì thì cũng đến bước này nhưng đến khi việc đó đến, tôi lại bối rối đến mức nghĩ không thông.

Ngẫm lại thì, tôi chắc chắn là bị chứng sợ hãi trước hôn nhân rồi.

Bất giác, lúc này, tôi lại nhớ đến khi tôi còn ở hiện đại. Nếu như tôi để cho người nhà tôi, bạn bè tôi biết hấn, liệu họ có đồng ý với việc tôi gán bó cả đời với hấn không? Tôi nghĩ rất nhiều việc, rất nhiều thứ, cuối cùng, đến lúc trời tối, tôi vẫn không biết mình nên làm gì.

Lời nói ngày hôm qua tôi nói với hấn, thực ra hấn không cần để tâm, chỉ cần để tôi có thời gian để quyết định. Tôi không cần hoa, cũng không cần nhẫn, điều tôi muốn hấn cho tôi chỉ là một đời bình an vui vẻ bên cạnh hấn. Tôi chỉ cần hấn cho tôi niềm tin vào cuộc sống hôn nhân này, tôi có thể sẵn sàng gạt đầu, không do dự, không nuối tiếc, bên cạnh hấn đến đầu bạc răng long. Tôi ở nơi này, vốn dĩ đã chẳng có gì, chỉ có hấn là người duy nhất. Bản thân tôi là loại người nhút nhát, hay hoài nghi, hay suy nghĩ, tôi không dám đặt tương lai phía trước của mình vào tay hấn. Lòng người là thứ khó đoán nhất, làm sao tôi mới có thể đây?

Hôm ấy, đến tận khuya Lâm Mặc mới về đến khách trọ. Khi hấn vào nhà là lúc tôi đang ngủ gục trên bàn đợi hấn. Hấn chạy vào nhà, vội vàng gọi tôi dậy. Trong cơn mơ màng, tôi thấy vẻ mặt háo hức của hấn. Hấn không nói không rằng kéo tay tôi chạy ra ngoài, nhanh chóng kéo tôi lên ngựa, hấn ngồi sau, ôm gọn tôi vào lòng.

Đêm, làng Thuận Bình hoàn toàn yên ắng, tất thấy mọi thứ chỉ là bóng đêm, chỉ có một vài nhà vẫn thấp đèn lồng ngoài cửa. Đây là lần đầu tiên tôi đi ngựa, nhưng tôi không hề sợ hãi, bởi phía sau tôi có một lồng ngực vô cùng chắc chắn để tôi tựa vào, bên cạnh là cánh tay bao bọc tôi, không để tôi chịu bất cứ thương tổn nào. Ngựa đen phi nhanh trong bóng đêm, gió lướt qua mặt, luồn qua mái tóc. Tôi thấy tóc hấn tung bay, khuôn mặt, ánh mắt đều ánh lên một niềm vui mà khó lòng diễn tả được. Lòng tôi bất chợt tò mò. Hấn định làm gì?

Lâm Mặc dừng ngựa trước ngôi đình cổ dưới chân núi. Từ xa đi đến, tôi đã thấy nơi này sáng đèn. Hấn bế tôi từ trên ngựa xuống, mỉm cười. Hấn chậm rãi dắt tay tôi đi về phía trước, mở cửa ngôi đình. Vừa bước vào, nỗi xúc động trong lòng tôi dâng cao. Đường như, nó đã hóa thành nước mắt, trào ra khỏi khóe mi. Tôi bụm miệng, mắt mở to nhìn khung cảnh trước mặt. Cả một ngôi đình sáng bừng bởi đèn lồng. Trên các cây khiết tán vốn đã xơ xác lúc vào đông, giờ lại được đính đầy những bông hoa đỏ bằng giấy. Đèn lồng

lấp ló, hoa giấy đỏ rực rỡ. Màn đêm đã bị ánh sáng rực rỡ này át đi. Nơi đây chỉ còn ánh sáng lung linh, huyền ảo này. Đẹp đến mức khiến trái tim trong lồng ngực tôi như muốn vỡ tung, hòa trong hạnh phúc. Đây là...

Tôi cảm thấy sau lưng mình, một vòng tay vòng qua, kéo tôi lại, ôm siết tôi vào lòng. Khi tôi chưa kịp định thần, bàn tay đó chìa ra trước mặt tôi là một vật tròn nhỏ bằng vàng được làm rất tinh xảo. Nhấn...

Người đằng sau gục trên vai tôi. Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, khẽ cười:

- Cuối cùng cũng kịp. Hạ Mai, chúc mừng sinh nhật. Chúng ta thành thân thôi.

Tôi ngạc nhiên. Mấy hôm nay nhiều việc xảy ra quá, tôi cũng không nhớ hôm nay là ngày mấy, cũng quên luôn là đã đến sinh nhật mình. Vậy mà, hắn lại biết? Còn dành cho tôi một bất ngờ lớn thế này. Lâm Mặc, chàng đang tặng chàng cho em ư?

- Sao chàng biết?

- Nàng từng nói. Đợt nàng mới đến khách trọ đó.

- Chàng nhớ?

- Phải. Hôm ấy nàng rất lưu manh, rất vô sỉ. Nàng bám lấy tay ta, bảo rằng nếu như sinh nhật nàng mà ta tặng ta cho nàng thì nàng sẽ rất vui. Nàng sẽ bán ta đi lấy tiền, tự giải thoát khỏi tên mặt táo bón xấu xa là ta. Nhưng mà, bảo bối, nàng không thoát được đâu.

Tôi bật cười, nhớ ra đúng là mình đã nói như vậy. Thế nhưng, bây giờ, tôi cũng không định sẽ bán hắn đi. Lâm Mặc là của tôi, chỉ là của tôi thôi.

Tôi quay lại, thấy hắn đang đứng giữa những cây khiết tán, áo trắng tung bay. Hắn đang dùng danh nghĩa Lãnh Hàn Băng để cầu hôn tôi?

- Mai Mai, ta dù là ai thì vẫn chỉ là người trong suy nghĩ của nàng. Ta không muốn nàng nghĩ ta là Lâm Mặc, cũng không muốn nàng gọi ta là Lãnh Hàn Băng, với nàng, ta muốn mình là phu quân của nàng, là người nàng có thể dựa dẫm cả đời, có được không? Những thứ nàng muốn, chỉ cần ta có thể, ta nhất định sẽ cho nàng tất cả. Tuy ta không hiểu được hoàn toàn những điều nàng nói, nhưng cả đời còn lại của ta đều là của nàng, hãy từ từ dạy ta những điều ta chưa biết. Ta muốn hiểu nàng, muốn bản thân trở thành một phần của nàng. Mai Mai, nàng có nguyện trở thành thê tử của ta không?

Tôi hít một hơi. Lâm Mặc, chàng nói xem, làm sao em có thể từ chối chàng đây? Một ngày hắn biến mất là để mang đến những thứ này cho tôi sao? Hắn chiều lòng tôi, không hỏi tôi vì sao lại cần nhẫn hay hoa. Hắn không quan tâm lý do, chỉ cần tôi thích. Nước mắt trào ra, có thứ gì đó nghẹn lại ở cổ họng.

Mà dừng, cái này liệu có phải là mơ nữa hay không?

- Chàng véo má em một cái đi. Mạnh vào. – Tôi chìa mặt ra.

Lâm Mặc im lặng. Được rồi, tôi biết câu này nó rất là phá không khí, nhưng mà một lần hờ rồi, tôi không thể để bản thân chìm vào cái giấc mơ ngọt ngào không lối thoát này nữa.

- Nhanh lên. – Tôi nhắm mắt, giục.

- Không. – Ai đó thẳng thừng từ chối.

- Làm đi!

- Không làm.

- Chàng có làm không?

- Không là không.

- Được lắm. – Tôi cúi, giơ tay nhéo mạnh một cái vào cánh tay hắn khiến hắn giật mình gào lớn. Lúc này, tôi mới yên tâm – Tốt. Đau là tốt.

- ...

Thấy tôi cười mãi mà không nói gì, Lâm Mặc cuối cùng cũng sốt ruột, hỏi:

- Thế cuối cùng nàng có chịu không?

- Thì đến thôi.

- Đến là sao? – Nụ cười của ai đó đã ngoác đến tận mang tai.

- Thì... là em đồng ý thành thân với chàng. – Tôi lí nhí, mặt lại bắt đầu đỏ.

- Cái gì cơ? Nghe không rõ.

- Lâm Mặc, em ghét chàng.

Hắn nhào đến, ôm tôi thật chặt. Tôi nghe hắn thì thầm vào tai tôi: “Mai Mai, ta yêu nàng.”

Tôi cười mãn nguyện.

Cảm ơn chàng, Lâm Mặc. Cảm ơn vì mọi thứ.

Thông báo:

Lịch post tiếp tục quay về như cũ. Chủ nhật mỗi tuần sẽ có chương mới. Nếu như có việc đột xuất tớ sẽ thông báo trước. Mong mọi người ủng hộ :3 :3 :3

Truyện đã đi được một nửa. Hai anh chị Mặc Mai sẽ được hạnh phúc trong vài chap sau, sau đó sẽ lại ngược nhé =))) Sắp đến màn ngược nam dân tình mong chờ rồi :3 :3 :3 Mọi người chuẩn bị đón nhân vật mới lên sân nào =)))

Thân

Mẹ bọn trẻ

Shellry

30. Chương 25: Trước Ngày Lên Kiệu Hoa

Chương 25: Trước ngày lên kiệu hoa

Đã hai ngày kể từ khi tôi đến thành Hi Dương. Đối với tôi mà nói thì mọi việc cũng khá ổn, chỉ có điều hơi nhàm chán. Lâm Mặc không cho tôi động vào việc gì, hắn nói rằng tôi chỉ cần chờ đến ngày làm nương tử của hắn là được rồi. Ngày đầu tiên đến đây, quả thật tôi bị choáng ngợp bởi nơi này. Thành Hi Dương nằm ở phía Nam Ngọc Quốc, quang cảnh và khí hậu theo tôi thì khá tuyệt, có sông, có núi, có hoa, có cỏ,...

Lâm Mặc đã đưa tôi lên tường thành cao, tuyên bố với toàn thể nhân dân thành Hi Dương rằng hắn muốn lấy tôi làm chính thê, lễ thành thân sẽ được tiến hành vào tuần tới. Dân chúng xôn xao, binh sĩ xôn xao, thuộc hạ của hắn cũng xôn xao, mọi thứ đều xôn xao... Nhưng rồi sau đó, tất cả cũng vui vẻ chúc phúc tôi và hắn, chỉ có một vài nữ tử trong thành khóc hết nước mắt. Về điều này, tôi hiểu. Riêng ở làng Thuận Bình tôi cũng đã có diễm phúc trải nghiệm qua rồi. Có trách thì chỉ trách tôi quá may mắn mà thôi. Tôi âm thầm tự khen bản thân, muốn cười thật lớn.

Nói vui là vậy nhưng nghiêm túc lại mà nói, tôi có lẽ cũng hiểu được cảm giác của họ. Một người con gái lúc đầu chỉ dám thầm thương trộm nhớ hắn như tôi, cuối cùng lại có thể bên hắn nắm tay cùng nhau sống một đời, mấy ai có thể?

Tôi lúc này, đang rất hạnh phúc.

Lại nói về thân phận của Lâm Mặc, trước đây tôi mới chỉ biết hắn là giáo chủ Tà Băng giáo, đến tận bây giờ mới biết hắn kiêm luôn cả chức thành chủ. Mặc dù dạo mới quen tôi đã từng hỏi hắn rằng hắn có bị đoạn

tự hay không và bị hấn tặng cho một ký ức không thể nào quên nhưng đến cái ngày mà tôi biết hấn không chỉ là “mỹ nam bán thịt bò” mà có một thân phận... kiểu như thế này, tôi lại không kìm được mà hỏi hấn:

- Chàng có tài có sắc, trẻ trung, đẹp trai, phong độ, có nhà, có tiền, thế mà tại sao lại đến tuổi này vẫn chưa thành thân? Có phải chàng có bệnh gì mà giấu em không?

Lâm Mặc nhìn tôi, rồi chợt cười. Hấn cười dịu dàng, cười đến khuynh thành khuynh quốc. Sau đó, hấn chớp mắt với tôi, vẫn với cái nụ cười đó, hấn trả lời:

- Ta chờ nàng.

Tôi ới.

Ừ thì đúng là tôi có chút phóng đại về phản ứng của bản thân nhưng sự thật là tôi cảm giác Lâm Mặc càng ngày càng thích chơi trò “Chúng mình cùng nhau sến súa”!!!!

Không đâu xa, như trưa nay thôi, hấn đột nhiên đến tìm tôi rồi bảo:

- Hình như nàng còn thiếu ta một thứ.

Tôi đang ăn cơm, thấy hấn nói vậy liền không hiểu đầu của tai nheo gò, ngơ ngác ngẩng lên hỏi hấn:

- Thứ gì?

- Nàng chưa gọi ta là “phu quân”. – Hấn nghiêm túc. – Nương tử à...

- ...

Ai đó nói cho tôi biết, rốt cuộc kẻ nào đã làm Lâm Mặc nhà tôi thành thế này vậy? =__=

Tuy nhiên, chưa để tôi kịp “hưởng thụ” sự sến súa đến đáng yêu của phu quân tương lai nhà mình thì liền mấy ngày sau đó, Lâm Mặc bận tới bận lui với việc chuẩn bị lễ thành thân. Vì hấn quyết định tổ chức sớm nên có rất nhiều việc phải làm, và dĩ nhiên, về việc chuẩn bị này, hấn cũng không cho tôi động tay vào. Bởi vậy, trái ngược hoàn toàn với vẻ bận rộn của hấn, tôi hoàn toàn thảnh thơi.

Không lâu sau, vào một buổi sáng đẹp trời, Điệp Điệp đến Hi Dương, nói rằng sẽ giúp chúng tôi chuẩn bị cho buổi lễ này, dù gì cũng là việc trọng đại chỉ có một lần trong đời, không thể qua loa được. Qua lời kể của Lâm Mặc, kết hợp với thân thể không-thể-ngờ-được của hấn mà tôi đã nói suốt cả vài chương gần đây thì với việc Điệp Điệp là Hoàng hậu Ngọc Quốc cũng không quá bất ngờ. Đến Triều Đan còn là nữ vương một nước cơ mà. Ngẫm lại thì, tôi thấy mình thật nhỏ bé làm sao... Quả thực rất muốn khóc đây. —

Lần này đến, nàng ấy đi cùng Gia Khải, Âu Dương Thần sau khi giải quyết chính sự xong sẽ đến sau. Những lúc nàng ấy rảnh rỗi sẽ ngồi “tám” chuyện với tôi. Thật thà mà nói, Điệp Điệp không hề giống những Hoàng hậu tôi thấy trên phim ảnh. Ở nàng ấy có một cái gì đó rất quen thuộc, đến mức đôi khi tôi cảm thấy mình thật điên rồ. Nó giống như loại cảm giác khi mà gặp người ở cùng một thế giới vậy.

Một ngày, nàng ấy nhân lúc không có ai ở gần liền kéo tôi vào phòng, đóng cửa lại, làm bộ thần bí, hỏi tôi:

- Hạ Mai, cô có biết ti vi là gì không? – Kèm theo câu hỏi đó là một nụ cười rất vô hại.

Tôi giật mình. Ti vi? Đừng nói là suy nghĩ của tôi là đúng nhé! Sao mọi chuyện diễn biến bắt đầu hư cấu vậy?

- Điệp Điệp, cô là người hiện đại à? – Tôi hỏi, trong giọng nói vẫn còn chút nghi hoặc.

Và, trong sự ngỡ ngàng của tôi, nàng ấy cười đến rạn rở, gật đầu cái rụp.

Diễn biến tiếp theo của màn gặp gỡ quá mức là thần thánh này chính là nàng ấy dành nguyên nửa ngày để nói chuyện với tôi. Nào là về hiện đại ra sao, vì sao lại xuyên không, cuộc sống của nàng ấy ở đây thế nào... Người cùng cảnh ngộ mà gặp gỡ lẫn nhau thì rất dễ dàng trở thành đồng chí. Đến tận lúc này, khi mà nghe nàng ấy tường thuật cuộc xuyên không còn nhiều tiết cú hơn cả của tôi, tôi mới cảm thấy cuộc đời sao mà nhiệm màu đến mức kỳ diệu. Thử nghĩ xem, giữa thế gian rộng lớn nhường này, chúng tôi tự nhiên xuyên không, rồi tình cờ gặp nhau. Đúng thật là không khác gì cảm giác gặp đồng hương giữa nơi đất khách quê người!

Nói một thôi một hồi, đến khi mặt trời đã lặn, đèn đã lên thì vẫn chưa hết thứ để nói. Điệp Điệp nói chuyện với tôi rất hợp, cảm giác như thể tôi với nàng ấy là thuộc cùng một loại người, nói là hiểu, hiểu là lại nói. Đàn bà con gái mà cùng chí hướng ấy mà, gặp nhau thì nói chuyện đến mùa quýt năm sau cũng không hết. Lâm Mặc, Gia Khải và những người khác đều không được phép vào phòng, trừ lúc đưa cơm tối và dọn dẹp. Cũng phải, việc xuyên không này, đến tôi là người trong cuộc còn chẳng thể tin nổi, huống chi là người ngoài.

Chờ nha hoàn dọn dẹp xong xuôi, cửa đóng lại, tôi mím môi, cuối cùng cũng quyết định lên tiếng hỏi Điệp Điệp:

- Cô đã nói với Âu Dương Thần về cô chưa? Xuyên không ấy.

Kì thực, đây cũng luôn là việc tôi canh cánh trong lòng. Từ ngày tôi và Lâm Mặc thành đôi, tôi đã do dự không biết bao lần xem có nên nói thật với hắn về tôi hay không. Nhiều lần muốn nói mà lời nói cứ đến miệng là không sao thốt lên được. Việc này, suy cho cùng cũng vẫn là không biết mở lời làm sao. Nhiều khi suy nghĩ, tôi thật muốn tự cười mình. Thứ tôi đang giấu hắn có khác gì thân phận của hắn mà không muốn cho tôi biết đâu.

Điệp Điệp ngẩn người. Lát sau, nàng ấy cười khê, bảo:

- Chưa, chưa từng. Tôi cũng không có ý định cho chàng ấy biết. Không phải cuộc sống của chúng tôi bây giờ rất tốt sao? Tôi không còn gì dính dáng đến hiện đại nữa. Bây giờ, linh hồn tôi, con người tôi đang ở nơi này, bên cạnh chàng ấy. Âu Dương Thần đã có quá nhiều thứ cần lo rồi, tôi không thể để chàng ấy vì mình mà suy nghĩ nữa. Mà thực ra, sống chung với chàng ấy từng đó thời gian, việc này nói ra thì có gì còn quan trọng nữa.

Tôi ngẫm nghĩ. Đúng là như vậy. Yêu, không phải chỉ là bên nhau thôi sao? Cần gì đắn đo người kia là ai. Cũng giống như việc giả dụ nếu Lâm Mặc không để lộ thân phận của hắn, chẳng lẽ tôi sẽ không còn yêu hắn sao? Không thể nào.

Điệp Điệp nhìn tôi chăm chú. Rồi, nàng ấy nói tiếp:

- Hạ Mai, nhưng cô không phải là tôi. Hắn cũng không phải Âu Dương Thần. Nếu tôi không nhầm thì cô với hắn suýt nữa đổ vỡ vì chuyện “lòng tin” thì phải. Hắn sống giữa thiên hạ, cô nghĩ xem, không cha, không mẹ, không người thân thích, chỉ mình cô là người hắn chọn để yêu thương, vậy mà không thẳng thắn đối mặt với nhau. Hắn bất chấp dù mình có bị lộ thân phận của mình để cứu cô. Tôi quen biết hắn, tính ra cũng là bằng hữu, chỉ thực lòng mong hắn tìm được hạnh phúc. Hạ Mai, tôi biết cô đang do dự điều gì, cô còn lo hắn sẽ không tin cô vì thân phận này ư? – Ngừng một lát, Điệp Điệp thở dài. Nàng ấy vắt chân, chống cằm, nhếch môi cười. – Kể ra thì, tuy hắn ta có chút dằn trong chuyện tình cảm, nhưng về những thứ khác, hắn tuyệt sẽ là người tinh ý. Tôi tin, hắn đang chờ cô chịu tin tưởng để nói hết mọi chuyện cho hắn nghe đó.

Từ đầu đến cuối, đối với “bài diễn văn” dài lê thê của Điệp Điệp, tôi chỉ im lặng ngồi nghe. Tôi biết chứ. Tôi biết Lâm Mặc đang chờ tôi tin hắn. Tôi đúng là không có đủ dũng cảm để nói ra. Câu chuyện này quá sức hoang đường, tôi sợ. Sợ hắn sẽ nghi ngờ tôi, sẽ không tin tôi, nghĩ rằng tôi trốn tránh hắn, giấu giếm hắn. Nếu như thế, thà rằng tôi không nói sẽ hay hơn.

Điệp Điệp liếc mắt nhìn tôi, như vô tình mà như cố ý than thở:

- Mà cái tên đó cũng thật là... Cô không biết khi hắn kể với tôi việc cô đồng ý thành thân với hắn, ánh mắt hắn như nào đâu. Từ khi quen biết hắn, đây là lần đầu tiên tôi thấy loại cảm xúc đó của hắn. Đó là hạnh phúc, là vui sướng. Hạ Mai, tình cảm của hắn đối với cô, tôi nghĩ chắc cô cũng không thể không biết, phải không?

- ... - Tôi im lặng. Chừng vài phút sau, tôi hỏi nàng ấy – Điệp Điệp, chàng từng yêu cô, rất sâu đậm. Cô có biết tình cảm của chàng không?

- Biết thì sao? Mà không biết thì sao? Tôi không thể đáp lại tình cảm của hắn. Tôi chỉ là người qua đường, còn hắn, hắn đã tìm thấy người của đời mình rồi.

.....

Tôi đi dọc hành lang, suy nghĩ mãi về những lời Điệp Điệp vừa nói.

Đêm đã về khuya.

Ánh trăng trải dài khắp mọi góc ngách nơi này. Tiết trời đã vào xuân, nhưng khi đêm xuống vẫn còn lạnh. Tôi xoa xoa hai bàn tay mình theo thói quen, hà một hơi vào không khí. Không hiểu vì sao, tôi không ngủ được, đành thức dậy đi lại trên hành lang sáng ánh đèn lồng. Bất giác, tôi lại nghĩ đến gia đình, bạn bè tôi ở hiện đại. Liệu có ai còn nhớ tôi không? Nếu như họ biết tôi sắp lên kiệu hoa, sắp được gả về nhà người ta làm vợ thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Mẹ tôi chắc sẽ thôi cản nhàn: “Con gái như mày có ma mới lấy”, đứa bạn thân của tôi sẽ thôi chọc ghẹo: “Mày ế nhãn rắng rồi con ạ.”... Thật sự, tôi rất muốn khoe với họ. Một người xuất sắc như Lâm Mặc, nếu bỏ đi cái thói độc mồm độc miệng thì chắc sẽ rất được lòng người thôi.

Tôi bật cười thành tiếng.

Bất ngờ, một vòng tay ôm tôi từ phía sau, kéo giật tôi lại khiến tôi mất đà, suýt thì hét lên. Lâm Mặc nhanh tay bịt miệng tôi, ra dấu trật tự.

Hắn ôm tôi, ngồi xuống thành lan can, để tôi ngồi trên đùi hắn. Lâm Mặc vùi đầu vào hõm cổ tôi. Hơi thở nóng ấm của hắn phả ra khiến tôi hơi khó chịu. Cử động nhẹ một chút, người phía sau đã lên tiếng phàn nàn:

- Ngồi im nào. Sao nàng cứ thích phá không khí thế?
- Tại chàng cứ thở vào cổ em. – Tôi khóc không nổi mà cười cũng không xong, đành lên tiếng thanh minh.
- Ừm.
- ...

Chỉ “ừm” thôi à? Vậy là sao???

Tôi biết trong thời gian này hắn rất mệt, bận luôn tay luôn chân. Có điều, để hắn vác cái bộ dạng mệt mỏi, thiếu sức sống này trong ngày trọng đại là không thể được!

- Sao giờ này chàng còn chưa ngủ?
- Vậy sao nàng chưa ngủ? – Hắn hỏi ngược lại.
- Ngủ không được.
- Ngủ không được thì ra đây hứng gió đêm à? Gì lạ thế?
- Được rồi, giờ là chàng đang trách ngược em đấy à? (- -)
- Lâm Mặc...
- Sao? – Hắn lơ đãng.

- Em... không phải người của thế giới này. Em đến từ một nơi khác. Lúc đầu, là em nói dối chàng. Không có bộ tộc hay chó sói hay bất cứ gì hết. Em giấu chàng nhiều như thế, chàng có giận em không?

- Ừm.

=__= ...

Này, đừng có nói là...

Tôi khe khẽ quay đầu lại, thấy kẻ nào đó đang gà gà gật gật trên vai tôi. Hắn ngủ gật! Hắn ngủ gật lúc tôi đang trong một giây phút thăng giáng cao cả thế này!!

Tôi bực mình, huých huých vai đánh thức hắn dậy. Ra sao thì ra, trong hôm nay nhất định phải xong vụ này.

- Ừ, ta nghe rồi mà. – Hắn ôm tôi chặt hơn. – Chỉ cần nàng có thể nói cho ta biết là đủ rồi, nàng đến từ đâu không quan trọng nữa. Ta tin nàng, nàng nói gì ta cũng tin. Người ta yêu, không phải chỉ có mình nương tử là nàng thôi sao? Ngoan, để ta ôm. Hôm nay mệt quá.

- ... Ừm.

Tôi im lặng, để hấn tựa lên vai mình, tự nhiên thấy bản thân lo lắng thật thừa thãi, và tự nhiên cũng nhận ra, tôi yêu hấn đến thế. Phải, là yêu, không phải thích.

Đời này, được ở bên chàng, vậy là đủ.

- Mà này, chàng không thấy tê chân à?

- ...

- Này!

Hấn chịu không nổi, buông tôi ra, cẩu:

- Biết rồi! Không ôm ấp gì nữa. Về phòng! Ngủ đi!

- Chàng cũng thế! Ngủ đi!

- Biết rồi. Bảo bối, quên không nói... - Lâm Mặc tiến tới đột ngột, không báo trước, đặt lên môi tôi một nụ hôn bất ngờ. Hấn bảo – Ta rất mong chờ ngày nàng mặc hỉ phục, trở thành thê tử của ta.

Tôi đỏ mặt.

Em... cũng rất mong chờ ngày ấy.

.....

Thế nhưng, trong thời gian một tuần, cả tôi và Lâm Mặc đều không ngờ được lại có kẻ còn nhanh tay nhanh chân hơn cả chúng tôi.

Sự việc không thể ngờ ấy chính là đương chủ của Mạc gia, Mạc Khởi Vũ, cử hành hôn lễ, cưới chính thê, và cũng sẽ là Mạc phu nhân sau này, tạm biệt đời độc thân một cách thật là không thể tin được!

Tôi tự hỏi, rốt cuộc người con gái đó là ai, và là người thế nào đây?

31. Chương 26: Khởi Vũ

Chương 26: Khởi Vũ

Tôi và Lâm Mặc đang trên đường đến Mạc gia dự hôn lễ của Khởi Vũ. Lúc đầu, khi thư mời của Mạc gia đến Hi Dương, mặt Lâm Mặc liền nhăn lại, nhất quyết không đi.

-Sắp đến hôn lễ của chúng ta rồi. Thằng nhãi đó nhất định là có âm mưu!

Tôi đen mặt. Người này có phải là độ đa nghi lên tới cảnh giới cao nhất rồi không? Nhưng mà nói gì thì nói, đến tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ. Trong một thời gian ngắn như thế, người con gái nào lại “cửa đổ” được tên biến thái bệnh hoạn cuồng mêo đó chứ? Mà từ từ, cũng có thể, nhân vật bí ẩn kia lại là Lam Lam nhà hấn không biết chừng. Tôi cười không nổi bởi suy nghĩ của bản thân. Việc này, đúng là suy nghĩ của tôi có mức quá sâu xa rồi.

Trở lại việc đi hay không đi của Lâm Mặc, tôi nghĩ, hấn mạnh miệng thế thôi, trước sau quái gì chẳng đi. Lâm Mặc và Khởi Vũ, nói là “như chó với mèo” nhưng kì thực đúng là rất thân thiết, gần như thuộc một loại huynh đệ tình thâm, có điều lại chọn phương thức cạnh tranh để thể hiện tình cảm ấy vậy. Nói cho dễ hiểu một chút, chính là như “Tom và Jerry”. Đó, chính là vậy.

Tôi dám cá, sau khi Lâm Mặc nói ra câu vừa rồi, chắc chắn là đang hồi hận muốn đập đầu vào gối cho xong. Tôi cười cười, bảo:

-Chàng nghĩ nhiều rồi.

Ai đó im lặng.

-Dù sao Khởi Vũ cũng là đương chủ Mạc gia, chàng là giáo chủ Tà Băng giáo mà không đến thì cũng không được hay cho lắm. – Tôi lại nói tiếp.

-... Được rồi, vì nàng đã nói vậy nên bốn giáo chủ sẽ miễn cưỡng hạ cố đến dự. – Ai đó ho khan, làm bộ thờ ơ trả lời.

Tôi âm thầm cảm thán: “Lâm Mặc, chàng quả thật rất dễ dụ.” (*’ *)

.....

Hôn lễ của Mạc gia quả không hổ danh là hôn lễ của Mạc gia.

Rất hoành tráng!

Cực kỳ hoành tráng!

Cực cực kỳ hoành tráng!

Lựa đồ trải dài, đèn lồng đỏ giăng khắp Mạc gia rộng lớn, người qua kẻ lại tấp nập. Đường như, tất cả nhân sĩ võ lâm đều tụ hội về đây để tham dự tiệc cưới này. Tôi đi từ cửa đến nhà chính Mạc gia, cũng nghe được đôi điều thắc mắc về việc thành thân của Khởi Vũ. Có lẽ, ai cũng không ngờ được về việc này. Và người con gái sẽ sánh đôi cùng chủ nhân Mạc gia hẳn vẫn là một người bí ẩn mà chưa ai biết. Ít nhất trong suy nghĩ của tôi, nàng ấy đúng là rất bí ẩn.

Từ xa, tôi thấy một bóng người quen thuộc. Mái tóc đen dài, khuôn mặt lạnh tanh, cái nhếch môi khinh khỉnh. Tôi cười xấu xa. Tên này lâu không gặp, bây giờ nhìn càng ngày càng giống tiểu mỹ nhân kiều kì nha. Tôi vậy tay, gọi lớn:

-Mạc Tử Nhan!

Hắn quay đầu, thấy tôi thì lộ ra biểu cảm “cô là đồ phiền phức”, sau đó đi đến chỗ tôi. Mặc dù đúng là tôi với hắn không thân thiết cho lắm, nhưng lúc này, có thể giải đáp thắc mắc của tôi chắc chỉ có hắn.

-Có việc gì?

-Đại tẩu của ngươi là ai thế? – Tôi tò mò.

-Liễu Linh Lan. – Tử Nhan ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời.

Tôi ngó người, dần mặt quay sang nhìn Lâm Mặc, ý hỏi “Chàng biết đó là ai không?” thì nhận được cái mặt cũng ngu không kém của người nọ. Hắn không đợi tôi lên tiếng đã hỏi:

-Đó là ai thế?

Tử Nhan chép miệng:

-Ta sai người đi điều tra thì biết đó là một sơn nữ, người duy nhất còn sót lại của một bộ tộc nào đó trên Ngự Liên Sơn. Ngoài việc đó ra thì không biết gì thêm cả. Khởi Vũ không nói.

Tử Nhan vừa dứt lời thì có người gọi hắn. Hắn bảo tôi và Lâm Mặc đã đến rồi thì vào trong ngồi chờ rồi rời đi. Tôi nghĩ, thôi kệ, là cuộc đời hắn, tôi cũng chẳng có quyền can thiệp. Chỉ mong hắn có thể một đời vui vẻ, hạnh phúc là được rồi.

Tôi và Lâm Mặc được xếp ngồi hàng ghế đầu. Triều Đan và Ngạn Ngôn đã đến trước, đang ngồi nói chuyện gì đó với nhau. Thấy tôi, Triều Đan gật đầu tỏ ý chào rồi cũng không nói gì nữa.

Không lâu sau, Khởi Vũ cũng bước ra lễ đường. Mái tóc che nửa bên mắt vốn tà mị đến kinh tâm động phách được cặp gọn lên, để lộ ra con mắt màu hổ phách hút hồn. Hắn mặc đồ tân lang đỏ rực đứng trước bài vị cha mẹ, quay đầu ra cửa chờ tân nương bước vào. Không biết có phải do tôi nhìn nhầm hay không nhưng tôi thấy trong đôi mắt của hắn lại có sự ử rữ khó nói thành lời. Ánh mắt hắn quét khắp phòng, vô tình dừng lại chỗ tôi đang ngồi. Hắn nhẹ nhàng nhếch môi, nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ nhàng rời mắt đi. Một thoáng, chỉ như một cơn gió lướt nhẹ qua mặt hồ phẳng lặng. Lòng tôi khê đau. Vì sao ánh mắt hắn nhìn tôi lại ngập bi thương như vậy? Hôm nay là ngày vui của hắn cơ mà.

Bất chợt, bàn tay tôi được ai đó nắm lấy, siết nhẹ. Tôi liếc mắt nhìn sang người ngồi cạnh, thấy hắn vẫn giữ biểu cảm như không có gì mà quan sát buổi lễ.

Tôi khẽ mím môi, điều chỉnh lại tâm trạng mình.

Sau đó, tân nương cũng tiến vào. Tiếng kèn trống rộn rã, náo nhiệt. Khởi Vũ đứng đó, ánh mắt nhìn thẳng, không hề vui mừng, cũng không hề có nét đau thương mà tôi đã thấy. Buổi lễ được diễn ra theo đúng trình tự. Cuối cùng, tân nương được đưa vào phòng, đại tiệc diễn ra. Tôi và Lâm Mặc cũng không ở lại lâu vì phải quay về Hi Dương trong ngày. Lúc chúng tôi chuẩn bị rời đi, tôi thấy Khởi Vũ vẫn đang tươi cười mời rượu. Sau lần trong lễ đường, hắn cũng có nhìn tôi một lần nữa rồi cũng quay đi. Tôi nghĩ thế nào cũng vẫn không thể yên lòng nổi. Cảm giác bứt rứt cứ cồn cào trong lòng. Tôi bảo với Lâm Mặc:

-Em đi một chút được không?

Lâm Mặc nhìn tôi. Tôi mỉm cười nói với hắn rằng sẽ không sao, chỉ cần một chút mà thôi. Hắn thở dài, xoa đầu tôi, bảo tôi:

-Hết cách với nàng. Ta biết nàng sẽ không nỡ để hắn như vậy mà. Nhanh đi đi, không ta đổi ý bây giờ.

Tôi cười toe, ôm hắn rồi chạy đến chỗ Khởi Vũ, ghé vào tai hắn nói một câu: “Ra nói chuyện với ta một lát.” Hắn nhíu mày vẻ ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó cũng gật đầu, theo tôi rời đi. Tôi và hắn kẻ trước người sau đi đến hậu viện.

Tôi không biết rằng, khi tôi vừa đi khuất, Triều Đan đến gần Lâm Mặc, vỗ vai, cười nói:

-Người để nàng ấy đi như vậy, không sợ bị cướp mất sao?

Lâm Mặc cười:

-Cắt đứt lưu luyến, vốn dĩ là chuyện nên làm.

.....

Tôi và Khởi Vũ dừng lại ở dưới một dàn nho nơi sân sau Mặc gia. Dưới ánh chiều tà, hỉ phục của hắn như cũng trầm xuống theo ánh mặt trời dần tắt. Tôi đau lòng. Khởi Vũ trong lòng tôi, trước giờ chưa từng có biểu cảm này. Là điều gì đã khiến hắn thành như vậy?

-Khởi Vũ...

-Ta biết nàng định nói gì với ta. – Khởi Vũ ngắt lời tôi, không để tôi nói hết. – Ta không hối tiếc với hôn lễ này. Là một phút bông bột của ta mà chặt đứt lương duyên của A Lan, ta chỉ có thể dùng hôn lễ này bù đắp cho nàng ấy.

Tôi biết A Lan trong lời Khởi Vũ nói là Liễu Linh Lan. Tôi không biết giữa hắn và nàng ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng cường ép thế này, hạnh phúc là không thể có. Khởi Vũ từ trước đến nay tuy luôn là bộ dạng tưng tưng vô tâm vô tính, vui vẻ không phiền não, nhưng trong thâm tâm tôi, tôi luôn hiểu hắn là kẻ tính toán trước sau, là người có trách nhiệm với việc hắn đã làm. Người như vậy, không thể vì “một phút bông bột” được. Tôi hoàn toàn không hiểu.

-Người có vui vẻ không?

-Vui vẻ à? – Hắn cười. Cũng là cười đấy, nhưng ánh sáng của nụ cười hắn đâu mất rồi? Đôi mắt hắn nhìn tôi có chút thâm trầm sâu xa. – Chỉ cần nàng vui vẻ là đủ rồi. Hạ Mai, ta rất hạnh phúc.

Khởi Vũ cúi đầu, mái tóc rũ xuống che đi biểu cảm trên khuôn mặt hắn. Ánh tà dương bao phủ lên người hắn. Người con trai này, đã từng là ánh dương của tôi. An ủi tôi, dỗ dành tôi, bên cạnh tôi khi tôi đau buồn nhất. Đến bây giờ, khi thấy hắn thế này, tôi lại chẳng biết nên làm sao mới tốt.

Khởi Vũ ngẩng đầu, đưa tay vén tóc mình lên vành tai, bật cười trêu ghẹo tôi:

-Cục cưng, nàng lo lắng cho ta thế, có phải rất quan tâm người ta không? Làm ta thật ngại.

Tôi kìm nén để không bật khóc. Xin đừng. Đừng cười với tôi như thế trong lúc này, tôi sẽ không biết phải làm sao với tấm chân tình của hắn mất. Tôi cũng là một người con gái mười chín tuổi, tuy gốc gác nghịch đến độ nào cũng không thể không nhận ra tình cảm của hắn. Tôi đã hiểu được lời Diệp Diệp nói. Phải, biết hay không biết cũng chẳng có nghĩa lý gì. Quan trọng là, trong lòng tôi, chỉ có thể có một người.

Tôi vòng tay, bắt ngờ ôm hắn. Khởi Vũ mở lớn mắt, như không thể tin việc tôi đang làm. Tôi vỗ vai hắn:

-Không cần phải cố cười như vậy. Cái gì không vui thì không cần cười, cái gì muốn khóc thì cứ khóc. Người có hiểu không?

Khởi Vũ không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ôm lấy tôi, gục đầu lên vai tôi. Một lúc lâu, đến lúc tôi tưởng như hẳn đúng là sắp khóc thì hẳn nghiêng đầu, thổi một hơi lên cổ tôi khiến tôi giật mình hét lớn một tiếng. Hẳn bật cười thành tiếng:

-Nàng còn chẳng bằng Lam Lam, nghĩ an ủi ta vậy là được à? Đồ ngốc. Chừng nào muốn làm hạnh đỏ vượt tường thì hãy đến tìm ta. – Khởi Vũ nói xong còn tặng kèm tôi một cái nháy mắt.

Tôi cáu.

Tôi đây đã bỏ cả phu quân sắp cưới đến an ủi hẳn vài lời, hẳn lại đem tôi so sánh với con mèo chảnh chó đó. Tôi hận! Thằng nhãi này, lần sau đừng hòng tôi quan tâm h...

Nghĩ đến đó, đến lúc tôi định lên tiếng thì thấy đôi mắt hẳn hơi đỏ.

-Khởi Vũ...

-Sao? – Hẳn vừa nói, nước mắt cũng trào ra khỏi khóe mi.

Nước mắt lấn dài xuống má, sáng lên dưới ánh nắng muộn. Khởi Vũ lóng ngóng đưa tay lau đi, cười ngốc:

-Nàng xem, có phải ta rất mất mặt không? Cuối cùng cũng vẫn là... - Câu nói của hẳn nhỏ dần rồi tan vào màu đỏ của tay áo. Lụa đỏ không che được buồn thương...

Tôi kiễng chân vỗ vỗ đầu hẳn. Tôi không giỏi an ủi người khác, chỉ có thể làm thế này. Tôi biết việc mình đang làm rất vô ích, nhưng tôi không thể nhẫn tâm để hẳn lại mà quay lưng đi. Tự nhiên thấy bản thân thấy mình thật bánh bèo ==...

-Khởi Vũ, mặt trời cũng cần nghỉ ngơi.

-Cảm ơn. Mai...

” Mai Mai, nàng vĩnh viễn không biết rằng, buông tay nàng là việc khó khăn nhất, cũng là việc đau lòng nhất.”

.....

32. Chương Đặc Biệt: Lời Cảm Ơn Và Tạm Biệt

E hèm, xin chào mấy tình yêu, mẹ bọn trẻ đây ạ. (’ ’)

“Chương 27: Hoa đào không thể kết quả” bạn nào đã đọc thấy thế nào ạ? Đã đủ ngược chưa? Chưa đủ thì cũng hoy, bỏ đi nha. =)))

Thế này, thực ra, chương 27 vừa đăng chính là ý tưởng lúc đầu viết “Hiệp ước bán thân” của mình. Và dĩ nhiên, vì cái tình tiết máu cún như vậy nên truyện sẽ còn dài, dài nữa. Tuy nhiên, ai đã đọc rồi thì thấy đây, nó khá là thiếu logic và gượng gạo. Chính vì vậy, mẹ bọn trẻ quyết định cắt luôn phần sau, kết truyện sớm. Không Lưu Vân, Lưu Vũ, không ngược nam, không nam phụ thứ hai thần thánh nữa nhé (Φ Φ)

~~

Cái kết chính thức sẽ nhẹ nhàng, vui vẻ thôi nên mọi người sẽ không bị hack não bởi cái tình tiết dài loằng ngoằng như dự kiến nữa đâu :3 :3 :3

Chương 27 mới a.k.a chương cuối sẽ được ra vào tối nay, muộn nhất là chiều mai nhé mọi người.

Ngoại truyện của Khởi Vũ chắc là sẽ có, và ra bao giờ thì tui không có biết (’ ’) (nghe vô trách nhiệm vchg =)))

Nhân đây, tớ cũng chân thành cảm ơn các độc giả đã theo chân tớ từ những chương đầu của “Hiệp ước bán thân”. Tớ rất vui. Có người cùng khóc, cùng cười với con tớ là một loại hạnh phúc mà người viết như tớ rất trân trọng. Tuyệt vời lắm.

Kết thúc “Hiệp ước bán thân”, tớ quyết định sẽ không viết nữa, làm người đọc bình thường trên Wattpad thôi. Những truyện dài khi nào đã viết full truyện, có thể tớ sẽ up dần (˘ ˘) Mặc dù khả năng này là khá thấp =))) *le con lười*

Lời cuối, vì Diệp Diệp đã giúp tớ với phần mở đầu “Hiệp ước bán thân” nên theo lời hứa, tớ sẽ tặng riêng chương cuối này cho em ấy. Cảm ơn em rất nhiều. Cũng cảm ơn Sammi đã luôn bên cạnh, dõi theo từng chương truyện của tớ (đọc bình luận của em rất vui, thật đấy (˘ ˘)). Những ngày qua, viết “Hiệp ước bán thân”, có nhiều kỉ niệm, cũng có nhiều lúc bị mất cảm hứng, dường như không thể viết nổi nữa nhưng có những độc giả đáng yêu bên cạnh ủng hộ, cũng có thể đi được đến đây rồi

Cuối cuối nữa, yêu tất cả mọi người (˘ ˘)(˘ ˘)(˘ ˘)

Thân

Mẹ bọn trẻ

Shellry

33. Chương 27: Hạnh Phúc Trong Tầm Tay - [hoàn]

Chương 27: Hạnh phúc trong tầm tay

Trên xe ngựa lúc trở về, Lâm Mặc luôn trong trạng thái muốn bùng nổ bất cứ lúc nào. Nếu như dùng một chiếc bánh bao thiêu để miêu tả bản mặt này thì chính xác là không đủ. Đến tận khuya, hắn mới tạm cất cái vẻ mặt kia đi, gác đầu lên vai tôi, nhắm mắt ngủ. Tôi im lặng...Mặc dù cái cảnh đầy hồng hường hoa lá họ này đang diễn ra đây, nhưng sao mà tôi không thoải mái nổi cơ chứ?

Thoải mái cái củ cái ấy! =__=

Ừ thì công nhận là cái thứ đang diễn ra này nó rất lãng mạn đi, nhưng mà rất là mỗi vai, rất là mỗi vai, rất là mỗi vai đấy!!! Mà quan trọng là, mỗi lần tôi định nhích ra để làm gì đó là Lâm Mặc sẽ lại mở mắt, liếc nhìn tôi với cái nhìn đầy tính uy hiếp.

- Rốt cuộc là chàng đang giận dữ cái gì? – Tôi kim lòng không được, bùng nổ.

- Nàng bảo đi có một chút.

- Thì đúng là chỉ có một chút.

Ai đó ném cho tôi một cái lườm cháy da mặt.

Một lát sau, hắn giơ tay kéo tôi lại gần hơn, nghiêng đầu cắn lên cổ tôi một cái. Tôi hít sâu, kêu lên một tiếng.

Hắn là cẩu à? Có biết là đau lắm không??? Tôi đánh vào tay hắn, bắt hắn buông tôi ra nhưng không được. Chừng vài giây sau, hắn mới thả tôi ra, để lại trên cổ tôi một vết răng hình vòng cung đẹp đẽ. Lúc tôi trừng mắt với hắn, hắn liền quay mặt đi.

Tôi nghe hắn nói:

- Hạ tiểu thư, phu quân của nàng cũng biết ghen.

Tôi sặc nước bọt.

Hắn... ghen?

Lâm Mặc biết ghen?

Có điều, ghen hay không ghen thì cũng không cần phải cho tôi món quà đặc biệt như vậy chứ!

- Thì sao?

- Hạ Mai!

- Chàng cắn em một cái như này, rất là đau đấy.

- Đáng đời.

- ...

Lâm Mặc đáng chết! =_ =

Nhưng nói gì thì nói, dù cho hành động và biểu hiện chẳng đáng yêu chút nào, Lâm Mặc nhà tôi cũng đã biết ghen rồi, cũng coi như rất đáng tuyên dương đi.

Và như vậy, tôi tựa vai Lâm Mặc, ngủ một mạch đến gần sáng.

- Mai Mai, về nhà rồi.

Tôi mở mắt, vẫn còn trong cơn buồn ngủ, để Lâm Mặc dẫn xuống xe ngựa.

Thành Hi Dương hiện ra trước mắt. Phải rồi, nơi đây là nhà tôi, nhà của chúng tôi. Tôi quay sang, thấy Lâm Mặc đang nhìn mình mỉm cười. Tôi cũng cười đáp lại. Thế nhưng, cái không khí đầy lãng mạn đó chẳng duy trì được lâu. Ai đó vẫn giữ cái nụ cười tươi như hoa ấy, bảo tôi:

- Còn ngần ra đó làm gì? Nhanh vào trong đánh răng rửa mặt đi. Hôi chết đi được.

- ...

Tôi: =_ =##### Lâm Mặc, chàng có thể đừng làm mất không khí như vậy có được không?

.....

Cả ngày hôm đó, tôi và Lâm Mặc rất rảnh rỗi, bởi mọi thứ cho hôn lễ ngày hôm sau đều đã được chuẩn bị hết rồi. Và chính vì rảnh rỗi như vậy nên Lâm Mặc liền trở thành hướng dẫn viên du lịch bất đắc dĩ của tôi. Hắn dẫn tôi thăm quan thành Hi Dương, cho tôi ăn những món ăn đặc trưng của nơi này. Hắn còn nói rằng sau này, chỉ cần tôi muốn, hẳn ngày nào cũng sẽ dẫn tôi đi ngắm cảnh đẹp, ăn những món tôi thích ăn,... tôi và hắn sẽ có một tương lai hường huệ như truyện tranh thiếu nữ.

Dĩ nhiên, cái câu “tương lai hường huệ” là tôi chêm thêm vào, nhưng ý tứ trong câu nói của hắn, sơ qua có thể hiểu như vậy. Nghĩ đến đó, tôi không kìm được mà cười toét miệng.

Hắn búng mũi tôi:

- Chuẩn bị lên chức mẫu thân rồi mà còn như con nít.

Tôi trề môi:

- Mẫu thân cái gì chứ?

- Mẫu thân của con ta chứ gì nữa. – Lâm Mặc cười gian, ôm ngang eo tôi, đẩy tôi sát vào người hắn, nghiêng đầu hôn tôi.

Tôi khẽ cười, nhắm mắt hưởng thụ.

Nha, đến thân mình cũng bán cho người ta rồi, còn gì để tiếc đâu, nhỉ?

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, cái ngày mà tôi mong chờ cuối cùng cũng đến.

Khắp thành Hi Dương rộn ràng với hôn lễ của thành chủ.

Mới sáng sớm, tôi đã bị nha hoàn dựng dậy, đánh răng rửa mặt, tắm rửa, trang điểm, làm tóc, còn bị đội lên một chiếc mũ phượng rất nặng, nặng đến muốn gãy đầu. Tuy như vậy, nhưng tôi vẫn thấy rất vui, cứ cười đến không khép được miệng. Xem xem, xem xem, có phải là tôi thuộc dạng thích bị ngược đãi rồi không?

Tuy nhiên, không để tôi có thời gian để suy nghĩ về việc ngược đãi hay không ngược đãi, tôi đã bị xoay như chong chóng. Tóc vấn cao, cài thêm trâm vàng, môi tô thêm son đỏ, mặt điểm thêm chút phấn, trên mình

khoác lên người bộ hỉ phục đồ rực. Khi nhìn mình trong gương, đến tôi cũng phải không kìm lòng được mà thốt lên: “Ôi mẹ ơi, tiên nữ nào mà đẹp thế này?”

Khu, đúng là có chút hơi tự sướng một chút, nhưng dù sao thì, vẫn chính là rất đẹp, rất lộng lẫy nha.

Trùm lên tấm lụa đỏ che khuất khuôn mặt, tôi để cho nha hoàn dẫn ra ngoài đại sảnh.

Tôi vừa bước ra, xung quanh đã dậy sóng. Tôi không thấy quanh mình như thế nào, nhưng trong lòng cũng rạo rực. Tôi sắp thành dâu nhà người ta, sắp trở thành thê tử của người đó, sắp được cùng người tôi yêu nhất sống một đời hạnh phúc, đầu bạc răng long không xa rời.

Một bàn tay vươn đến nắm tay tôi, để tôi đi sát bên hắn. Trong giây lát, mọi thứ trở lên yên ắng. Đường như, cả thế giới rộng lớn này chỉ còn tôi và hắn, đứng bên cạnh nhau. Màu đỏ rực rỡ đến rung động lòng người.

Nghi lễ diễn ra, quay trái quay phải một hồi. Đến lúc “đưa vào động phòng”, tôi căng thẳng đến mức lông ngóng, vô tình dẫm vào đuôi áo, ngã chúi về phía trước. Đây thì lộng lẫy, đây thì đẹp, đây thì hỉ phục dài quét đất, mắt mặt chết đi thôi. Tôi nhắm chặt mắt, mong chờ một cú tiếp đất theo hướng cảm đầu xuống đất. Nhưng không, một vòng tay đã nhanh chóng đưa ra kéo tay tôi, giật lại làm địa điểm tiếp xúc của tôi không phải là mặt đất mà là vòm ngực rắn chắc của người nọ. Xung quanh đang ồn ào bỗng im lặng. Tim tôi đập thình thịch. May là có khăn trùm đầu, không thì mọi người sẽ thấy khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc của tôi mất. Mắt mặt vẫn là mắt mặt mà thôi... > A <>

- Mai Mai à, tôi biết cô rất háo hức động phòng nhưng không cần căng thẳng như vậy chứ.

Tôi nghe giọng Điệp Điệp to nhất, rõ ràng nhất. Tội hận! Điệp Điệp à, ngày này của tôi, không cần cô góp vui đâu. Nó đủ vui rồi!!! ()

Xung quanh lập tức rộ lên một tràng cười. Tôi thấy tay người đỡ tôi cũng rung khê. Hắn đang cười! Tôi cá là hắn đang cười!! Tôi khóc không ra nước mắt. Lâm Mặc, chàng giỏi lắm, dám cười nhạo em nữa???

- Hai người đã tình cảm như vậy, chi bằng cho mọi người ở đây được chiêm ngưỡng chút đi. Đều là người một nhà cả, không cần ngại ngùng.

Giọng nói này... Tôi vất óc nhớ ra xem ai đang nói. Nhớ ra rồi, tôi lại muốn lật bàn. Là Âu Dương Thần! Cái gì đây? Hai kẻ các người mới tình cảm! Cái gì mà phu xướng phụ tùy??? Đồi phu thê nhà các người định khiến tôi tức chết trong ngày hôm nay mới được hay sao??? ()

Trái với phản ứng của tôi, Lâm Mặc chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đỡ tôi đứng thẳng dậy. Nhưng mà, dân tình à, đừng nghĩ mọi chuyện có thể bình thường như vậy! Cái người này rất dễ bị kích động, rất rất dễ bị kích động đó!

Khăn lụa chậm chậm được vén lên. Giữa lễ đường, Lâm Mặc mặc hỉ phục đỏ, nở nụ cười dịu dàng như ngày đầu tiên tôi gặp hắn, mái tóc dài buộc bồng. Vài sợi tóc bị gió xuân vờn nhẹ. Trong không khí thoảng hương hoa. Tim tôi như lặng đi.

- A... - Tôi ngẩn người, mở to mắt nhìn người trước mắt.

Người tôi yêu thương nhất cuộc đời này, không cần tìm đâu xa nữa. Tôi thấy môi hắn mấp máy: “Thê tử, ta yêu nàng...”

Thật lòng mà nói, khoảnh khắc này, tôi thật muốn là một bộ phim có áp dụng hiệu ứng quay chậm. Từng cảnh, từng cảnh từ lúc tôi quen biết Lâm Mặc cứ từ từ lướt qua trong trí óc. Hóa ra, với người này, tôi chưa từng quên, dù chỉ một chút. Đôi khi, nhớ không phải vì muốn, mà là vô thức. Rồi sẽ có một ngày, có một người khiến tôi muốn ôm hắn, hôn hắn, ở bên hắn, yêu thương hắn, có một người khiến tôi ghi nhớ từng giây, từng phút đã trải qua cùng hắn.

Tay đỡ khăn trùm, hắn cúi người, ghé sát về phía tôi, đặt môi mình lên môi tôi.

Không mãnh liệt điên cuồng. Không đầy bá đạo chiếm hữu. Nụ hôn này của hắn rất nhẹ. Mơn man, nhẹ nhàng, như muốn nâng niu, trân trọng đến chảy lòng. Nhẹ nhưng không hờ hững mà rất sâu, rất nồng nàn. Lưỡi hắn luồn vào miệng, quấn lấy lưỡi tôi, dây dưa, mê luyến.

Đến lúc tôi như sắp hết không khí để thở, hắn mới chịu thả tôi ra.

Hắn nhìn tôi, bỗng chốc bật cười. Nụ cười này không như lúc này, nó tươi hơn, rạng rỡ mà ấm áp như một đóa kiết tán làm người ta không thể rời mắt. Tim tôi đập rộn trong niềm hạnh phúc. Tôi giật lấy khăn lụa từ tay hắn, che mặt mình đi.

A, xong rồi, tôi xong rồi. Mặt lại đỏ lên rồi!

Ai kia càng cười vui vẻ hơn. Vài giây sau, hắn mới chịu gọi một nha hoàn gần đó:

- Người đâu, đưa phu nhân về phòng. Nhớ cẩn thận.

.....

Tối, màn đêm bao phủ cả Hi Dương. Riêng phủ thành chủ vẫn sáng lên ánh đèn lồng. Tiếng nói cười hào sảng, tiếng va chạm của những vò rượu đầy,... dần tan vào đêm.

Tôi ở trong phòng. Nha hoàn đã dặn phải chờ Lâm Mặc vào. Tôi chờ một lúc lâu mà vẫn chưa thấy hắn về phòng, nhịn không được mà gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, một bàn tay lay vai tôi, đánh thức tôi dậy.

Tôi mở mắt, thấy Lâm Mặc vẫn đang mặc hỉ phục. Hắn chỉ vào hai chén rượu trên bàn:

- Dậy, uống rượu giao bôi thôi.

- Em không biết uống rượu.

- Vậy nhấp môi một chút là được.

Tôi ngẫm nghĩ, gật đầu. Và thế là, cái nghi thức “uống rượu giao bôi” được diễn ra một cách vô cùng qua loa. Xử lý xong nghi thức cuối, Lâm Mặc liền nhào đến ôm tôi, cười bảo:

- Cuối cùng cũng đến lúc này. Nàng không biết ta đã kìm nén lâu đến nhường nào đâu. Sắp phát điên luôn rồi.

- Kìm nén gì cơ?

Vừa hỏi xong câu đó, tôi liền thấy hối hận. Lâm Mặc cười gian, nhanh chóng cởi áo ngoài, rồi những lớp áo trong của tôi ra. Đến khi trên người tôi còn độc một bộ đồ mỏng thì hắn đẩy tôi ngã xuống giường. Lâm Mặc chống tay để tôi không lăn đi đâu được, nhìn tôi. Đôi mắt hắn thâm trầm như ẩn chứa ngàn vạn điều muốn nói mà không biết làm sao để thốt lên thành lời.

Tôi ấp úng, lắp bắp:

- Nhưng... nhưng còn trang sức trên đầu...

- Ta đã tháo giúp nàng rồi. Lúc nàng đang ngủ.

- ... - Thảo nào nãy giờ thấy đầu nhẹ một cách kì lạ.

Sau đó, dĩ nhiên, cái gì đến cũng phải đến. Tôi và hắn lăn lộn lộn lộn trên giường một hồi, mồ hôi ướt đầm rồi, đến cái bước cuối cùng, tôi run run chặn hắn lại. Lâm Mặc nhăn mặt:

- Sao thế?

- Em... hơi sợ...

Hắn ngó ra. Rồi, hắn đưa tay xoa đầu tôi. Hắn cúi người, hôn lên vùng bụng phẳng lì của tôi, nhẹ giọng:

- Cho ta một đứa con, nhé? Con của chúng ta...

Lâm Mặc không an ủi tôi, không nói “sẽ không sao”, hắn nói cho hắn một đứa con... Phải chăng, đây là lời hứa hẹn của hắn? Hứa hẹn, thề thốt,... mà thôi, nói nhiều quá! Đến bước này rồi thì cứ thế mà tiến thôi.

Tôi bặm môi, như một chiến sĩ anh dũng mà nói:

- Chàng vào đi.

- ...

- Khoan đã!

- Sao nữa?

- Nhớ nhẹ nhàng thôi.

Sau tấm màn mỏng manh, một cảnh tượng mãnh liệt cấm trẻ em dưới mười tám tuổi chứng kiến cứ như vậy mà diễn ra. Triền miên suốt một đêm. Tinh lực dồi dào, sức xuân mạnh mẽ, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng...

.....

Hai tháng sau...

Sau khi thành thân, tôi trở thành thành chủ phu nhân kiêm giáo chủ phu nhân, Lâm Mặc vẫn như cũ, không để tôi động vào việc gì. Chính vì rảnh rỗi như thế, tôi lại có một thú vui mới: nghịch ngợm, chọc phá Lâm Mặc.

Tôi phát hiện ra, Lâm Mặc nhà tôi có một mái tóc rất đẹp. Đã dài còn mượt nữa. Tôi là con gái còn chết mê chết mệt với mái tóc này nữa là. Những lúc rảnh rỗi, lúc Lâm Mặc đang chăm chú làm việc hoặc đọc sách, tôi thường sẽ kê ghế ngồi sau hắn, tết tóc cho hắn. Hết kiểu này đến kiểu khác, tết mãi không chán. Mới đầu, hắn còn có vẻ rất phiền, nhưng sau khi quen rồi, hắn sẽ để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Có một phu quân biết nghe lời như thế này, thật sự rất vui.

Một ngày, lúc tôi lại chơi trò tết tóc với hắn, bất chợt cảm thấy bụng có gì đó kì lạ. Một cái gì đó rất khó nói trào lên cổ họng. Tôi nén xuống, bảo hắn:

- Lâm Mặc...

- Hửm?

- Em đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn.

- ...

Không nằm ngoài dự đoán, tôi có thai rồi...

Tin này đến một cách quá bất ngờ, tôi choáng đến độ không biết nên vui mừng đến phát điên hay thế nào nữa. Tôi hai mươi tuổi, và tôi không chắc mình có thể đảm nhiệm tốt với vị thế là một người mẹ hay không. Nhưng dù thế nào, dù muốn hay không muốn, trong người tôi vẫn đang mang một sinh linh, một bảo bối vô giá, một sự gắn kết hữu hình của tôi và hắn... Loại cảm giác này, có nói thế nào cũng không thể diễn tả nổi.

Tôi xoa bụng mình, ngẩng đầu nhìn Lâm Mặc vẫn đang đứng bên giường, mặt không đọc ra được biểu cảm:

- Thế này, có phải hơi nhanh không?

Lâm Mặc vẫn giữ bộ mặt đó, trả lời tôi:

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi nhiều một chút.

Nói xong, không kịp để tôi thấm được cảm xúc của hắn là gì, Lâm Mặc đi nhanh ra khỏi phòng...

.....

Triều Đan đến Tà Bạng giáo lúc quá trưa. Tìm mãi không thấy Lâm Mặc đâu, hỏi ra mới biết giáo chủ phu nhân đã có hỉ mạch, giáo chủ đang ở dưới bếp. Triều Đan nhếch mi, trong đầu chỉ có suy nghĩ một ý nghĩ: “Cái quái gì thế?”

Nàng đi dọc theo hành lang, đến bếp thì thấy một đám hạ nhân đứng ngoài, có vẻ rất nóng ruột nhìn vào bên trong. Triều Đan gạt đám người đó ra, đi thẳng vào bếp, thấy ai đó đứng trước một nồi cháo đang sôi sùng sục, cháo đã sôi quá độ mà trào cả ra ngoài. Thế nhưng, người nọ vẫn đứng đần ra đó, như thể... không để ý.

- Người đang làm gì thế?

- Nấu cháo.

- Cháo trào rồi kìa. – Triều Đan tốt bụng nhắc nhở.

Khi đó, Lâm Mặc mới giật mình, vội cầm lấy vung mở ra mà quên không dùng lót tay. Ngay lập tức, Lâm Mặc theo phản xạ quăng cái vung nồi đi. Vung nồi theo lực tay bị quăng ra một quãng xa, va vào đồng gia vị gần đó khiến mấy cái lọ đổ tung tóe. Hấn (lại) ngẩn người, lóng ngóng lấy muôi gỗ khuấy đều nôi cháo rồi bắc ra khỏi bếp.

Lâm Mặc quay sang nhìn Triều Đan.

Triều Đan: __=???

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Lâm Mặc bất ngờ hét lên.

Triều Đan vội bịt tai. Tên dở người này lại dở chứng cái gì vậy?

Đến khi Lâm Mặc đã qua cơn kích động, Triều Đan thấy hấn nở nụ cười. Mắt hấn như sáng lên, sáng một niềm vui đến mức muốn vỡ òa. Đuôi mắt còn ướt ướt. Hấn bụm miệng, kìm nén bản thân. Hấn tùm tùm cười.

- Tiểu Đan à... Bồn giáo chủ sắp lên chức phụ thân rồi nha... Người với Ngạn Ngôn còn không nhanh thành thân đi, coi chừng con người phải gọi con ta bằng chú đó.

Dứt lời, Lâm Mặc vớ lấy lót nôi, nhắc nôi cháo bỏ đi, bỏ lại sau lưng là cơn giận ngút trời và ham muốn ụp nôi cháo vào mặt hấn.

Phụ thân cái con khi! Con người mới phải gọi con ta là chú!!!!!!

[HOÀN]

34. Ngoại Truyện: Sế Yêu Chàng Như Thế [1]

Rừng sớm. Lạnh và xơ xác những tán cây bụi chưa trở lá. Tuyết đọng trên cành cây trắng xóa, trắng đến tinh khôi. Lọt thỏm giữa núi rừng buốt giá một ngày giữa đông, có một làn khói len lỏi trong không gian, như thông báo rằng ở nơi này vẫn còn sự sống.

- Khụ... khụ... - Trong một ngôi nhà nhỏ, có tiếng con gái ho khê vì sặc khói.

Liễu Linh Lan đưa tay lên miệng, nheo mày tránh đám khói mịt mù trong căn bếp hẹp. Mấy ngày hôm nay tuyết rơi nhiều, củi cũng vì thế mà ẩm, việc tạo lửa rất khó khăn, sặc khói cũng đã là chuyện thường. Nàng xua xua tay đuổi bớt khói, bất lực nhìn đồng củi mãi không chịu bắt lửa trước mặt. Thời tiết thế này thật khó chịu mà!

Đây là một ngôi làng nhỏ ẩn sâu trong núi. Bốn năm trước, nơi này bị giặc giã tấn công, chỉ còn vài người già sống sót. Sau cùng, họ cũng không chịu nổi thời tiết khắc nghiệt nơi đây, từng người từng người mất đi, còn lại một mình nàng còn sống. Đứa trẻ duy nhất, cũng là người cuối cùng của bản làng từng một thời trù phú. Nàng cũng giống như những người già trước đây, đều không nỡ rời bỏ mảnh đất đã có biết bao hồi ức, con suối, cánh rừng, nương rẫy đã nuôi nàng lớn lên.

Trước đây, có một đoàn người vào rừng kiếm củi bị lạc, tình cờ thấy ngôi làng này và xin nghỉ chân đã từng hỏi nàng: “Nàng ở đây một mình không cô đơn sao?” Nàng tự hỏi, cô đơn là gì? Nàng chưa từng trải qua cảm giác mà người ta nói. Nàng lớn lên ở núi rừng này đã mười tám năm, từ khi bố mẹ mất, các già làng chăm sóc nàng cũng qua đời, có lúc nàng nhớ họ, nhưng nàng không cảm thấy cô quạnh. Các già đã nói, linh hồn của các già mãi ở đây, chở che nàng cùng ngôi làng này. Cuộc sống trôi qua yên bình, êm ả, nàng không thấy thế nào là cô đơn. Nàng sinh ra ở đây, chết cũng sẽ ở đây.

Nhưng, Liễu Linh Lan nàng không ngờ được rằng, sau này, lại có một người con trai dừng chân trong cuộc đời nàng, để một con người vốn thanh thuần như nước như nàng biết thế nào là đau lòng, cũng thấu thế nào là cô quạnh, tâm lạnh còn hơn cả tiết trời ngày đại hàn. Mà đau đớn thay, đáng cười thay, người đó lại là chàng trai ấm áp hơn vàng dương.

Sáng mùa đông ngày đó, Linh Lan vào rừng kiếm ít củi khô, tình cờ, nàng thấy từ đâu, một con mèo trắng chạy vụt lại, nhảy vào lòng nàng. Loại mèo này nhìn đã biết không phải những con mèo rừng nàng từng thấy, bộ lông trắng mượt mà, rõ ràng là luôn được cưng chiều chăm sóc, thịt mèo cũng không chắc, không thể là giống mèo ngày ngày chạy nhảy leo trèo được, hẳn là một con mèo lười biếng. Nhìn nó rất kì lạ. Rõ ràng giống mèo, nhưng lại không phải là mèo. Hay nó là giống vật ngoại lai nào đó mà nàng chưa gặp?

Đang lúc ngó nghiêng xem xét con vật tạm gọi là mèo trong lòng, Linh Lan chợt nghe tiếng gọi lớn vọng lại:

- Lam Lam!

Ngay sau đó, nàng thấy một bóng người con trai chạy vụt đến, nhanh như cắt. Linh Lan thở dài, khẽ lắc đầu. Quả nhiên, chưa đầy một khắc, người đó trượt chân, theo độ dốc của đất mà ngã xuống, lê một đoạn dài cho đến chỗ gốc cây. Chịu lực va đập mạnh, gốc cây rung lên, tuyết trên cành cây rơi xuống rắc đầy lên đầu người nọ. Mái tóc đen mượt lấm tấm tuyết trắng, đọng cả trên sống mũi cao thẳng của người đó. Chàng nhú mày, hình như vì đau do ngã bất ngờ, môi mỏng khẽ kêu lên một tiếng ai oán, nhìn đáng yêu vô cùng.

Linh Lan bật cười thành tiếng. Nàng chậm rãi đi đến, ngồi xổm xuống nghiêng đầu nhìn chàng trai nọ.

- Có sao không? Bây giờ đang mùa tuyết, đường núi trơn lấm. Chạy nhanh như vậy, lại không thông thuộc địa hình nhấp nhô nơi này, ngã cũng không có gì lạ.

Chàng trai nhếch mày nhìn nàng, lại liếc mắt thấy con mèo trắng trong tay đang được nàng ôm ấp, liền giơ tay xách cổ nó kéo lại, nhéo tai nó, mắng:

- Hư đồn! Có phải được chiều quá sinh hư không? – Đoạn, chàng lại quay đầu nhìn người con gái trước mắt, cười bảo – Thực ngại quá. Lúc ta đi ngang qua đây, Lam Lam nhà ta đột nhiên chạy khỏi tay ta, báo hại ta phải đuổi theo nàng ấy phát mệt. Không ngờ Lam Lam lại nhảy vào lòng cô nương. Lam Lam rất kì lạ, nó rất ít khi chủ động thân thiết với người lạ.

- Nàng ấy? – Người này, con người kì lạ, xưng hô cũng thật không bình thường. Trần đời có ai lại gọi loài vật là “nàng” đâu.

Linh Lan lúc này mới để ý kĩ chàng trai này. Khuôn mặt thanh tú, tóc đen ngang vai thất hờ hững, để đuôi tóc thả trên vai, mái xõa xuống che một bên mắt, con mắt lộ ra cong lại khi cười. Đôi môi mỏng, làn da hơi ngăm ngăm cùng sống mũi cao thanh thoát. Nói chàng không đẹp là nói dối. Nhìn từ trên xuống dưới cùng với cách ăn mặc và tiếng nói, Linh Lan cũng nhận ra người này là người dưới núi, hơn nữa cũng không giống những người nông dân nàng từng gặp trước đó, chàng trai này rất khác biệt.

Chàng có vẻ rất yêu quý con mèo trắng kia, vừa mới nhéo tai nó, thấy nó kêu lên một tiếng, lại đưa móng cào cào tay chàng, ánh mắt chàng đã lộ vẻ thương xót, bèn vội vàng xoa đầu, cưng nựng nó. Rồi, chàng chống tay định đứng lên nhưng khi chân vừa dùng lực thì lập tức khuỵu xuống, khuôn mặt đang tươi cười lập tức nhả lại.

Linh Lan thấy vậy, đưa tay chạm vào chân người nọ, hỏi:

- Đau à?

Người nọ mím môi, gật đầu.

Linh Lan liếc mắt nhìn chàng, khuôn mặt tỉnh rụi:

- Ủ. Ta nghĩ chàng bị trật khớp rồi.

- ... - Người kia khóc dở mếu dở. Căn bản mà nói, từ trước đến giờ, lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, đã bao giờ bị trật khớp đâu, nay lại vì trượt chân ngã một cái mà khớp lệch đến không đứng dậy được, thật là vô cùng mất mặt mà. - Vậy giờ phải làm sao?

- Ta nghĩ chàng không thể khỏi nhanh đâu, mà cũng không thể vớt chàng giữa rừng núi được, lỡ bị hổ vồ, rắn cắn, sói ăn thịt thì thật không phải. Hay thế này, bản làng của ta cũng ở gần đây, ta đưa chàng đến. Dù gì cũng chỉ có mình ta, còn rất nhiều nhà trống, chàng có thể ở tạm.

- Cô nương ở một mình? – Chàng ngần người.

- Có vấn đề gì sao? – Linh Lan chớp mắt hỏi lại.

- Không phải... chỉ là, phận nữ nhi lại một mình sống nơi rừng rú này, cũng có nhiều bất tiện. Mà thôi, ta họ Mạc, tên Khởi Vũ. Còn cô nương?

- Liễu Linh Lan.

.....

Mục lảm nhảm: Xin chào các tình yêu, lâu lâu viết lại, cảm giác như sắp hết hơi :v :v Vật lộn mãi mới được một đoạn, mà truyện còn dài nên quyết định đăng dần cho nó nóng, mọi người đọc ngắn ngắn cũng đỡ mỏi mắt =)))

Nhớ mọi người quá, cái ngoại truyện hứa từ hồi nào mà điểm đến tận bây giờ, mẹ bọn trẻ cũng thực ngại =)))) Ahihi.

Thôi thì năm mới, chúc mọi người an khang mạnh khỏe, hạnh phúc xinh đẹp, bạn nào còn độc thân thì sớm kiếm được soái ca đời mình vui vẻ ngày Valentine sắp tới nha :* :*

Yêu mọi người.

Mẹ bọn trẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-uoc-ban-than>